

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Nadzieja Surowiec
Sędziowie	SSA Leszek Kulik (spr.) SSA Halina Czaban
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale Waldemara Cwynara - Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2013 r. sprawy:

- M. T. (I)** oskarżonego z art. 18§1 i 2 dkk w zw. z art. 148§1 dkk w zw. z art. 4§1 kk, art. 258§1 kk, art. 18§1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zb. z art. 235 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 18§1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 280§1 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 18§1 kk w zw. z art. 298§1 kk w zb. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 233§1 kk w zb. z art. 238§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zb. z art. 270§2 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 263§2 kk
- S. T. (I)** oskarżonego z art. 258§1 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zb. z art. 270§2 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 280§1 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 286§1 kk w zb. z art. 272§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 158§1 kk w zb. z art. 191§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 276 kk
- A. T. (I)** oskarżonego z art. 258§1 kk, art. 280§1 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 233§1 kk w zb. z art. 238§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 286§1 kk w zb. z art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 158§1 kk w zb. z art. 191§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk
- R. C. (I)** oskarżonego z art. 258§1 kk, art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 44 pkt 1 ustawy o napojach spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych z dnia 18 października 2006r. i w zw. z art. 65§1 kk, art. 253§1 kk w zb. z art. 204§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk
- D. K. (I)** oskarżonego z art. 258§1 i 3 kk, art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk,
- P. W. (I)** oskarżonego z art. 258§1 kk, art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 263§2 kk, art. 280§1 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 18§3 kk w zw. z art. 298§1 kk w zb. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk
- T. K.** oskarżonego z art. 258§1 kk, art. 44 pkt 1 ustawy o napojach spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych z dnia 18 października 2006r. w zw. z art. 65§1 kk

8. **C. W. (1)** oskarżonego z art. 258§1 kk, art. 171§1 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 263§4 kk, art. 263§2 kk
9. **Z. W.** oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 12 kk
10. **K. W. (1)** oskarżonego z art. 258§1 kk, art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk, art. 280§2 kk w zb. z art. 158§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, art. 44 pkt 1 ustawy o napojach spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych z dnia 18 października 2006r. w zw. z art. 65§1 kk
11. **Ł. S. (1)** oskarżonego z art. 258§1 kk, art. 44 pkt 1 ustawy o napojach spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych z dnia 18 października 2006r. w zw. z art. 65§1 kk, art. 18§2 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 65§1 kk, art. 18§2 kk w zw. z art. 291§1 kk w zw. z art. 65§1 kk
12. **J. M. (1)** oskarżonego z art. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r.
13. **M. Z. (1)** oskarżonego z art. z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r., art. 310§2 kk
14. **P. S. (1)** oskarżonego z art. 258§1 kk, art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez **prokuratora** wobec oskarżonych: M. T. (1), S. T. (1), A. T. (1), R. C. (1), D. K. (1), P. W. (1), T. K., C. W. (1), K. W. (1), Ł. S. (1), J. M. (1), M. Z. (1) i P. S.(1) oraz **obrońców oskarżonych**: R. C. (1), D. K. (1), P. W. (1), Z. W., Ł. S. (1), M. Z. (1) i P. S. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 20 września 2012 r. sygn. akt II K 31/10

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

1. uchyła wyrok wobec M. T. (1) w zakresie czynów opisanych w pkt.V, VI, VII, VIII, IX i XI aktu oskarżenia, S. T. (1) w zakresie czynów opisanych w pkt. XIV i XV aktu oskarżenia, A. T. (1) w zakresie czynów opisanych w pkt. XIX, XX i XXI aktu oskarżenia, P. W. (1) w zakresie czynu opisanego w pkt. XXXIII aktu oskarżenia, C. W. (1) w zakresie czynów opisanych w pkt. XXXVIII i XXXIX aktu oskarżenia, K. W. (1) w zakresie czynu opisanego w pkt. XLV aktu oskarżenia, J. M. (1) w zakresie czynu opisanego w pkt. LI aktu oskarżenia i w tej części przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Ostrołęce do ponownego rozpoznania;
2. zmienia orzeczenie w pkt. 49 części dyspozytywnej wyroku w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek korzyści majątkowej od D. K. (1) w kwocie 750 (siedemset pięćdziesiąt) złotych, od P. W. (1) w kwocie 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych, zaś od M. Z. (1) w kwocie 2870 (dwa tysiące osiemset siedemdziesiąt) złotych;
3. orzeczoną wobec M. Z. (1) opłatę od wymierzonej kary obniża do kwoty 500 (pięciuset) złotych.

II. W pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. G.kwotę 1.476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym kwotę 276 (dwieście siedemdziesiąt sześć) złotych należnego podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym J. M. (1) i P. S. (1) za postępowanie przed sądem drugiej instancji;

IV. Zwalnia oskarżonych: R. C. (1), D. K. (1), P. W. (1), Z. W., M. Z. (1), Ł. S. (1) i P. S. (1) od kosztów sądowych za postępowanie przed sądem drugiej instancji w części skazującej wyroku, zaś w części uniewinniającej, kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1. M. T. (1) został oskarżony o to, że:

I. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie lipca i sierpnia 1995r. w Ł., podzegał M. S. (1) do udzielenia mu pomocy w zorganizowaniu zabójstwa F. P., poprzez skontaktowanie go z osobami, które miały pozbawić życia pokrzywdzonego przy użyciu broni palnej,

tj. o czyn z art. 18§1 i 2 dkk w zw. z art. 148§1 dkk w zw. z art. 4§1 kk,

II. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie lipca i sierpnia 1995r. w Ł., podzegał R. D. (1) do udzielenia mu pomocy w zorganizowaniu zabójstwa F. P., poprzez skontaktowanie go z osobami, które miały pozbawić życia pokrzywdzonego przy użyciu broni palnej,

tj. o czyn z art. 18§1 i 2 dkk w zw. z art. 148§1 dkk w zw. z art. 4§1 kk,

III. w bliżej nieustalonym czasie, w okresie lipca i sierpnia 1995r. w Ł., podzegał dwóch nieustalonych mężczyzn do zabójstwa F. P., którzy mieli pozbawić życia pokrzywdzonego przy użyciu broni palnej,

tj. o czyn z art. 18§1 dkk w zw. z art. 148§1 dkk w zw. z art. 4§1 kk,

IV. w bliżej nieustalonym okresie, co najmniej od 2004 roku do kwietnia 2007 roku w Ł. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), opartej na porozumieniu osób w nim uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną, założonym planem działania, zakładającym podział ról i korzyści z uzyskanych przestępstw, w skład której wchodziły w różnych okresach czasu następujące osoby: P. S. (3) ps.(...), M. S. (2) ps. (...), A. Ś. ps. (...), A. C. ps. (...), A. S. (1), M. S. (1) ps.(...), S. S. (1) ps.(...), M. B. ps.(...), R. S. (1) ps.(...), S. K. (1) ps.(...), (...), R. K. ps. (...) R. Ł. ps.(...), mężczyzna o pseudonimie (...), W. M. (1) ps.(...), M. K. (1) (...), T. B. ps. (...), W. J. ps. (...) K. G., A. R. ps.(...), G. R., P. W. (2) ps.(...) A. B. ps.(...), K. P. ps.(...), R. S. (2) ps.(...), P. T., E. W. ps.(...), mężczyzna o pseudonimie (...), J. M. (2) ps. (...) J. W., K. C. ps.(...), R. D. (1) ps.(...) Z. S. ps.(...), mężczyzna o pseudonimie (...), mężczyzna o pseudonimie (...), mężczyzna o pseudonimie (...) i inne nieustalone dotychczas osoby (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), A. T. (1) ps. (...), S. T. (1) ps.(...), P. W. (1) ps.(...), T. K. ps. (...), K. W. (1) ps.(...), R. C. (1), Ł. S. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw, a mianowicie kradzieży z włamaniem do mieszkań i obiektów handlowych, obrotem znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych, wyłudzeń komunikacyjnych, wymuszeń rozbójniczych, czerpaniem korzyści z cudzego nierządu, obrotem nielegalnym spirytusem,

tj. o czyn z art. 258§1 kk,

V. w bliżej nieustalonym okresie wiosną 2005 roku w Ł., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze S. W. (1) ps. (...), polecił M. S. (2) ps. (...) (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań) skierowanie postępowania karnego przeciwko P. G. (1), poprzez podstępne zabiegi, polegające na podrzuceniu narkotyków w postaci 2 gramów amfetaminy i 2 gramów marihuany o wartości łącznej około 500 zł do spożywanego napoju i odzieży, w trakcie dyskoteki, przy czym polecił M. S. (2) wzięcie udziału w obrocie narkotyków poprzez nabycie ich od innych osób,

tj. o czyn z art. 18§1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. w zb. z art. 235 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk,

VI. w nieustalonym okresie sierpnia 2005 roku w Ł., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze S. W. (1), zlecił M. S. (2) (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań) podpalenie lokalu mieszkalnego usytuowanego w budynku dwukondygnacyjnym przy ul. (...) nr 1 w W., czym z uwagi na porę nocną i toksyczne zadymienie powstałe w wyniku palenia się tworzyw sztucznych naraził na bezpośrednie zagrożenie dla życia i zdrowia osób przebywających w momencie zdarzenia w budynku, a mianowicie W. A., jej dzieci J. A., Ł. A. i M. A. oraz matki W. R., lokatorów lokalu mieszkalnego nr 2, co stanowiło instrument szantażu i groźby bezprawnej w celu zmuszenia współwłaściciela A. K. (1) do zapłacenia określonej kwoty pieniędzy,

tj. o czyn z art. 18§1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65§1 kk,

VII. we wrześniu 2005 roku w Ł., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze S. W. (1), zlecił M. S. (2) ps. (...) (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), A. T. (1) ps. (...) i S. T. (1) ps. (...), zorganizowanie napadu w miejscowości W. w Klubie nocnym A., a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z wyżej wymienionymi oraz M. J. ps. (...), R. S. (3) ps.(...), P. W. (2) ps.(...) K. B. ps.(...), A. M. (1) ps.(...), G. M. ps. (...), M. K. (1) ps. (...), J. P. ps.(...) (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), P. W. (1) ps. (...) dokonał rozboju na osobie A. K. (1) w ten sposób, że używając przemocy w postaci siły fizycznej doprowadził wymienionego do stanu bezbronności, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia znajdujących się w kasie klubu pieniędzy w kwocie 1.500 zł, czym działał bezpośrednio na szkodę A. K. (1), co stanowiło instrument szantażu i groźby bezprawnej w celu zmuszenia wymienionego do zapłacenia w przyszłości określonej kwoty pieniędzy,

tj. o czyn z art. 280§1 kk w zw. z art. 65§1 kk,

VIII. w październiku 2005 roku w Ł., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, spowodował zdarzenie będące podstawą do wypłaty odszkodowania, a następnie zgłosił to zdarzenie w (...) SA (...) Towarzystwo (...), w ten sposób, że zlecił G. M. ps. (...) i T. A. (1) ps. (...) (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), zorganizowanie i podpalenie samochodu osobowego marki M. o nr rej. (...), stanowiącego jego własność, a następnie zgłosił przedmiotowe zdarzenie, przez co wprowadził w błąd pracownika wymienionego towarzystwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 67.900 zł,

tj. o czyn z art. 18§1 kk w zw. z art. 298§1 kk w zb. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk zw. z art. 65§1 kk,

IX. w dniu 03 października 2005 roku w Komendzie Miejskiej Policji w Ł., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), będąc uprzedzonym przez przyjmującego zeznanie funkcjonariusza Policji o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zawiadomienie o przestępstwie nie popełnionym, w protokole zawiadomienia o przestępstwie i protokole przesłuchania świadka z dnia 03.10.2005 r., zawiadomił o przestępstwie nie popełnionym i złożył fałszywe zeznanie polegające na podaniu faktów i okoliczności, które nie miały miejsca, a mianowicie uszkodzeniu mienia w wyniku spalenia pojazdu marki M. o nr rej. (...) o wartości strat 65 tys. zł na jego szkodę, które to zawiadomienie i zeznanie służyło za dowód we wszczętym przez wymienioną jednostkę postępowaniu przygotowawczym (...),

tj. o czyn z art. 233§ 1 kk w zb. z art. 238§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk,

X. w nieustalonym okresie do dnia 18 maja 2005 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z M. S. (2) ps. (...), W. K. (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), S. T. (1) ps. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd, usiłował doprowadzić T. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.000 zł w ten sposób, że doprowadził do podpisania przez wymienioną nie

wypełnionej umowy kupna-sprzedaży, którą następnie nieustalona dotychczas osoba wypełniła, dokumentując nie zaistniały fakt sprzedaży samochodu F. (...) nr rej. (...) na rzecz (...) s.c. W. K. M. F., lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na postawę pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zb. z art. 270§2 kk w zw. z art. 11 §2 kk

XI. w dniu 21 lutego 2008 roku w G. przy ul. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję, w postaci naboju myśliwskiego kaliber 12/70, przeznaczonego do broni gładkolufowej oraz broni kombinowanej wielu modeli i producentów,

tj. o czyn z art. 263§2 kk;

2. S. T. (1) został oskarżony o to, że:

XII. w bliżej nieustalonym czasie, co najmniej od 2004 roku do kwietnia 2007 roku w Ł. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), opartej na porozumieniu osób w nim uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną założonym planem działania, zakładającym podział ról i korzyści z uzyskanych przestępstw, w skład której wchodziły w różnych okresach czasu następujące osoby: P. S. (3) ps.(...), M. S. (2) ps. (...), A. Ś. ps. (...), A. C. ps. (...), A. S. (1), M. S. (1) ps. (...), S. S. (1) ps.(...), M. B. ps.(...) R. S. (1) ps.(...), S. K. (1) ps.(...) (...), R. K. ps.(...) R. Ł. ps.(...), mężczyzna o pseudonimie (...), W. M. (1) ps.(...), M. K. (1) ps.(...), T. B. ps. (...), W. J. ps. (...), K. G., A. R. ps.(...), G. R., P. W. (2) ps.(...), A. B. ps.(...), K. P. ps. (...), R. S. (2) ps.(...), P. T., E. W. ps.(...), mężczyzna o pseudonimie (...), J. M. (2) ps. (...), J. W., K. C. ps.(...), R. D. (1) ps. (...) Z. S. ps.(...), mężczyzna o pseudonimie (...), mężczyzna o pseudonimie (...) mężczyzna o pseudonimie (...) i inne nieustalone dotychczas osoby (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), A. T. (1) ps.(...), M. T. (1) ps. (...), P. W. (1) ps. (...), T. K. ps. (...), K. W. (1) ps.(...), R. C. (1), Ł. S. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw, a mianowicie kradzieży z włamaniem do mieszkań i obiektów handlowych, obrotem znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych, wyłudzeń komunikacyjnych, wymuszeń rozbójniczych, czerpaniem korzyści z cudzego nierządu, obrotem nielegalnym spirytusem,

tj. o czyn z art. 258§1 kk,

XIII. w nieustalonym okresie do dnia 18.05.2005 r. w Ł., wspólnie i w porozumieniu z M. S. (2) ps. (...), W. K. (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), M. T. (1) ps. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd, usiłowali doprowadzić T. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.000 zł w ten sposób, że doprowadzili do podpisania przez wymienioną nie wypełnionej umowy kupna-sprzedaży, którą następnie nieustalona dotychczas osoba wypełniła dokumentując nie zaistniały fakt sprzedaży samochodu F. (...) nr rej. (...) na rzecz (...) s.c. W. K. M. F., lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na postawę pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zb. z art. 270§2 kk w zw. z art. 11§2 kk,

XIV. we wrześniu 2005 roku w W., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), wspólnie i w porozumieniu z M. S. (2) ps.(...), M. J. ps. (...), R. S. (3) ps. (...) P. W. (2) ps. (...), K. B. ps.(...) A. M. (1) ps. (...), G. M. ps.(...), M. K. (1) ps. (...), J. P. ps.(...)(w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), M. T. (1) ps.(...) A. T. (1) ps. (...), P. W. (1) ps. (...), dokonał rozboju na osobie A. K. (1) w ten sposób, że używając przemocy w postaci siły fizycznej doprowadził wymienionego do stanu bezbronności, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy znajdujących się w kasie klubu w kwocie 1.500zł ,czym działał bezpośrednio na szkodę A. K. (1), co stanowiło instrument szantażu i groźby bezprawnej w celu zmuszenia wymienionego do zapłacenia w przyszłości określonej kwoty pieniędzy za tzw. ochronę,

tj. o czyn z art. 280§1 kk w zw. z art. 65§1 kk,

XV. w dniu 4 października 2005 roku w Ł., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), w siedzibie firmy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. T. (1) ps. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wyłudził poświadczenie nieprawdy w ten sposób, że podpisał dokument zawierający opis zdarzenia szkody komunikacyjnej, a mianowicie spalenia samochodu osobowego marki(...) o nr. rej. (...), które to zdarzenie w rzeczywistości miało inny przebieg, przez co podstępnie wprowadził w błąd osobę uprawnioną do obliczenia sumy strat, będącej podstawą do wypłacenia odszkodowania przez firmę (...) w kwocie 67.900 zł,

tj. o czyn z art. 286§1 kk w zb. z art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk,

XVI. w dniu 25 listopada 2006 roku w Ł., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), wspólnie i w porozumieniu z bratem A. T. (1) dokonał pobicia R. U. w ten sposób, że bił go rękami i kopał po całym ciele, w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w postaci pożyczki w kwocie 400 dolarów USA, udzielonej w roku 2001 małoletniemu synowi w/w pokrzywdzonego K. U., czym naraził R. U. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, w wyniku czego wymieniony doznał obrażeń ciała w postaci masywnego krwiaka okularowego oka lewego, stłuczenia nosa z nieznacznym obrzękiem, drobnej rany tłuczonej grzbietu nosa 0,2 x 0,3 cm, stłuczenia policzka lewego ze znacznym obrzękiem i podbiegnięciem krwawym koloru szaro-fioletowego o wymiarach 4 x 5 cm i stłuczenia okolicy czołowej głowy z obrzękiem w formie guza o wymiarach 4 x 4 cm, co naruszyło prawidłowe funkcje narządów ciała na czas poniżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 158§1 kk w zb. z art. 191§2 kk w z zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk ,

XVII. w dniu 20 lutego 2008 roku w Ł., w mieszkaniu przy ulicy (...) posiadał paszport polski o nr. (...) na nazwisko C. Z., którym nie miał prawa rozporządzać,

tj. o czyn z art. 276 kk;

3. A. T. (1) został oskarżony o to, że :

XVIII. w bliżej nieustalonym czasie, co najmniej od 2004 roku do kwietnia 2007 roku w Ł. i w innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), opartej na porozumieniu osób w nim uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną założonym planem działania, zakładającym podział ról i korzyści z uzyskanych przestępstw, w skład której wchodziły w różnych okresach czasu następujące osoby: P. S. (3) ps.(...), M. S. (2) ps. (...), A. Ś. ps. (...), A. C. ps. (...), A. S. (1), M. S. (1) ps. (...), S. S. (1) ps.(...) M. B. ps.(...), R. S. (1) ps.(...) S. K. (1) ps.(...), (...), R. K. ps.(...), R. Ł. ps.(...) mężczyzna o pseudonimie (...), W. M. (1) ps. (...), M. K. (1) ps.(...), T. B. ps. (...), W. J. ps.(...) K. G., A. R. ps. (...), G. R., P. W. (2) ps. (...), A. B. ps. (...) K. P. ps. (...), R. S. (2) (...), P. T., E. W. ps.(...), mężczyzna o pseudonimie (...), J. M. (2) ps. (...) J. W., K. C. ps.(...), R. D. (1) ps.(...), Z. S. ps. (...) mężczyzna o pseudonimie (...), mężczyzna o pseudonimie (...), mężczyzna o pseudonimie (...) i inne nieustalone dotychczas osoby (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), S. T. (1) ps. (...), M. T. (1) ps. (...), P. W. (1) ps.(...), T. K. ps. (...), K. W. (1) ps. (...), R. C. (1), Ł. S. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw, a mianowicie kradzieży z włamaniem do mieszkań i obiektów handlowych, obrotem znaczną ilością środków psychotropowych i odurzających, wyłudzeń komunikacyjnych, wymuszeń rozbójniczych, czerpaniem korzyści z cudzego nierządu, obrotem nielegalnym spirytusem,

tj. o czyn z art. 258§1 kk,

XIX. we wrześniu 2005 r. w W., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), wspólnie i w

porozumieniu z M. S. (2) ps. (...), M. J. ps. (...), R. S. (3) ps.(...) P. W. (2) ps. (...) K. B. ps. (...), A. M. (1) ps. (...), G. M. ps. (...), M. K. (1) ps. (...), J. P. ps. (...) (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), M. T. (1) ps. (...), S. T. (1) ps. (...), P. W. (1) ps. (...), dokonał rozboju na osobie A. K. (1) w ten sposób, że używając przemocy w postaci siły fizycznej doprowadził wymienionego do stanu bezbronności a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia znajdujących się w kasie klubu pieniędzy w kwocie 1.500 zł, czym działał na szkodę A. K. (1), co stanowiło instrument szantażu i groźby bezprawnej w celu zmuszenia wymienionego do zapłacenia w przyszłości określonej kwoty pieniędzy za tzw. „ochronę”,

tj. o czyn z art. 280§1 kk w zw. z art. 65§1 kk,

XX. w dniu 03 października 2005 roku w Komendzie Miejskiej Policji w Ł., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), będąc uprzedzonym przez przyjmującego zeznanie funkcjonariusza Policji o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, w protokole przesłuchania świadka z dnia 03.10.2005 roku, złożył fałszywe zeznanie polegające na podaniu faktów i okoliczności, które nie miały miejsca, a mianowicie uszkodzeniu mienia w wyniku spalenia pojazdu marki(...) o nr rej. (...) o wartości strat 65 tys. zł na szkodę M. T. (1), które to zeznanie służyło za dowód we wszczętym przez wymienioną jednostkę postępowaniu przygotowawczym RSD-1700/05,

tj. o czyn z art. 233§1 kk w zb. z art. 238§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk ,

XXI. w dniu 04 października 2005 roku, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), w siedzibie firmy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1) ps. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wyłudził poświadczenie nieprawdy w ten sposób, że podpisał dokument w postaci opisu zgłoszenia szkody komunikacyjnej dotyczący spalenia samochodu osobowego marki (...) o nr rej. (...), które to zdarzenie w rzeczywistości miało inny przebieg, przez co podstępnie wprowadził w błąd osobę upoważnioną do obliczenia sumy strat, będącej podstawą do wypłaty odszkodowania przez (...) SA (...) Towarzystwo (...) w Ł. M. T. (1) w kwocie 67.900 zł,

tj. o czyn z art. 286§1 kk w zb. z art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk,

XXII. w dniu 25 listopada 2006 roku w Ł., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...), wspólnie i w porozumieniu z S. T. (1) dokonał pobicia R. U. w ten sposób, że bił go rękami i kopał po całym ciele, w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w postaci pożyczki w kwocie 400 dolarów USA, udzielonej w roku 2001 małoletniemu synowi pokrzywdzonego, K. U., czym naraził R. U. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, w wyniku czego wymieniony doznał obrażeń ciała w postaci masywnego krwiaka okularowego oka lewego, stłuczenia nosa z nieznacznym obrzękiem, drobnej rany tłuczonej grzbietu nosa o wymiarach 0,2 x 0,3 cm, stłuczenia policzka lewego ze znacznym obrzękiem i podbiegnięciem krwawym koloru szarofioletowego o wymiarach 4 x 5 cm i stłuczenia okolicy czołowej głowy z obrzękiem w formie guza o wymiarach 4 x 4 cm, co naruszyło prawidłowe funkcje narządów ciała na czas poniżej 7 dni,

tj. o czyn z ar t. 158§1 kk w zb. z art. 191§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w z zw. z art. 65§1 kk;

4. R. C. (1) został oskarżony o to, że:

XXIII. w bliżej nieustalonym czasie, co najmniej od 2004 roku do kwietnia 2007 roku, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), opartej na porozumieniu osób w nim uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną założonym planem działania, zakładającym podział ról i korzyści z uzyskanych przestępstw, w skład której wchodziły w różnych okresach czasu następujące osoby: P. S. (3) ps. (...), M. S. (2) ps. (...), A. Ś. ps. (...), A. C. ps. (...), A. S. (1), M. S. (1) ps. (...), S. S. (1) ps. (...), M. B. ps.(...) R. S. (1) ps. (...), S. K. (1) ps. (...) (...), R. K. ps. (...), R. Ł. ps. (...) mężczyzna o pseudonimie (...), W. M. (1) ps. (...), M. K. (1) ps. (...), T. B. ps. (...), W. J. ps.(...), K. G.,

A. R. ps. (...), G. R., P. W. (2) ps. (...), A. B. ps. (...), K. P. ps.(...), R. S. (2) ps. (...) P. T., E. W. ps. (...), mężczyzna o pseudonimie (...), J. M. (2) ps.(...), J. W., K. C. ps. (...), R. D. (1) ps.(...), Z. S. ps. (...), mężczyzna o pseudonimie (...), mężczyzna o pseudonimie (...), mężczyzna o pseudonimie (...) i inne nieustalone dotychczas osoby (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), S. T. (1) ps. (...), M. T. (1) ps. (...), P. W. (1) ps.(...), T. K. ps. (...), K. W. (1) ps. (...) Ł. S. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw, a mianowicie kradzieży z włamaniem do mieszkań i obiektów handlowych, obrotem znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych, wyłudzeń komunikacyjnych, wymuszeń rozbójniczych, czerpaniem korzyści z cudzego nierządu, obrotem nielegalnym spirytusem,

tj. o czyn z art. 258§1 kk,

XXIV. w bliżej nieustalonym czasie, co najmniej od września 2004 r. do 17 marca 2007 r. w Ł. i innych pobliskich miejscowościach województwa (...), z wyłączeniem okresów pobytu w jednostkach penitencjarnych od dnia 31 lipca 2005 r. do dnia 20 października 2005 r., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (wobec którego materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania), w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, brał udział w łącznym obrocie narkotykami, w tym środkami psychotropowymi w postaci amfetaminy, w ilości 30 kg wartości rynkowej 900.000 zł, zakupionymi za kwotę 180.000 zł oraz środkami odurzającymi w postaci marihuany, w ilości 30 kg wartości rynkowej 750.000 zł, zakupionymi za kwotę 45.000 zł, tabletek extasy w ilości 4875 sztuk wartości rynkowej 48750 zł, w tym:

- w okresie od września 2004 r. do maja 2005 r. w Ł. i innych miejscowościach województwa (...), nabył od M. S. (2) środki psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości 8 kilogramów wartości rynkowej 240.000 zł, środki odurzające w postaci marihuany w ilości 8 kilogramów wartości rynkowej 200.000 zł oraz tabletki extasy w ilości 1300 sztuk wartości rynkowej 13.000 zł,

tj. o czyn z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk,

XXV. w okresie od września 2004 roku do 27 marca 2007 roku w Ł., G. i innych miejscowościach województwa (...), z wyłączeniem okresów pobytu w jednostkach penitencjarnych, od dnia 31 lipca 2005 r. do dnia 20 października 2005 r., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (wobec którego materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania), nabył od S. W. (1) ps. (...) spirytus nieustalonego pochodzenia, w nieustalonej ilości, za nieustaloną kwotę, który bez wymaganego wpisu do rejestru rozlewał, a następnie sprzedawał nieustalonym dotychczas osobom, uczestnicząc w ten sposób w obrocie tymi napojami,

tj. o czyn z art. 44 pkt 1 ustawy o napojach spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych z dnia 18 października 2006 r. i w zw. z art. 65§1 kk,

XXVI. maju 2005 roku w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps.(...) (wobec którego materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania), sprzedał M. S. (2) za kwotę 1500 złotych nieustaloną dotychczas kobietę z okolic miejscowości G., czym ułatwił jej osiągnięcie korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji, w agencji towarzyskiej o nazwie (...) w Z.,

tj. o czyn z art. 253§1 kk w zb. z art. 204§1 kk w z w. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65§1 kk;

5. M. K. (2) został oskarżony o to, że :

XXVII. w okresie od maja do czerwca 2005 roku w B., bez wymaganego zezwolenia, nielegalnie wbrew przepisom ustawy, posiadał nieustaloną dotychczas jednostkę broni palnej typu G., którą to sprzedał wraz z 50 sztukami amunicji 9 mm parabellum M. S. (2) za łączną kwotę 4.100 zł,

tj. o czyn z art. 263§1 i 2 kk;

6. D. K. (1) został oskarżony o to, że:

XXVIII. w okresie od nieustalonego dnia 1999 r. do co najmniej grudnia 2004 r. w Ł. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez inne osoby z tym, że w okresach pobytu w jednostkach penitencjarnych P. S. (3) ps. (...), od dnia 03 lutego 2000 r. do 25 grudnia 2003 r. oraz R. S. (2) ps.(...) od dnia 26 czerwca 2003 r. do 14 grudnia 2004 r., (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), działając wspólnie i w porozumieniu, kierował zorganizowaną grupą przestępczą opartą na porozumieniu osób w nim uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną, założonym planem działania, zakładającym podział ról i korzyści z uzyskanych przestępstw, w skład której, w różnych okresach, wchodziły ustalone osoby: A. M. (1) ps. (...), M. S. (2) ps. (...), M. W. ps. (...), Ł. K. ps. (...), A. K. (2) ps.(...), A. B. ps. (...), K. B. ps. (...), M. J. ps.(...), R. S. (3) ps. (...), Ł. B. ps. (...), A. B. ps.(...), M. M. (3) ps. (...), M. W. ps. (...), A. Ś. ps. (...) i inne nieustalone dotychczas osoby, (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), P. W. (1) ps. (...), P. S. (1) ps. (...), mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych,

tj. o czyn z art. 258§1 i 3 kk,

XXIX. w okresie od nieustalonego dnia 1999 roku do grudnia 2004 roku w Ł. i innych pobliskich miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez inne osoby z tym, że w okresach pobytu w jednostkach penitencjarnych P. S. (3) ps. (...), od dnia 03 lutego 2000 r. do 25 grudnia 2003 r. oraz R. S. (2) ps.(...), od dnia 26 czerwca 2003r. do 14 grudnia 2004r., (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), działając wspólnie i w porozumieniu, kierował zorganizowaną grupą przestępczą i w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, brał udział w łącznym obrocie narkotykami, w tym środkami psychotropowymi w postaci amfetaminy, w ilości 72 kg wartości rynkowej 2.160.000 zł oraz środkami odurzającymi w postaci marihuany, w ilości 72 kg wartości rynkowej 1.800.000 zł, tabletek extasy w ilości 11.700 sztuk wartości rynkowej 117.000 zł, w tym:

- w grudniu 2004 roku w miejscowości R., uczestniczył w obrocie środkami psychotropowymi, poprzez nabycie, wspólnie i w porozumieniu z P. S. (3) ps. (...)(w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), kokainy w ilości 5 gram wartości 750 zł, pochodzącej z transakcji dokonanej pomiędzy M. S. (2) a Z. W.,

tj. o czyn z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk;

7. P. W. (1) został oskarżony o to, że :

XXX. w bliżej nieustalonym okresie, co najmniej od września 2004 r. do marca 2007 r. w Ł. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), opartej na porozumieniu osób w nim uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną założonym planem działania, zakładającym podział ról i korzyści z uzyskanych przestępstw w skład której wchodził, w różnych okresach: R. G. ps. (...); P. S. (3) ps. (...), M. S. (2) ps. (...), G. R., A. Ś. ps. (...), A. C. ps. (...), A. S. (1), M. S. (1) ps. (...), S. S. (1) ps. (...), M. B. ps. (...), A. B. ps. (...), K. P. ps. (...), R. S. (2) ps. (...), R. S. (1) ps. (...), P. T., P. W. (2) ps. (...), S. K. (1) ps. (...), (...), J. W., R. D. (1) ps. (...), K. C. ps. (...), Z. S. ps. (...), R. K. ps. (...), R. Ł. ps. (...), mężczyzna o pseudonimie (...), W. M. (2) ps. (...), M. K. (1) ps. (...), T. B. ps. (...), W. J. ps. (...), K. G., A. R. ps. (...) i inne nieustalone dotychczas osoby (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), M. T. (1) ps. (...), A. T. (1) ps. (...), S. T. (1) ps. (...) R. C. (1), T. K. ps. (...), K. W. (1) ps. (...), Ł. S. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw, a mianowicie kradzieży z włamaniem do mieszkań i obiektów handlowych, obrotem znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych,

wyłudzeń komunikacyjnych, wymuszeń rozbójniczych, czerpaniem korzyści z cudzego nierządu, obrotem nielegalnym spirytusem,

tj. o czyn z art. 258§1 kk,

XXXI. w bliżej niustalonym okresie, co najmniej od października 2005 roku do listopada 2005 roku w Ł. i innych pobliskich miejscowościach województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (2) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie znaczną ilością narkotyków poprzez udzielenie W. J. (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania) środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniej niż 20 gramów za kwotę 600 zł, środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 20 gramów za kwotę 500 z oraz tabletek extasy w ilości 50 sztuk za kwotę 2.500 zł,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk,

XXXII. w bliżej niustalonym okresie, od co najmniej września 2005 roku do dnia 16 grudnia 2008 roku w Ł. i innych miejscowościach województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps.(...)(w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), wbrew przepisom ustawy, nie posiadając zezwolenia, wszedł w posiadanie i przechowywał z upoważnienia M. S. (2), jednostkę broni palnej w postaci pistoletu typu (...) niustalonego numeru, wraz z 50 sztukami amunicji 9 mm typu Parabellum,

tj. o czyn z art. 263§2 kk,

XXXIII. we wrześniu 2005r. w W., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania) wspólnie i w porozumieniu z M. S. (2) ps. (...), M. J. ps. (...), R. S. (3) ps.(...), P. W. (2) ps. (...), K. B. ps.(...), A. M. (1) ps. (...), G. M., A. B. ps.(...), M. K. (1) ps. (...) J. P. ps. (...) (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), M. T. (1) ps. (...), A. T. (1) ps. (...), S. T. (1) ps.(...), dokonał rozboju na osobie A. K. (1) w ten sposób, że używając przemoc w postaci siły fizycznej doprowadził wymienionego do stanu bezbronności a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy znajdujących się w kasie klubu (...) w kwocie 1.500zł, czym działał bezpośrednio na szkodę A. K. (1), co stanowiło instrument szantażu i groźby bezprawnej w celu zmuszenia wymienionego do zapłacenia w przyszłości określonej kwoty pieniędzy za tzw. ochronę,

tj. o czyn z art. 280§1 kk w zw. z art. 65§1 kk,

XXXIV. w pierwszej dekadzie listopada 2005r. w Ł., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...), wspólnie i w porozumieniu ze S. W. (1), M. S. (2) ps. (...), P. W. (2) ps. "W.", W. J. ps.(...) i nieżyjącym W. M. (3) ps.(...) (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), realizując z góry powzięty zamiar, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Stowarzyszenie (...) S.A. w W., w postaci pieniędzy w kwocie 171.800 zł tytułem wypłaty odszkodowania W. J. za szkodę w postaci kradzieży pojazdu marki M. o nr rej, (...), która nie miała miejsca, gdyż pojazd ten został odpłatnie przekazany innym i nie miała miejsca kradzież zgłoszona w dniu 10 listopada 2005 roku w O.,

tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 298§1 kk w zb. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk;

8. T. K. został oskarżony o to, że :

XXXV. w okresie od co najmniej sierpnia 2005 roku do 17 kwietnia 2007 roku w Ł., P. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez S. W. (1) ps. (...), (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), opartej na porozumieniu osób w nim uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną założonym planem działania, zakładającym podział ról i korzyści z uzyskanych przestępstw w skład której wchodził, w różnych okresach: R. G. ps. (...); P. S. (3) ps. (...), M. S. (2) ps.(...), G. R., A. Ś. ps. (...), A. C. ps. (...), A. S. (1), M. S. (1) ps. (...), S. S. (1) ps. (...), M. B. ps. (...), A. B. ps. (...), K. P. ps. (...), R. S. (2) ps. (...), R. S. (1) ps. (...), P. T., P. W. (2) ps.(...), S. K. (1) ps. (...), (...), J. W., R. D. (1) ps. (...), K. C. ps. (...), Z. S. ps. (...), R. K. ps. (...), R. Ł. ps. (...), mężczyzna o pseudonimie (...), W. M. (2) ps. (...), M. K. (1) ps. (...), T. B. ps. (...), W. J. ps. (...), K. G., A. R. ps. (...) i inne nieustalone dotychczas osoby (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), M. T. (1) ps. (...), A. T. (1) ps. (...), S. T. (1) ps. (...) R. C. (1), K. W. (1) ps. (...), Ł. S. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw, a mianowicie kradzieży z włamaniem do mieszkań i obiektów handlowych, obrotem znaczną ilością środków psychotropowych i odurzających, wyłudzeń komunikacyjnych, wymuszeń rozbójniczych, czerpaniem korzyści z cudzego nierządu, obrotem nielegalnym spirytusem,

tj. o czyn z art. 258§1 kk,

XXXVI. w sierpniu 2005 r. w Ł. przy ul. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...), nabył od wymienionego 1000 litrów spirytusu nieustalonego pochodzenia, za kwotę nie mniejszą niż 7.500 zł, który to bez wymaganego wpisu do rejestru rozlewał, po czym sprzedawał nieustalonym dotychczas osobom, uczestnicząc w ten sposób w obrocie tymi napojami,

tj. o czyn z art. 44 pkt. 1 ustawy o napojach spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych z dnia 18 października 2006 r. w zw. z art. 65 §1 kk;

9. C. W. (1) został oskarżony o to, że:

XXXVII. w okresie od marca 2003 roku do września 2006 roku w Ł., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez G. M. ps. (...) i A. M. (1) ps. (...) (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), opartej na porozumieniu osób w nim uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną, założonym planem działania, zakładającym podział ról i korzyści z uzyskanych przestępstw, w skład której, w różnych okresach, wchodziły ustalone osoby : M. H.; T. A. (2) ps.(...), M. M. (3) ps. (...), J. P. ps. (...), M. W. ps. (...), A. B. ps. (...), A. K. (2) ps. (...), Ł. K. ps. (...), M. L. (1) ps. (...), R. D. (2) ps. (...), J. O. ps. (...), K. B. ps. (...) i inne nieustalone dotychczas osoby (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), D. K. (2) ps. (...), mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wyrabianiu i wykorzystaniu urządzeń i substancji mogących spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach,

tj. o czyn z art. 258§1 kk,

XXXVIII. w marcu 2003 roku w Ł., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez G. M. ps. (...) i A. M. (1) ps.(...)(w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), wbrew przepisom ustawy, bez wymaganego zezwolenia wyrobił zapalnik składający się ze szklanej fiołki z zawartością nieustalonej ilości nitrogliceryny, który po zgnieceniu powodował opóźniony zapłon, po czym użyty został przez T. A. (2), wspólnie i w porozumieniu z G. M. (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania) w zdarzeniu, będącym podstawą do wypłaty odszkodowania, tj. podpaleniu samochodu osobowego marki (...)o nr rej. (...) zaparkowanego na terenie osiedla mieszkalnego, przy ul. (...) w Ł.,

tj. o czyn z art. 171§1 kk w zw. z art. 65§1 kk,

XXXIX. we wrześniu 2006r. w Ł., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez G. M. ps. (...) i A. M. (1) ps. (...) (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), wbrew

przepisom ustawy, bez wymaganego zezwolenia wyrobił dwa zapalniki składające się ze szklanych fiolek z zawartością nieustalonej ilości nitrogliceryny, które po zgniecieniu powodowały opóźniony zapłon, po czym użyte zostały przez M. S. (2) wspólnie i w porozumieniu z G. M. podczas zdarzenia będącego podstawą do wypłaty odszkodowania tj. podpalenia samochodu osobowego marki T. (...) o nr rej. (...) na szkodę D. A. i Towarzystwa (...) Oddział w Ł. oraz samochodu osobowego marki O. (...) o nr rej. (...) na szkodę (...) w Ł.,

tj. o czyn z art. 171 §1 kk w zw. z art. 65§1 kk,

XL. w nieustalonym okresie do dnia 17.03.2009r. w Ł., posiadając pozwolenie na broń nr (...), wydane bezterminowo w dniu 17.03.1995r. przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w Ł., nieumyślnie spowodował utratę jednostki broni gazowej, w postaci rewolweru (...) serii(...) rok prod. 1992, która winna pozostawać w jego dyspozycji,

tj. o czyn z art. 263§4 kk,

XLI. w dniu 17.03.2009r. w Ł. przy ul. (...), bez wymaganego zezwolenia posiadał amunicję do broni palnej w postaci jej istotnych części, tj. prochu strzelniczego, zapakowanego w ośmiu zawiniątkach, każde o wadze 11,2-11,3 gramów,

tj. o czyn z art. 263§2 kk;

10. Z. W. został oskarżony o to, że:

XLII. w okresie od nieustalonego dnia 2004 roku do stycznia 2005 roku w B. i innych miejscowościach województwa (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie narkotykami, w tym:

- nieustalonego dnia grudnia 2004 roku w miejscowości R., sprzedał M. S. (2) nie mniej niż 5 gramów kokainy za kwotę 750 zł,
- od pierwszej dekady grudnia 2004 roku do 19 grudnia 2004 roku w B. i innych miejscowościach woj. (...), sprzedał A. Ś. oraz M. S. (2), nie mniej niż 100 gramów amfetaminy za kwotę 2870 zł oraz nie mniej niż 200 gram marihuany za kwotę nie mniejszą niż 4800zł
- w miesiącu styczniu 2005 roku w B., sprzedał M. S. (2), nie mniej niż 200 gramów marihuany za kwotę nie mniejszą niż 3200 zł
- w miesiącu styczniu 2005 roku w B., przekazał nieodpłatnie M. S. (2), nie mniej niż 200 gramów amfetaminy, za kwotę nie mniejszą niż 3200 zł,

tj o czyn z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk;

11. K. W. (1) został oskarżony o to, że:

XLIII. od co najmniej 29 kwietnia 2004 roku do maja 2005 roku w Ł. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (wobec którego materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania), opartej na porozumieniu osób w nim uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną, założonym planem działania, zakładającym podział ról i korzyści z uzyskanych przestępstw, w skład której wchodziły w różnych okresach czasu następujące osoby: P. S. (3) ps.(...), M. S. (2) ps. (...), A. Ś. ps. (...) A. C. ps.(...), A. S. (1), M. S. (1) ps. (...), S. S. (1) ps.(...), M. B. ps.(...) R. S. (1) ps. (...), S. K. (1) ps.(...) (...), R. K. ps. (...), R. Ł. ps.(...), mężczyzna o pseudonimie (...), W. M. (2) ps. (...), M. K. (1) ps.(...), T. B. ps. (...), W. J. ps. (...), K. G., A. R. ps.(...) G. R., P. W. (2) ps. (...), A. B. ps. (...), K. P. ps. (...), R. S. (2) ps. (...), P. T., E. W. ps.(...), mężczyzna o pseudonimie (...), J. M. (2) ps. (...), J. W., K. C. ps. (...), R. D. (1) ps.(...), S. Z. ps.(...), mężczyzna o pseudonimie (...), mężczyzna o pseudonimie (...), i inne nieustalone dotychczas osoby (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), M. T. (1) ps. (...), A. T. (1) ps. (...), S. T. (1) ps.

(...), P. W. (1) ps.(...), R. C. (1), T. K. ps.(...), Ł. S. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw, a mianowicie kradzieży z włamaniem do mieszkań i obiektów handlowych, obrotem znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych, czerpaniem korzyści z cudzego nierządu, nielegalnym handlem wyrobami spirytusowymi, rozbojami i wymuszeniami rozbójniczymi,

tj. o czyn z art. 258§1 kk,

XLIV. w marcu 2005 roku w Ł., O. i innych pobliskich miejscowościach województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (wobec którego materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w z góry powziętym zamiarze, nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) ps.(...)(w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), brał udział w obrocie narkotykami, w ten sposób, że sprzedawał M. S. (2) znaczne ilości środków odurzających i psychotropowych o nieustalonej ilości i wartości,

tj o czyn z art. 56 ust 3 stawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk,

XLV. w kwietniu 2005 roku w Ł., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając na celu zmuszenie W. M. (4) do zaprzestania działalności gospodarczej w Klubie (...) przy ulicy (...) w S., wspólnie z M. K. (1) ps. (...) oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), z polecenia S. W. (1) ps. (...) dokonał napadu rabunkowego na klub (...), w następstwie czego używając metalowych prętów, drewnianych pałek i noży oraz broni palnej w postaci pistoletu gazowego lub alarmowego produkcji fabrycznej kalibru 9 mm PA, dokonał umyślnego zniszczenia wyposażenia tego klubu, w postaci chłodziarki, ściany lustrzanej, monitora, magnetowidu, multipleksera, aparatu telefonicznego, części zastawy kuchennej i telewizora oraz wybicia szyb, reflektorów i uszkodzenia pokrywy silnika marki (...) o nr rej. (...) powodując w ten sposób straty w wysokości około 40 tys. złotych na szkodę W. M. (1), a ponadto wybicia szyb reflektorów i uszkodzenia dachu w samochodzie osobowym marki P. o nr rej. (...) powodując w ten sposób straty w wysokości 3000zł na szkodę S. D., wybicia szyb, uszkodzenia błotnika, lusterek zewnętrznych, wybicia reflektora i uszkodzenia radioodtwarzacza marki P. w samochodzie marki V. (...) o nr rej.(...)oraz uszkodzenia bransolety zegarka powodując w ten sposób straty w wysokości 2070 zł na szkodę M. D., oraz zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 3470zł i aparat cyfrowy marki S. wartości 800zł na szkodę W. M. (4), a nadto pobili J. M. (3) uderzając go drewnianymi pałkami i metalowymi prętami po całym ciele, czym spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci ran tłuczonych skóry głowy i złamania paliczka paznokciowego palca II-go ręki lewej powodujących naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni, narażając go jednocześnie na niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia, w okresie od 22.10.2002r. do 28.04.2003r., części kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 15.09.2003r., sygn. II K 98/03,

tj. o czyn z art. 280§2 kk w zb. z art. 158§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art.64§1 kk,

XLVI. w bliżej nieustalonym okresie, co najmniej od 29 kwietnia 2004 roku do maja 2005 roku w Ł., O. i innych nieustalonych dotychczas miejscowościach, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps.(...)(wobec którego materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie napojami spirytusowymi, w ten sposób, że sprzedał S. W. (1) ps.(...) i S. S. (1) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), łącznie nie mniej niż 2000 litrów spirytusu niewiadomego pochodzenia, za nieustaloną dotychczas kwotę, .

tj o czyn z art. 44 pkt 1 ustawy o napojach spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych z dnia 18 października 2006r. w zw. z art. 65§1 kk;

12. Ł. S. (1) został oskarżony o to, że:

XLVII. w okresie od kwietnia 2005 roku do kwietnia 2007 roku w Ł. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), opartej na porozumieniu osób w nim uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną, założonym planem działania, zakładającym podział ról i korzyści z uzyskanych przestępstw, w skład której wchodziły w różnych okresach czasu następujące osoby: P. S. (3) ps.(...), M. S. (2) ps. (...), A. S. (2) ps.(...), A. C. ps.(...), A. S. (1), M. S. (1) ps. (...), S. S. (1) ps.(...) M. B. ps.(...), R. S. (1) ps.(...), S. K. (1) ps. (...), (...), R. K. ps.(...), R. Ł. ps.(...), mężczyzna o pseudonimie (...), W. M. (2) ps.(...), M. K. (1) ps.(...), T. B. ps. (...), W. J. ps.(...), K. G., A. R. ps.(...), G. R., P. W. (2) ps. (...), A. B. ps.(...), K. P. ps. (...), R. S. (2) ps.(...), P. T., E. W. ps.(...), mężczyzna o pseudonimie (...), J. M. (2) ps.(...), J. W., K. C. ps.(...), R. D. (1) ps.(...), S. Z. ps.(...), mężczyzna o pseudonimie (...), mężczyzna o pseudonimie (...), mężczyzna o pseudonimie (...) i inne nieustalone dotychczas osoby (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), M. T. (1) ps. (...), A. T. (1) ps.(...), S. T. (1) ps.(...), P. W. (1) ps.(...), R. C. (1), T. K. ps.(...), mającej na celu popełnianie przestępstw, a mianowicie kradzieży z włamaniem do mieszkań i obiektów handlowych, obrotem znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych, czerpaniem korzyści z cudzego nierządu, nielegalnym handlem wyrobami spirytusowymi,

tj. o czyn z art. 258§1 kk,

XLVIII. w okresie od kwietnia 2005 roku do kwietnia 2007 roku w S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie napojami spirytusowymi, w tym :

- okresie od kwietnia 2006 roku do kwietnia 2007 roku w Ł., sprzedał M. S. (1) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), łącznie nie mniej niż 7.000 litrów spirytusu nieustalonego pochodzenia, za nieustaloną kwotę,
- w okresie od września 2006 roku do kwietnia 2007 roku w Ł., nabył za pośrednictwem M. S. (1) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), od dotychczas nieustalonego mężczyzny o imieniu R. z T., nie mniej niż 22.500 litrów spirytusu nieustalonego pochodzenia, za nieustaloną kwotę,

tj o czyn z art. 44 pkt 1 ustawy o napojach spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych z dnia 18 października 2006r. w zw. z art. 65§1 kk,

XLIX. w bliżej nieustalonym okresie w 2005 roku w Ł., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, podzegał M. S. (1) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), do zakupu różnego rodzaju środków odurzających i środków psychotropowych w znacznych ilościach,

tj. o czyn z art. 18§2 kk w zw. z art. 56 ust 3 stawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 65§1 kk,

L. w bliżej nieustalonym okresie w 2005 roku w Ł. i S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...), podzegał M. S. (1) do (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do

odrębnych postępowań), zakupu różnego rodzaju towarów oraz części samochodowych, uzyskanych za pomocą czynu zabronionego, pochodzących z nieustalonych dotychczas napadów rozbójniczych na samochody TIR, na terenie(...),

tj. o czyn z art. 18§2 kk w zw. z art. 291 §1 kk w zw. z art. 65§1 kk;

13. J. M. (1) został oskarżony o to, że:

LI. w kwietniu 2006 roku w B., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sprzedał M. L. (2), ps.(...) i M. S. (2) (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), środki odurzające w postaci marihuany, w ilości nie mniejszej niż 300 gram za kwotę 4.500 zł i 200 dolarów amerykańskich, uczestnicząc tym samym w obrocie narkotykami w znacznych ilościach,

tj o czyn z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r.;

14. M. Z. (1) został oskarżony o to, że:

LII. w bliżej nieustalonym okresie, co najmniej w styczniu 2006 roku w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, sprzedał M. S. (2) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), nie mniej niż 100 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, wartości rynkowej 2870 zł,

tj o czyn z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r.,

LIII. w bliżej nieustalonym okresie, co najmniej w styczniu 2006 roku w B., wprowadził do obiegu, pięć sfałszowanych techniką poligraficzną banknotów o nominale 100 dolarów amerykańskich, w tym trzech banknotów o serii (...), (...), (...), w ten sposób, że odsprzedał je za kwotę 300 zł M. S. (2) (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania),

tj. o czyn z art. 310§2 kk;

15. P. S. (1) został oskarżony o to, że:

LIV. w bliżej nieustalonym okresie, od co najmniej września 2004 roku do 10 marca 2005 roku, w Ł. i innych miejscowościach powiatu (...) i województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej, przez P. S. (3) ps. (...), R. S. (2) ps.(...) (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), D. K. (1) ps. (...), opartej na porozumieniu osób w nim uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną, założonym planem działania, zakładającym podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstw, w skład której wchodziły, w różnych okresach ustalone osoby, a mianowicie: A. M. (1) ps.(...), M. S. (2) ps. (...), M. W. ps. (...), A. B. ps. (...), K. B. ps. (...), M. J. ps. (...), R. S. (3) ps. (...), Ł. W. ps. (...), A. B. ps. (...), M. M. (3) ps. (...), Ł. B. ps.(...), M. W. ps. (...), A. Ś. ps. (...), Ł. K. ps. (...), A. K. (2) ps. (...), P. W. (3) ps. (...), H. W. ps. (...) i inne nieustalone dotychczas osoby (w stosunku do których materiał dowodowy został wyłączony do odrębnych postępowań), P. W. (1) ps. (...), mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych,

tj. o czyn z art. 258§1 kk,

LV. w okresie od września 2004 roku do 10 marca 2005 roku w Ł., P. i innych pobliskich miejscowościach powiatu (...) i województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez P. S. (3) ps. (...), R. S. (2) ps. (...), (w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania), D. K. (1) ps. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, brał udział w łącznym obrocie narkotykami, w tym środkami psychotropowymi w postaci amfetaminy, w ilości 6 kg wartości rynkowej 180.000 zł oraz środkami odurzającymi w postaci marihuany, w ilości 6 kg wartości rynkowej 150.000 zł oraz tabletek extasy w ilości 960 sztuk wartości rynkowej 9600 zł,

tj. o czyn z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk;

Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 20 września 2012 r. w sprawie II K 31/10:

1. **M. T. (1)** uniewinnił od dokonania zarzucanych mu w punktach **od I do XI** a/o czynów, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;
2. **S. T. (1)** uniewinnił od dokonania zarzucanych mu w punktach **od XII do XV** a/o czynów, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;
3. **A. T. (1)** uniewinnił od dokonania zarzucanych mu w punktach **od XVIII do XXI** a/o czynów, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;
4. **S. i A. T. (1)**, w ramach zarzucanych im odpowiednio w punktach: **XVI i XXII** a/o czynów uznał za winnych tego, że w dniu 25 listopada 2006 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia R. U. w ten sposób, że bili go rękami i kopali po całym ciele, w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w postaci pożyczki w kwocie 400 dolarów USA, udzielonej w roku 2001 małoletniemu synowi w/w pokrzywdzonego K. U., czym narazili R. U. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, w wyniku czego wymieniony doznał obrażeń ciała w postaci masywnego krwiaka okularowego oka lewego, stłuczenia nosa z nieznacznym obrzękiem, drobnej rany tłuczonej grzbietu nosa 0,2 x 0,3 cm, stłuczenia policzka lewego ze znacznym obrzękiem i podbiegnięciem krwawym koloru szaro –fioletowego o wymiarach 4 x 5 cm i stłuczenia okolicy czołowej głowy z obrzękiem w formie guza o wymiarach 4 x 4 cm, co naruszyło prawidłowe funkcje narządów ciała na czas poniżej 7 dni i za czyn ten na mocy art. 158§1 kk w zb. z art. 191§2w zw. z art. 11§2 kk skazał każdego z nich wymierzając im na podstawie art. 191§2 kk w zw. z art. 11§3 kk kary po 1 /jednym/ roku i 6 /sześć/ m-cy pozbawienia wolności;
5. **S. T. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt **XVII** a/o czynu i za to na podstawie art. 276 kk skazując go wymierzył mu karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;
6. na podstawie art.85 kk i art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu **S. T. (1)** karę łączną 1 /jednego/ roku i 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;
7. na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1pkt 1 kk wykonanie orzeczonych wobec **S. i A. T. (1)** kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okresy prób po 3 /trzy/ lata;
8. **R. C. (1)** w ramach zarzucanego mu w pkt **XXIII** a/o czynu uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2004r do kwietnia 2007r w Ł. i G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, amfetaminy, tabletek extasy, dokonywaniu wyłudzeń komunikacyjnych, czerpaniu korzyści z cudzego nierządu oraz obrocie nielegalnym spirytusem tj. winnego czynu z art. 258§1 k.k. z mocy art. 258§1 k.k. skazując go wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;
9. **R. C. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie **XXIV** a/o czynu eliminując z jego opisu słowa: kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) /wobec którego materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania/”, a w miejsce słów: (...) wstawiając słowa: ”ustalonej osoby” i w miejsce słów” ”amfetaminy w ilości 8 kilogramów wartości rynkowej 240.000 zł, środki odurzające w postaci marihuany w ilości 8 kilogramów wartości rynkowej 200.000 zł oraz tabletki extasy w ilości 1300 sztuk wartości rynkowej 13.000zł” wstawiając słowa : ”marihuany w ilości nie mniejszej niż 900 gram i wartości nie mniejszej niż 13500 zł” za czyn ten z mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r w zw. z art. 12 kk w zw z art. 65§1 kk skazał go wymierzając mu na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 65§1 kk kary: 3 /trzech/ lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 /stu/ stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 20 /dwudziestu/ zł;

10. **R. C. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie **XXV** a/o czynu eliminując z jego opisu słowa: „kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) /wobec którego materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania/” oraz wstawiając w miejsce słów: „od S. W. (1) ps. (...) słowa „od ustalonej osoby” i za tak przypisany czyn z mocy art. 44 pkt 1 ustawy o napojach spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych z dnia 18 października 2006r w zw. z art. 65§1 kk skazał go wymierzając mu karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;
11. **R. C. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu w punkcie **XXVI** a/o czynu kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;
12. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu **R. C. (1)** karę łączną 4 /czterech/ lat pozbawienia wolności;
13. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **R. C. (1)** kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 17 grudnia 2008r do 14 grudnia 2009r;
14. oskarżonego **M. K. (2)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie **XXVII** a/o czynu wstawiając w miejsce słów: (...)słowa: „ustalonej osobie” i za czyn ten z mocy art. 263§1 i 2 kk skazał go wymierzając mu na podstawie art. 263§1 kk karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;
15. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **M. K. (2)** kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 15 czerwca 2009r do 16 grudnia 2009r;
16. oskarżonego **D. K. (1)** w ramach zarzucanego mu w punkcie **XXVIII** a/o czynu uznał za winnego tego, że w okresie od 1999r do grudnia 2004r w Ł. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych, a w okresie od 3 lutego 2003r do do 14 grudnia 2004r współkierował tą grupą, tj. winnego czynu z art. 258§1 i 3 k.k. i z mocy art. 258§1 i 3 k.k. skazał go wymierzając mu z mocy art. 258§3 k.k. karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności;
17. oskarżonego **D. K. (1)** w ramach zarzucanego mu w punkcie **XXIX** a/o czynu uznał za winnego tego, że w okresie od 1999r do grudnia 2004r w Ł. i innych miejscowościach województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą w okresie od 3 lutego 2003r do 14 grudnia 2004r współkierował, w realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie znacznymi ilościami narkotyków w postaci amfetaminy, marihuany oraz tabletek extazy, w tym w grudniu 2004r w R. uczestniczył w obrocie środkami psychotropowymi nabywając wspólnie z inną osobą pochodzące z transakcji z ustalonymi osobami 5 gramów kokainy za 750 zł – tj winnego popełnienia czynu z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005r w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 4§1 kk i na podstawie tych przepisów skazał go wymierzając mu kary: 4 /czterech/ lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 150 /stu pięćdziesięciu/ stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 20 /dwudziestu/ zł;
18. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu **D. K. (1)** karę łączną 4 /czterech/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;
19. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **D. K. (1)** kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 16 grudnia 2008r do 9 grudnia 2009r;
20. oskarżonego **P. W. (1)** w ramach zarzucanego mu w punkcie **XXX** a/o czynu uznał za winnego tego, że w okresie od września 2004r do marca 2007r w Ł. i innych miejscowościach województwa (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych w postaci marihuany, amfetaminy, tabletek extazy, dokonywaniu wyłudzeń komunikacyjnych, czerpaniu korzyści z

cudzego nierządu oraz obrocie nielegalnym spirytusem tj. winnego czynu z art. 258§1 k.k. z mocy art. 258§1 k.k. skazując go wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;

21. oskarżonego **P. W. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie **XXXI** a/o czynu eliminując z jego opisu słowa: „kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) /wobec którego materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania/” oraz wstawiając w miejsce słów: (...)słowa „ z ustaloną osobą” i za tak przypisany czyn z mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005r w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk skazał go wymierzając mu kary: 2 /dwóch/ lat i 2 /dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 /stu/ stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 20 /dwudziestu/ zł;

22. oskarżonego **P. W. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie **XXXII** a/o czynu wstawiając w miejsce słów: (...) słowa: „innej osoby” i za to na podstawie art. 263§2 kk skazując go wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;

23. oskarżonego **P. W. (1)** uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w punkcie **XXXIII** a/o czynu kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

24. oskarżonego **P. W. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w punkcie **XXXIV** a/o czynu eliminując z jego opisu słowa: „kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) oraz wstawiając w miejsce słów: „ze S. W. (1), M. S. (2) ps. (...), P. W. (2) ps. (...), W. J. ps. (...) i nieżyjącym W. M. (3) ps. (...) słowa: „z innymi osobami” oraz w miejsce słowa „doprowadził” słowa „pomógł doprowadzić” i za czyn ten na podstawie art. 18§3 kk w zw. z art. 298§1 kk w zb. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk skazał go, a na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk i art. 65§1 kk wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 i 3 kk karę 100 /stu/ stawek dziennych po 20 /dwadzieścia/ zł grzywny;

25. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu **P. W. (1)** karę łączną 3 /trzech/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 /stu pięćdziesięciu/ stawek dziennych po 20 /dwadzieścia/ zł grzywny;

26. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **P. W. (1)** kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 16 grudnia 2008r do 15 grudnia 2009r;

27. oskarżonego **T. K.** uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu w punktach **XXXV** oraz **XXXVI** a/o czynów kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

28. oskarżonego **C. W. (1)** uniewinnił od dokonania zarzucanych mu w punktach: **XXXVII, XXXVIII, XXXIX oraz XLI** a/o czynów kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

29. na podstawie art. 66§1 i 2 kk i art. 67§1 kk postępowanie karne wobec **C. W. (1)** o zarzucany mu w punkcie **XL** a/o czyn z art. 263§4 kk warunkowo umorzył na okres próby 2 /dwóch/ lat;

30. oskarżonego **Z. W.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie **XLII** a/o czynu wstawiając trzykrotnie w miejsce słów: (...) słowa: „innej osobie” oraz w miejsce słów: „A. Ś. oraz (...) słowa: „innym osobom” i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 12 kk i art. 4§1 kk skazał go wymierzając mu kary: 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności oraz 40 /czterdziestu/ stawek dziennych po 20 /dwadzieścia/ zł grzywny;

31. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec **Z. W.** kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 czerwca 2009 r. do dnia 14 grudnia 2009r;

32. oskarżonego **K. W. (1)** uniewinnił od dokonania zarzucanych mu w punktach: **XLIII, XLIV, XLV oraz XLVI** a/o czynów kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

33. oskarżonego **L. S. (1)** uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w punkcie **XLVII** a/o czynu kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

34. oskarżonego **L. S. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie **XLVIII** a/o czynu eliminując z jego opisu słowa: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) /w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania/ oraz wstawiając w miejsce słów: (...) słowa : „innej osobie”, a także słów: (...) słowa: „innej osoby” i za tak przypisany czyn z mocy art. 44 pkt 1 ustawy o napojach spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych z dnia 18 października 2006r skazał go wymierzając mu karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;

35. oskarżonego **L. S. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie **XLIX** a/o czynu eliminując z jego opisu słowa: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) /w stosunku do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania/ i słowa : „w znacznych ilościach” oraz wstawiając w miejsce słów: (...) słowa: „inną osobę” i za tak przypisany czyn z mocy art. 18§2 kk w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r skazał go wymierzając mu na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 56 ust 1 w/w ustawy karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności oraz 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych po 20 /dwadzieścia/ zł grzywny ;

36. oskarżonego **L. S. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie **L** a/o czynu eliminując z jego opisu słowa: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) oraz wstawiając w miejsce słów: (...) słowa: „inną osobę” i za tak przypisany czyn z mocy art. 18§2 kk w zw. z art. 291§1 kk skazał go wymierzając mu na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 291§1 kk karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;

37. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu **L. S. (1)** karę łączną 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności;

38. na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec **L. S. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 4 /czterech/;

39. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec **L. S. (1)** kary grzywny zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 czerwca 2009r do dnia 10 lipca 2009r. przyjmując, że dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną w całości;

40. oskarżonego **J. M. (1)** uniewinnił od dokonania zarzucanego mu w punkcie **LI** a/o czynu kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

41. oskarżonego **M. Z. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu punkcie **LII** a/o czynu i za to z mocy art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii skazując go wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności oraz 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych po 20 /dwadzieścia/ zł grzywny;

42. oskarżonego **M. Z. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu punkcie **LIII** a/o czynu i za to z mocy art. 310§2 kk skazując go wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;

43. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu **M. Z. (1)** karę łączną 1/jednego/ roku i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

44. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec **M. Z. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 czerwca 2009r do dnia 15 grudnia 2009r;

45. oskarżonego **P. S. (1)** w ramach zarzucanego mu w punkcie **LIV** a/o czynu uznał za winnego tego, że od września 2004r do 10 marca 2005r w Ł. i innych miejscowościach województwa (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym

osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych i za czyn ten z mocy art. 258§1 kk skazując go wymierzył mu karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

46. oskarżonego **P. S. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie **LV** a/o czynu wstawiając w miejsce słów: „P. S. (3) ps. (...), R. S. (2) ps. (...), D. K. (1) ps. (...) „słowa: „inne osoby” i za tak przypisany czyn z mocy art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk i art. 4§1 kk skazał go wymierzając mu na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 65§1 kk i art. 4§1 kk kary 1 /jednego/ roku i 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 /stu/ stawek dziennych po 20 /dwadzieścia/ zł grzywny;

47. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu **P. S. (1)** karę łączną 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności;

48. na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec **P. S. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 4 /czterech/;

49. na podstawie art. 45§1 kk orzekł przepadek korzyści od **R. C. (1)** w kwocie 13.500 zł, od **D. K. (1)** w kwocie 375 zł, od **P. W. (1)** 1.800 zł, od **Z. W.** w kwocie 11.620 zł, od **M. Z. (1)** w kwocie 2780 zł;

50. na podstawie art. 70 ustęp 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązki na rzecz (...) w O. od **R. C. (1)** w kwocie 5.000 zł, od **D. K. (1)** w kwocie 5.000 zł, od **P. W. (1)** w kwocie 2.000 zł, od **Z. W.** w kwocie 2.000 zł, od **M. Z. (1)** w kwocie 500 zł, od **Ł. S. (1)** w kwocie 200 zł oraz od **P. S. (1)** w kwocie 1.500 zł;

51. zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat od oskarżonych: **S. T. (1)** 300 zł, **A. T. (1)** 300 zł, **R. C. (1)** 800 zł, **M. K. (2)** 180 zł, **D. K. (1)** 1000 zł, **P. W. (1)** 1000 zł, **C. W. (1)** 100 zł, **Z. W.** 460 zł, **M. Z. (2)** 1000 zł, **Ł. S. (1)** 300 zł oraz **P. S. (1)** 700 zł i obciążył ich kosztami procesu w częściach od nich należnych z wyjątkiem kosztów obrony świadczonej z urzędu;

52. zasądził od Skarbu Państwa /wraz z podatkiem VAT/ z tytułu obrony świadczonej z urzędu na rzecz: adw.S. P.z tytułu obrony z urzędu oskarżonych R. C. (1) i Ł. S. (1) 8.856,00 zł, adw.J. S. z tytułu obrony z urzędu oskarżonego M. K. (2) 5.018,40 zł, adw. J. Ś. z tytułu obrony z urzędu oskarżonego T. K. 5.018,40 zł, adw. W. G. z tytułu obrony z urzędu oskarżonych J. M. (4) i P. S. (1) 10.036,80 zł, adw.L. C. z tytułu obrony z urzędu oskarżonego M. T. (1) 4.132,80 zł, adw. J. H. z tytułu obrony oskarżonego Z. W. 5.018,40 zł.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli **prokurator** wobec oskarżonych: M. T. (1), S. T. (1), A. T. (1), R. C. (1), D. K. (1), P. W. (1), T. K., C. W. (1), K. W. (1), Ł. S. (1), J. M. (1), M. Z. (1) i P. S. (2) oraz **obrońcy oskarżonych**: R. C. (1), D. K. (1), P. W. (1), Z. W., Ł. S. (1), M. Z. (1) i P. S. (1).

I tak prokurator na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść następujących oskarżonych:

- M. T. (1) - w zakresie czynów opisanych w pkt I-XI aktu oskarżenia (pkt 1 wyroku),
- S. T. (1) - w zakresie czynów opisanych w pkt XII - XVI aktu oskarżenia (pkt 2, 4, 5, 6 wyroku),
- A. T. (1) - w zakresie czynów opisanych w pkt XVIII - XXII aktu oskarżenia (pkt 3, 4, 7 wyroku),
- R. C. (1) - w zakresie czynu opisanego w pkt XXVI aktu oskarżenia (pkt 11 wyroku),
- P. W. (1) - w zakresie czynu opisanego w pkt XXXIII aktu oskarżenia (pkt 23 wyroku) oraz orzeczenia w przedmiocie przepadku korzyści (pkt 49 wyroku),

- T. K. - w zakresie czynów opisanych w pkt XXXV - XXXVI aktu oskarżenia (pkt 27 wyroku) oraz w zakresie orzeczenia o przepadku korzyści (pkt 49 wyroku),
- C. W. (1) - w zakresie czynów opisanych w pkt XXXVII, XXXVIII, XXXIX aktu oskarżenia (pkt 28 wyroku),
- K. W. (1) - w zakresie czynów opisanych w pkt XLIII-XLVI aktu oskarżenia (pkt 32 wyroku),
- J. M. (1) - w zakresie czynu opisanego w pkt LI aktu oskarżenia (pkt 40 wyroku),

oraz na niekorzyść oskarżonych:

- D. K. (1) - w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie orzeczenia o przepadku korzyści (pkt 49 wyroku),
- Ł. S. (1) - w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (pkt 37, 38, 39 wyroku),
- M. Z. (1) - w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie orzeczenia o przepadku korzyści (pkt 49 wyroku),
- P. S. (1) - w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (pkt 47, 48 wyroku).

Nadto na podstawie art. 427 § 2, art. 438 pkt 1, 2 i 3, wyrokowi temu zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, poprzez:

- błędne niezastosowanie art. 65 § 1 kk do czynów zarzucanych S. T. (1) w pkt XVI i A. T. (1) w pkt XXII aktu oskarżenia, na skutek niewłaściwej interpretacji wymienionego przepisu, prowadzącej do wniosku, iż przestępstwo jest popełnione w związku z działaniem zorganizowanej grupy przestępczej tylko wtedy, gdy zostało ono w ramach tej struktury zaplanowane i wykonane na polecenie, wydane w ramach istniejącej organizacji i hierarchii (k. 022239), podczas gdy właściwa wykładnia art. 65 § 1 kk prowadzi do wniosku, iż wymieniony przepis powinien być zastosowany;
- nieprawidłowe zastosowanie art. 45 § 1 kk, poprzez niekonsekwentne w świetle ustaleń faktycznych orzeczenie przepadku korzyści osiągniętej przez D. K. (1) w związku z popełnieniem czynu opisanego w XXIX aktu oskarżenia, w wysokości 375 złotych, podczas gdy w pkt 17 wyroku, Sąd uznał winę D. K. (1), zgodnie z ustaleniami faktycznymi określając kwotę, za jaką oskarżony nabył 5 gramów kokainy na 750 złotych, przy czym prawidłowe zastosowanie przepisu powinno skutkować orzeczeniem przepadku korzyści w wysokości 750 złotych;
- nieprawidłowe zastosowanie art. 45 § 1 kk, poprzez niekonsekwentne w świetle ustaleń faktycznych orzeczenie przepadku korzyści osiągniętej przez P. W. (1) w kwocie 1800 złotych, podczas gdy w pkt 21 wyroku, Sąd uznał winę P. W. (1), nie modyfikując kwoty korzyści majątkowej wskazanej w pkt XXXI aktu oskarżenia - łącznie 3600 złotych, przy czym prawidłowe zastosowanie przepisu powinno skutkować orzeczeniem przepadku korzyści w wysokości 3600 złotych;
- nieprawidłowe zastosowanie art. 45 § 1 kk, poprzez niekonsekwentne w świetle ustaleń faktycznych orzeczenie przepadku korzyści osiągniętej przez M. Z. (1) w kwocie 2780 złotych, podczas gdy w pkt 41 wyroku, Sąd uznał winę M. Z. (1), nie modyfikując kwoty korzyści majątkowej wskazanej w pkt LII aktu oskarżenia - 2870 złotych, przy czym prawidłowe zastosowanie przepisu powinno skutkować orzeczeniem przepadku korzyści w wysokości 2870 złotych;

2) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia:

- art. 170 kpk w zw. z art. 391 § 1-3 kpk w zw. z art. 410 kpk, poprzez nie ujawnienie na rozprawie i nie uwzględnienie podczas wydawania wyroku całości materiału dowodowego - nie odczytanie protokołów z zeznań M. S. (2) z

k. 1879-1887, 1888-1896, 1971-1978, 1997-2006, 2034-2043, 2045- 2053, 2055-2061, 4068-4073, 5395-5397, podczas gdy istniały podstawy do jego odczytania w trybie art. 391 § 1 kpk, a nadto materiał ten był powołany w akcie oskarżenia, jako dowód na wskazane w nim okoliczności mające znaczenie dowodowe w sprawie, które powinny stanowić podstawę orzeczenia, przy czym Sąd nie oddalił wniosku dowodowego w tym zakresie;

- art. 7 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk, poprzez nieuprawnione przyjęcie za podstawę oceny dowodu z zeznań świadka M. S. (2), oceny wyrażonej przez biegłą psycholog A. N. w opinii uzupełniającej (k. 21745- 21747), iż w treści zeznań wymienionego świadka znajdują się elementy prawdziwe i nieprawdziwe, więc uzyskany materiał nie może być oceniany całościowo, istotna jest ocena intencji składającego zeznania do przekazywania w materiale dowodowym treści nieprawdziwych, podczas gdy Sąd obowiązany był dokonać oceny wiarygodności zeznań samodzielnie, zgodnie z dyrektywami wyrażonymi w art. 7 kpk;
- art. 7 kpk w zw. z art. 8 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk, poprzez nieuprawnione przyjęcie za podstawę oceny dowodu z zeznań świadka M. S. (2), wybranej dowolnie części materiałów:

- śledztwa nadzorowanego w Prokuraturze Apelacyjnej w Gdańsku, sygn. akt AP V Ds. 25/10: treści postanowienia o przedstawieniu zarzutów Ł. B., przeciwko któremu postępowanie nadal się toczy, materiał dowodowy jest zbierany i oceniany, a zarzuty zostały zmienione i uzupełnione,

- umorzonego śledztwa AP V Ds. 52/10 w postaci uchwał Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów: z dnia 13 listopada 2008 roku oraz z dnia 23 lutego 2010 roku oraz postanowienia prokuratora o umorzeniu śledztwa z dnia 31 sierpnia 2010 roku,
- postępowań Sądu Okręgowego w Łomży: II K 62/10, przeciwko R. S. (1) i II K 63/10, przeciwko S. W. (1),

co doprowadziło do uznania części zeznań świadka M. S. (2), jako niewiarygodnych;

- art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, poprzez oparcie rozstrzygnięcia w zakresie czynów I-III aktu oskarżenia na wybiórczo i fragmentarycznie ocenionych zeznaniach świadków: R. D. (1), F. P., M. S. (1) i A. S. (1), przejawiające się w: pominięciu okoliczności otrucia psa F. P., o czym świadek zeznał na rozprawie w dniu 8 lutego 2011 roku, przytoczeniu w uzasadnieniu wyroku treści zeznań F. P. z zastosowaniem sformułowań o znaczeniu odmiennym, a nawet przeciwnym w stosunku do pierwotnego, łącznej ocenie zeznań A. S. (1) i M. S. (1), mimo iż zakres prezentowanej przez świadków wiedzy oraz intencje nie były tożsame, jak również przeczącej zasadom doświadczenia życiowego ocenie zeznań R. D. (1), w zakresie stopnia szczegółowości odtwarzanych wydarzeń;
- art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 393 § 1 kpk w zw. z art. 394 § 2 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 424 kpk, poprzez nieuprawnione przyjęcie, iż sprzeczne wyjaśnienia M. T. (1) stanowią jedyny dowód zgromadzony w sprawie na poparcie zarzutu opisanego w pkt XI aktu oskarżenia, w związku z czym pominięto wskazany w części sprawozdawczej uzasadnienia materiał dowodowy z czynności przeszukania pomieszczeń w G. oraz opinii z zakresu broni i balistyki, podczas gdy rozstrzygnięcie Sądu powinno opierać się na wszystkich okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy, a uzasadnienie powinno być wewnętrznie niesprzeczne, przy czym prawidłowo oceniony materiał dowodowy prowadzi do wniosku, iż M. T. (1) jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść:

- poprzez przyjęcie, iż:

- M. T. (1) nie popełnił czynów zarzucanych w pkt I-XI aktu oskarżenia,
- S. T. (1) nie popełnił czynów zarzucanych w pkt XII- XV aktu oskarżenia, natomiast czyn zarzucany w pkt XVI popełnił nie działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

- A. T. (1) nie popełnił czynów zarzucanych w pkt XVIII - XXI aktu oskarżenia, natomiast czyn zarzucany w pkt XXII popełnił nie działając w zorganizowanej grupie przestępczej,
- R. C. (1) nie popełnił czynu zarzucanego w pkt XXVI,
- P. W. (1) nie popełnił czynu zarzucanego w pkt XXXIII aktu oskarżenia,
- T. K. nie popełnił czynów zarzucanych w pkt XXXV- XXXVI aktu oskarżenia,
- C. W. (1) nie popełnił czynów zarzucanych w pkt XXXVII- XXXIX aktu oskarżenia,
- K. W. (1) nie popełnił czynów zarzucanych w pkt XLIII-XLVI aktu oskarżenia,
- J. M. (1) nie popełnił czynu zarzucanego w pkt LI aktu oskarżenia,

podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy, oceniany całościowo, wskazuje na ich winę, przy czym ustalenia faktyczne nie są konsekwentne i różnią się od ustaleń podjętych w zakresie czynów, co do których uznano winę oskarżonych,

a nadto wymienionym zakresie Sąd dopuścił się nadto dalszych błędów w ustaleniach faktycznych:

- poprzez przyjęcie, iż S. T. (1) i A. T. (1) nie należeli do zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) - pkt IV, XII, XVIII aktu oskarżenia, przy jednoczesnym przyjęciu, iż S. W. (1) nakazał zmianę zeznań złożonych przez R. U. po zdarzeniu opisanym w zarzucie XVI i XXII aktu oskarżenia, w zamian za umorzenie długu i zagwarantowanie bezpieczeństwa syna (k. 022224v.-022225), przy czym zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na winę oskarżonych w zakresie wymienionego czynu;
- poprzez oparcie fragmentarycznych ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia w zakresie czynów zarzucanych M. T. (1) w pkt VI i VII, S. T. (1) w pkt XIV, A. T. (1) w pkt XIX oraz P. W. (1) w pkt XXXIII aktu oskarżenia, na dowolnie ocenionych zeznaniach A. K. (1), których wiarygodność nie została oceniona w kontekście pozostałych dowodów, a który zgodnie z ich treścią, nie był zainteresowany w występowaniu w sprawie w charakterze pokrzywdzonego, na przyjęciu ustaleń opinii biegłego J. S. (2), przy bezpodstawnym odrzuceniu opinii uzupełniającej, a nadto na dowolnie ocenionych zeznaniach świadków: M. S. (2) i A. M. (2), przy braku całościowego uwzględnienia zgromadzonego materiału dowodowego;
- poprzez przyjęcie, iż świadek A. M. (2) miał pełną wiedzę odnośnie działalności przestępczej ustalonych i nieustalonych osób na terenie O. i przez to, przyjęcie że z treści jego zeznań nie obejmujących najazdu na klub (...) w W. (pkt VII, XIV, XIX, XXXIII aktu oskarżenia) wynika, iż zdarzenie takie nie miało miejsca;
- poprzez nieuprawnione, niekonsekwentne przyjęcie, iż nie doszło do umyślnego podpalenia pojazdu marki M. o nr rej. (...) - co zarzuca się oskarżonym M. T. (1), S. T. (1), A. T. (1) i C. W. (1) w pkt VIII, IX, XV, XX, XXI, XXXVIII aktu oskarżenia, skoro M. T. (1) otrzymał wypłatę ubezpieczenia w wysokości jedynie 67 900 złotych i jego działanie nie miałoby finansowego uzasadnienia, przy czym powyższy wniosek byłby uzasadniony wyłącznie przy założeniu, że wysokość wypłaconego odszkodowania byłaby z góry oskarżonym znana, wiedza świadka M. S. (2) pełna i dokładna, a perspektywa sprzedaży pojazdu za kwotę 80 000 złotych pewna - czego w niniejszej sprawie nie ustalono;
- poprzez niejednorodną i niekonsekwentną ocenę zeznań świadków M. S. (2) i W. K., podejrzanych w śledztwie Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku o sygnaturze AP V Ds. 25/10 o popełnienie wspólnie i w porozumieniu czynu z art. 286 § 1 kk i inne na szkodę T. S., mającego związek z czynem zarzucanym M. T. (1) i S. T. (1) w pkt X, XIII aktu oskarżenia, skutkującą powzięciem przez Sąd ustalenia, iż pojazd marki F. (...) nr (...) był przedmiotem zawartej zgodnie z prawem umowy cywilnoprawnej;

- poprzez przyjęcie, iż K. W. (1) ps. (...) był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się handlem narkotykami przez kilka miesięcy 2005 roku (k. 022216, 022218-022218v.), przy jednoczesnym ustaleniu, iż nie brał w okresie od 29 kwietnia 2004 roku do maja 2005 roku udziału w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) i przez to uniewinnienie go od czynu z pkt XLIII aktu oskarżenia, przy czym zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na winę oskarżonego w zakresie wymienionego czynu;

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść rozstrzygnięcia w przedmiocie warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności:

- poprzez przyjęcie, iż wobec uprzednio karanego Ł. S. (1) zachodzą przesłanki zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wskazane w art. 69 kk, co skutkowało zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 4 lat próby, podczas gdy prawidłowo oceniony zgodnie z dyrektywami art. 7 kpk materiał dowodowy, prowadzi do wniosku, iż nie zachodzi wobec oskarżonego prognoza, iż nie powróci do przestępstwa;

- poprzez przyjęcie, iż wobec uprzednio karanego P. S. (1) zachodzą przesłanki zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wskazane w art. 69 kk, co skutkowało zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 4 lat próby, podczas gdy prawidłowo oceniony zgodnie z dyrektywami art. 7 kpk materiał dowodowy, prowadzi do wniosku, iż nie zachodzi wobec oskarżonego prognoza, iż nie powróci od do przestępstwa;

Na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk, prokurator wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie rozstrzygnięć dotyczących oskarżonych:

- M. T. (1) - w zakresie czynów opisanych w pkt I-XI aktu oskarżenia (pkt 1 wyroku),
- S. T. (1) - w zakresie czynów opisanych w pkt XII - XVI aktu oskarżenia (pkt 2, 4, 5, 6 wyroku),
- A. T. (1) - w zakresie czynów opisanych w pkt XVIII - XXII aktu oskarżenia (pkt 3, 4, 7 wyroku),
- R. C. (1) - w zakresie czynu opisanego w pkt XXVI aktu oskarżenia (pkt 11 wyroku),
- P. W. (1) - w zakresie czynu opisanego w pkt XXXIII aktu oskarżenia (pkt 23 wyroku) oraz orzeczenia w przedmiocie przypadku korzyści (pkt 49 wyroku),
- T. K. - w zakresie czynów opisanych w pkt XXXV - XXXVI aktu oskarżenia (pkt 27 wyroku) oraz w zakresie orzeczenia o przypadku korzyści (pkt 49 wyroku),
- C. W. (1) - w zakresie czynów opisanych w pkt XXXVII, XXXVIII, XXXIX aktu oskarżenia (pkt 28 wyroku),
- K. W. (1) - w zakresie czynów opisanych w pkt XLIII-XLVI aktu oskarżenia (pkt 32 wyroku),
- J. M. (1) - w zakresie czynu opisanego w pkt LI aktu oskarżenia (pkt 40 wyroku),

oraz o zmianę rozstrzygnięć dotyczących oskarżonych:

- D. K. (1) - w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie orzeczenia o przypadku korzyści (pkt 49 wyroku), poprzez orzeczenie przypadku korzyści w wysokości 750 złotych, na mocy art. 45 § 1 kk,
- M. Z. (1) - w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie orzeczenia o przypadku korzyści (pkt 49 wyroku), poprzez orzeczenie przypadku korzyści w wysokości 2870 złotych, na mocy art. 45 § 1 kk,
- Ł. S. (1) - w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (pkt 37, 38, 39 wyroku), poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia,

- P. S. (1) - w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (pkt 47, 48 wyroku), poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia.
- P. w.(1) - w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie orzeczenia o przepadku korzyści (pkt 49 wyroku), poprzez orzeczenie przepadku korzyści w wysokości 3600 złotych, na mocy art. 45 § 1 kk.

Obrońca oskarżonego R. C. (1) zaskarżył wyżej wymieniony wyrok co do tego oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając:

rażącą niewspółmierność (surowość) kary.

Podnosząc ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i złagodzenie orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz złagodzenie także orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego D. K. (1) na podstawie art. 425 i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok, co do tego oskarżonego w całości (tj. co do pkt. 16,17,18,49,50,51).

Powołując się na przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia:

- art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k. w zw. z art. 410 i 92 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., wynikającą z dokonania dowolnych ustaleń i rozstrzygnięcia na niekorzyść D. K. (1), wbrew zasadzie in dubio pro reo, niedających się usunąć wątpliwości, co doprowadziło do przyjęcia, iż:

a) w okresie od 1999 r. do grudnia 2004 r. w Ł. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych, a w okresie od 3 lutego 2003 r. do 14 grudnia 2004r współkierował tą grupą, podczas gdy oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu (k. 12908- 12910, 14962- 14963), a ponadto zgromadzony materiał dowodowy ogranicza się do kilku ogólnikowych zdań pomawiającego D. M. S. (co znalazło swój wyraz w uzasadnieniu wyroku- k. 22214- 22214v): „...D. K. (1) znam z Klubu (...)...na przestrzeni 1997- 2006 roku ja byłem cały czas w jednej grupie, tej podległej (...)...pracowałem dla K." (k. 20374), „...do grupy (...) w tym czasie należeli:...D. K. (1). (...)” (k. 1762), „...w tym czasie w Ł. grupą (...) kierował pod jego nieobecność(...)” (k. 1843), którego jak słusznie stwierdza Sąd Okręgowy sytuacja procesowa nie jest jasna- począwszy od stycznia 2007 r. nie jest pociągany do odpowiedzialności karnej, mimo przyznania się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów (vide Uzasadnienie- k. 22206), kłamliwie pomawiał również bezspornie niewinne osoby (casus Ł. B.- vide uzasadnienie- k. 22208- 22208v; pomówienie prok. J. C.; uniewinnienia od popełnienia zarzucanych czynów zarówno w sprawie niniejszej, jak również sygn. akt II K 48/09, w tym S. W. (1) domniemanego przywódcy tzw. grupy (...)), w latach 1999- 2004 niemalże przez 2 lata pozostaje pozbawiony wolności (29.08.2002 r.- 20.08.2004 r.; k. 22207), analiza przekazanych przez świadka w dniu 27.09.2006 r. kart SIM do telefonów komórkowych nie wskazuje nie tylko na bezpośrednią znajomość z oskarżonym ale choćby wiedzę co do aktualnego nr telefonu ww.,

b) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie znaczными ilościami narkotyków w postaci amfetaminy, marihuany oraz tabletek extazy, w tym w grudniu 2004 r. w R. uczestniczył w obrocie środkami psychotropowymi nabywając wspólnie z inną osobą pochodzące z transakcji z ustalonymi osobami 5 gramów kokainy za 750 zł, wobec stwierdzenia M. S. (2): „ ...nie jestem w stanie powiedzieć ogólnej ilości narkotyków, jaką grupa (...) obracała...” (k. 20375v), wobec konstatacji Sądu Okręgowego, iż „świadek nie był bezpośrednim uczestnikiem czynów przestępczych popełnianych przez oskarżonego” (vide uzasadnienie k. 22233),

- art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. poprzez zaniechanie dokładnego określenia czynu przypisanego D. K. (1) w pkt. 17 sentencji wyroku: brał udział w obrocie znacznymi ilościami narkotyków w postaci amfetaminy, marihuany oraz tabletek extazy, w tym w grudniu 2004r w R. uczestniczył w obrocie środkami psychotropowymi nabywając wspólnie z inną osobą pochodzące z transakcji z ustalonymi osobami 5 gramów kokainy za 750 zł (str. 31 sentencji), przy przyjęciu kwalifikacji prawnej z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, co nie tylko uniemożliwia podjęcie konstruktywnej obrony w zakresie ww. czynu co do faktu jego popełnienia (co przyznaje de facto Sąd Okręgowy: „Powyższa ocena materiału dowodowego nie pozwala jednoznacznie przypisać D. K. (1) udziału w obrocie substancjami odurzającymi w takich ilościach jak to uczyniono w akcie oskarżenia...ogólne szacunki, nie poparte innymi dowodami, nie były wystarczające dla potwierdzenia zarzutu prokuratorskiego" (k. 22233v) ale również przyjętego typu kwalifikowanego, a co za tym idzie sformułowania chociażby zarzutu rażącej niewspółmierności kary- oczywistym jest, iż kardynalny wpływ na społeczną szkodliwość czynu ma w takiej sytuacji kryterium ilościowe,
- art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. wynikającą z zaniechania wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy zwłaszcza w zakresie kompleksowego wyjaśnienia przyczyn istnienia rozbieżności między opiniami biegłej psycholog A. M. N. wydanymi na potrzeby spraw sygn.. akt II K 31/10 oraz II K 48/09 Sądu Okręgowego II Wydział Karny w Ostrołęce, w oparciu o tożsamy materiał dowodowy, których wnioski końcowe pozostają we wzajemnej opozycji: w opinii z dnia 27 października 2012 r. (sygn.. akt II K 48/09- w załączeniu) biegła wskazuje, iż M. S. (2) wykazuje tendencje do kłamstwa, do chwili obecnej używa marihuany („...od maja 2006 r. do chwili obecnej nie mam kontaktu z narkotykami" - protokół rozprawy z dnia 19 października 2010 r.), może ujawniać potrzebę uzyskania aprobaty swojego stanowiska od ewentualnych korzyści w przyszłości, jako osoba, która stoi pod zarzutami dokonywania szeregu czynów przestępczych (vide wnioski końcowe), które do wnioski nie były formułowane przez biegłą w obydwu opiniach wydanych na potrzeby sprawy niniejszej (z dnia 4 maja 2011 r.- k. 20598- 20605; z dnia 4 kwietnia 2012 r.- k. 21745- 21747), w sytuacji gdy uzasadniając skazanie D. K. (1) Sąd Okręgowy posiłkując się przedmiotową opinią stwierdza, iż „...(S.) chciał zakończyć ten rozdział życia... i dlatego wyjawiał tajemnice związane z przestępczością grupy. Wskazuje to na jego szczerze zamiary rozliczenia się z przeszłością" (k. 22228v), wobec umotywowanej krytyki opinii biegłej (zastrzeżenia do opinii z dnia 27 września 2011 r.),
- art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 368 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. (a contrario) poprzez zaniechanie rozpoznania wniosku obrońcy D. K. (1) (wyartykułowanego w piśmie z dnia 10 lutego 2009 r.), którego przedmiotem było zażądanie z Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. dokumentacji związanej z pracami sezonowymi wykonywanymi przez podejrzanego D. K. (1) na terenie Niemiec w okresie od 1999 r. do grudnia 2004 r. (która to okoliczność została uprawdopodobniona wpisami w dokumencie paszportowym), co skutkowało wyrokowaniem w oparciu o niepełny materiał dowodowy i pozwoliłoby na kompleksową i swobodną ocenę prawdziwości wyjaśnień D. K. (1),

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na wskazaniu, iż „D. K. (1) uczestniczył w spotkaniach towarzyskich i tzw. rozkminkach podczas których rozwiązywano konflikty między członkami grupy" (k. 22214v), w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje nawet na istnienie poszlak potwierdzających powyższe, nie wspominając o dowodach bezpośrednich.

W oparciu o powyższe zarzuty wniosł:

- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie D. K. (1) od popełnienia zarzuconych mu czynów,

ewentualnie:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Ostrołęce.

Obrońca oskarżonego P. W. (1) na podstawie art. 425 §1,2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w stosunku do tego oskarżonego w części skazującej (punkt 20, 21, 22 i 24) wyroku w całości:

Powołując się na art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na:

- uznaniu za wiarygodne, w części odnoszącej się do czynów zarzucanych oskarżonemu P. W. (1), zeznań świadka M. S. (2), mimo że zeznania tego świadka nie zasługują na wiarę, bowiem składając je znacząco poprawił on swoją sytuację procesową - nie zostały mu nawet postawione zarzuty za czyny, do których popełnienia przyznał się, a więc pozostał bezkarny, co też rodzi uzasadnione wątpliwości nie tylko obrony, ale nawet Sądu (k. 022205), czy świadek ten został wykorzystany przez organy ścigania w celu uzyskania jedyne dowodu, na którym oparto rozstrzygnięcie, podczas gdy zeznania tego świadka odnoszące się do czynów zarzucanych innym oskarżonym zostały uznane za niewiarygodne, a częściowo nawet ocenione przez Sąd jako „kompletnie kłamliwe pomówienia” (k. 022208), co świadczy o absolutnej niemożności nadania przymiotu wiarygodności jego zeznaniom choćby w części.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 20,21,22,24 przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Z ostrożności procesowej wyrokowi nadto zarzucił:

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej w stosunku do oskarżonego P. W. (1) kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych po 20 zł grzywny, a wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności mających wpływ na wymiar kary, a w szczególności faktu nienagannego trybu życia oskarżonego po popełnieniu zarzucanych mu czynów, ustabilizowanej sytuacji rodzinnej, okoliczności, iż oskarżony jest osobą schorowaną cierpiącą na cukrzycę, oraz faktu, że był wcześniej niekarany, a wobec niego wydano pozytywną opinię środowiskową, co świadczy o pozytywnej prognozie kryminologicznej oskarżonego.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 20,21,22,24,25 poprzez rozwiązanie kary łącznej i wymierzenie oskarżonemu za poszczególne czyny opisane w punkcie 20,21,22,24 wyroku kar łagodniejszych tj. w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a następnie wymierzenie kary łącznej w wymiarze pozwalającym na warunkowe zawieszenie jej wykonania i jej warunkowe zawieszenie.

Obrońca oskarżonego Z. W. zaskarżył powyższy wyrok w zakresie winy.

Wyrokowi zarzucił przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów /art.7kpk/ polegające na uznaniu zeznań świadka koronnego M. S. (2) za prawdziwe i logiczne, że nabywał on od oskarżonego Z. W. narkotyki trzykrotnie jak w pkt. XLII a/o, którą Sąd uznał za inną osobę, chociaż poza zeznaniami tegoż świadka nie ma innych dowodów w oparciu o które można stwierdzić, że oskarżony czynu takiego się dopuścił.

Nadto zarzucił daleko idącą dowolność Sądu w ocenie zeznań tego świadka który pomawiał także wiele innych osób, także prokuratora, a którego zeznania w tym zakresie oddalono, uznając za kłamliwe, co wskazuje, że świadek ten nie jest godny zaufania, szczególnie kiedy nic więcej nie może położyć na szali oprócz swych słów.

Wniósł o uniewinnienie oskarżonego Z. W. od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego Ł. S. (1) na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 7 i 410 kpk polegającą na przekroczeniu granic swobody w ocenie materiału dowodowego oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na jego

treść, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że oskarżony ten dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów mimo, iż nie pozwalał na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy.

Podnosząc ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca oskarżonego M. Z. (1) powołując się na przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrażę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia:

- art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k. w zw. z art. 410 i 92 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., wynikającą z dokonania dowolnych ustaleń i rozstrzygnięcia na niekorzyść M. Z. (1), wbrew zasadzie in dubio pro reo, niedających się usunąć wątpliwości, co doprowadziło do:
 - a) przyjęcia, iż M. Z. (1) w bliżej nieustalonym okresie, co najmniej w styczniu 2006 roku w B.:
- działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej sprzedał M. S. (2) nie mniej niż 100 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, o wartości rynkowej 2870 zł,
- wprowadził do obiegu, pięć sfałszowanych techniką poligraficzną banknotów o nominale 100 dolarów amerykańskich,

podczas gdy oskarżony konsekwentnie w swoich wyjaśnieniach nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu: „(S.)... nigdy w życiu nie widział, ani nie spotkał (...) tym bardziej nie sprzedał mu narkotyków (...) zaprzeczył, też aby wprowadził do obrotu fałszywe banknoty” (vide: k. 22227v uzasadnienie wyroku),

- b) przyznania przez Sąd I instancji a priori waloru wiarygodności depozycjom M. S. (2) :„, podstawowymi dowodami w tym zakresie są zeznania M. S. (2) (k. 1974-1975 T.10, 14581-14582 T.73, 20372 T.102) oraz konfrontacja M. S. (2)z oskarżonym” (k. 22236 uzasadnienia wyroku), którego jak słusznie sam stwierdził sytuacja procesowa nie jest jasna- począwszy od stycznia 2007 r. nie jest pociągany do odpowiedzialności karnej, mimo przyznania się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów (vide uzasadnienie- k. 22206), kłamliwie pomawiał również inne bezspornie niewinne osoby (casus Ł. B.- vide uzasadnienie- k. 22208- 22208v; pomówienie prok. J. C. uniewinnienia od popełnienia zarzucanych czynów zarówno w sprawie niniejszej, jak również sygn. akt II K 48/09, w tym S. W. (1) domniemanego przywódcy tzw. grupy (...)) w latach 1999- 2004 niemalże przez 2 lata pozostawał pozbawiony wolności (29.08.2002 r.- 20.08.2004 r.; k. 22207), a analiza przekazanych przez świadka w dniu 27.09.2006 r. kart SIM do telefonów komórkowych nie wskazuje nie tylko na bezpośrednią znajomość z oskarżonym ale choćby wiedzę co do aktualnego nr telefonu ww.,
- art. 7 k.p.k. przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez logicznego uzasadnienia przyjętej wersji, wyrażającej się w wybiórczym i dowolnym dopasowaniu dowodów z materiałów z wnioskowanej w dniu 9 października 2009 r. przez oskarżonego kontroli operacyjnej, tj. podsłuchu operacyjnego któremu podlegał numer (...) należący w okresie od 01.01.2006 r. do 28.02.2006 r., do M. Z. (1) (co jest potwierdzone materiałami z kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych, sygn. akt III K 1075/07), którego analiza wskazuje, iż w styczniu 2006 roku M. Z. (1) nie prowadził żadnych rozmów telefonicznych z pomawiającym go M. S. (2), a który w swoich depozycjach zeznał :„ (...) spotkaliśmy się na (...) w B. po wcześniejszym kontakcie telefonicznym” (vide: protokół konfrontacji M. Z. (1) z M. S. (2) z dnia 01.09.20109 r.),
- art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. wynikającą z zaniechania wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy zwłaszcza w zakresie kompleksowego wyjaśnienia przyczyn istnienia rozbieżności między opiniami biegłej psychologA. M. N.wydanymi na potrzeby spraw sygn. akt II K 31/10 oraz II K 48/09 Sądu

Okręgowego II Wydział Karny w Ostrołęce, w oparciu o tożsamy materiał dowodowy, których wnioski końcowe pozostają we wzajemnej opozycji: w opinii z dnia 27 października 2012 r. (sygn.. akt II K 48/09 - w załączeniu) biegła wskazuje, iż M. S. (2) wykazuje tendencje do kłamstwa, do chwili obecnej używa marihuany („...od maja 2006 r. do chwili obecnej nie mam kontaktu z narkotykami” - protokół rozprawy z dnia 19 października 2010 r.), może ujawniać potrzebę uzyskania aprobaty swojego stanowiska od ewentualnych korzyści w przyszłości, jako osoba, która stoi pod zarzutami dokonywania szeregu czynów przestępczych (vide wnioski końcowe), które to wnioski nie były formułowane przez biegłą w obydwu opiniach wydanych na potrzeby sprawy niniejszej (z dnia 4 maja 2011 r.- k. 20598- 20605; z dnia 4 kwietnia 2012 r.- k. 21745- 21747), w sytuacji gdy uzasadniając skazanie M. Z. (1) Sąd Okręgowy posiłkując się przedmiotową opinią dał wiarę depozycjom S.: „Jego stanowcze i konsekwentne zeznania, jakie złożył w tym aspekcie sprawy korespondują z w/w dowodami, tworzą logiczną całość i z tych względów zasługują na wiarę. Warto zauważyć, że i w tym przypadku świadek nie minimalizował swojego udziału w dokonaniu przestępstw” (k. 22236), wobec umotywowanej krytyki opinii biegłej (zastrzeżenia do opinii z dnia 27 września 2011 r.),

- art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 368 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. (a contr ario) poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy M. Z. (1) (wyartykułowanych w piśmie z dnia 3 września 2012 r.), których przedmiotem było:

a) zwrócenie się do Centralnego Zarządu Służby Więziennej, celem ustalenia, czy T. G. był osobą pozbawioną wolności w 2006 roku, na okoliczność prawdziwości twierdzeń M. S. (2) o powzięciu przez niego informacji od T. G., o tym, czy M. Z. (1) był zatrzymany w marcu 2006 roku;

b) zwrócenie się do (...), na okoliczność rzekomej rozmowy telefonicznej M. S. (2) i M. Z. (1), podczas której ww., mieli się umówić na spotkanie pod restauracją (...) w B. celem zakupu 100 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy (gdzie w rzeczywistości taka rozmowa nie miała miejsca),

c) zwrócenie się do Aresztu Śledczego w B., celem uzyskania fotografii oskarżonego wykonanej w marcu 2006 r. w związku z prowadzonym przeciwko niemu postępowaniem przez Prokuraturę Apelacyjną w Białymstoku w sprawie o sygn. Ap. II Ds. 26/06/Sp - na okoliczność różnic pomiędzy wyglądem M. Z. (1) wskazywanym przez M. S. (2) podczas konfrontacji przeprowadzonej w dniu 1.09.2009 r., a rzeczywistym wyglądem M. Z. (1) na początku 2006 r. (różnica wagi- 20 kg, zmiana fryzury z długich włosów na krótkie),

co skutkowało zaniechaniem ujawnienia prawdy obiektywnej oraz wyrokowaniem w oparciu o niepełny materiał dowodowy, a pozwoliłoby na kompleksową i swobodną ocenę prawdziwości wyjaśnień M. Z. (1),

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na wskazaniu, iż M. S. (2) „w styczniu 2006 r. spotkał się z M. Z. (1) przy restauracji (...) na dworcu (...) (...) (k. 22220), w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje nawet na istnienie poszlak potwierdzających powyższe, nie wspominając o dowodach bezpośrednich.

W oparciu o powyższe zarzuty wniosków:

- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie M. Z. (1) od popełnienia zarzuconych mu czynów,

ewentualnie:

- o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Ostrołęce.

Ponadto, na podstawie art. 452 § 2 k.p.k. wniosków o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów zgodnie z tezą dowodową zawartą we wniosku obrońcy z dnia 3 września 2012 r., który został pominięty w przez Sąd I instancji.

Obrońca oskarżonego P. S. (1) zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce w części dotyczącej punktu 45, 46, 47, 48 wyroku na korzyść, w którym Sąd uznał tego oskarżonego winnego zarzucanych mu czynów.

Na podstawie art. 438 pkt 2 kpk. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia tj.:

a) art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, poprzez dowolną ocenę dowodów, nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, oparcie orzeczenia nie na całokształcie ujawnionego materiału dowodowego, lecz przyjęcie za podstawę wyroku zeznań jedynego świadka M. S. (2), nie popartego żadnymi innymi dowodami, co skutkowało uznaniem, że P. S. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Nadto zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść przez ustalenie, że oskarżony P. S. (1) w okresie od września 2004 roku do 10 marca 2005 roku Ł. i innych miejscowościach województwa (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw polegających na wprowadzeniu do obrotu i udzieleniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez inne osoby w realizacji z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, nielegalnie wbrew przepisom ustawy, brał udział w łącznym obrocie narkotykami, w tym środkami psychotropowymi w postaci amfetaminy, w ilości 6 kg wartości rynkowej 180.000 zł oraz środkami odurzającymi w postaci marihuany w ilości 6 kg wartości rynkowej 150,000 oraz tabletek extasy w ilości 960 sztuk wartości rynkowej 9600 zł., podczas gdy ujawnione w postępowaniu sądowym dowody nie pozwalały na stwierdzenie tego faktu;

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Na uwzględnienie i to w ograniczonym zakresie, zasługuje jedynie apelacja prokuratora. W pozostałej części wywiedzione apelacje jako bezzasadne nie zostały uwzględnione

Zakres zaskarżenia wniesionych środków odwoławczych obliguje do ustosunkowania się w pierwszej kolejności do apelacji obrońców oskarżonych, którzy podnosząc zarzuty błędnych ustaleń faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania, domagają się uniewinnienia oskarżonych od zarzucanych im czynów. Jedynie apelacja obrońcy R. C. (1) ogranicza się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Zauważyć też należy, że niektóre z kwestii podnoszonych przez skarżących, stanowiły element wspólny i były powielane we wniesionych środkach odwoławczych, co uzasadnia łączne ustosunkowanie się do stawianych w tym zakresie zarzutów i wspierającej je argumentacji.

Na plan pierwszy wysuwa się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżeni dopuścili się przypisanych im czynów. Apelujący zmierzają do wykazania, że wina oskarżonych została oparta wyłącznie na niewiarygodnych pomówieniach M. S. (2), który składając w śledztwie swoje wyjaśnienia występował jako jeden z podejrzanych, zaś przed Sądem stał się głównym świadkiem oskarżenia.

Tak podniesiony zarzut implikuje konieczność ustalenia czy pomówienia współpodejrzanego mogą, w jakim zakresie i okolicznościach, stanowić pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie.

Zarówno w doktrynie i judykaturze zgodnie przyjmuje się, że pomówienie jest dowodem, który przy zachowaniu określonych wymogów, może stanowić podstawę ustaleń faktycznych, w tym ustaleń w przedmiocie winy osób pomawianych, jak też osoby, która pomawia, jeżeli spełnia odpowiednie warunki.

Stanowisko to potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 stycznia 2006 r. II KK 29/05 (OSNKW 2006/4/41) stwierdzając wprost, iż „pomówienie, czyli obciążanie w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za

przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (art. 7 k.p.k.)”.

O wartości dowodowej zeznań lub wyjaśnień nie decyduje zatem to, w jakim stadium postępowania zostały one złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1978 r., V KR 78/78, OSNKW 12/1978, poz. 147).

W przedmiotowej sprawie kontrola Sądu ad quem w istocie nie sprowadza się więc do ustalenia, czy zeznania świadka M. S. (2) mogą być dowodem w sprawie, tylko czy ich ocena dokonana przez Sąd I instancji mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów o jakich mowa w art. 7 k.p.k.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że sąd a quo właściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy w zakresie czynów przypisanych oskarżonym i z oceny tej wyprowadził trafne wnioski.

Uwadze tego sądu nie umyka również specyfika dowodu z „pomówień” M. S. (2), czemu dał wyraz w części motywacyjnej wyroku. Wskazał mianowicie, że dowód ten ocenił ze szczególną wnikliwością z uwzględnieniem wniosków zawartych w opinii biegłej psycholog, postulującej nie kompleksową, a cząstkową ocenę jego relacji. Dlatego też analiza zeznań świadka zawarta w części motywacyjnej wyroku nie jest całościowa lecz odnosi się do poszczególnych zdarzeń będących przedmiotem postępowania. Została też dokonana w konfrontacji z innymi dowodami przy zastosowaniu zasady nieufności. Lektura uzasadnienia wskazuje, że jest ona w tej części wszechstronna, a nie jednostronna, powierzchowna i fragmentaryczna, jak to widzą skarżący i zasługuje na pełną aprobatę.

Wyrażona w art. 7 k.p.k. zasada swobodnej oceny dowodów oznacza nakaz dokonywania oceny uwzględniającej kryteria obiektywne (logikę, wiedzę, doświadczenie życiowe), która podlega kontroli procesowej w trybie odwoławczym, a sąd w uzasadnieniu podjętej decyzji musi wyjaśnić motywy jakie nim kierowały w dokonywaniu rozstrzygnięcia.

Ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia zawartego w części skazującej wyroku, nie naruszają zasady swobodnej oceny dowodów. Zostały dokonane na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej i jest zgodna ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Punktem wyjścia rozważań dotyczących oceny zeznań M. S. (2) jest ustalenie, czy zostały złożone w warunkach zapewniających swobodę wypowiedzi. Na tak postawione pytanie należy odpowiedzieć twierdząco. W aktach sprawy brak jest bowiem jakichkolwiek dowodów lub poszlak, które wskazywałyby na to, że podczas kolejnych przesłuchań, była na niego wywierana jakakolwiek presja fizyczna bądź psychiczna.

Przesłuchanie świadka na rozprawie z udziałem biegłej psychologa A. N., wsparte wnikliwym badaniem psychologicznym wykazało, że sprawność M. S. (2) kształtuje się na wysokim poziomie. Jest on w stanie prawidłowo rejestrować, zapamiętywać i odtwarzać zdarzenia, zaś zażywanie środków odurzających nie miało istotnego wpływu na jego zdolność postrzegania i zapamiętywania zdarzeń. Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonych D. K. (1) i M. Z. (1), zarówno pierwsza opinia biegłej wydana w sprawie, jak też opinia uzupełniająca uwzględnia okoliczność, że świadek okresowo nadużywał substancji psychoaktywnych.

W sprawie II K 48/09 Sądu Okręgowego w Ostrołęce biegła istotnie stwierdza, że M. S. (2) wykazuje tendencje do kłamstwa za czym mają przemawiać cechy jego osobowości i styl funkcjonowania. Z uwagi na wielość złożonych zeznań i ich obszerność biegła dopatruje się w nich zarówno treści prawdziwych i nieprawdziwych. Przyjmuje, że świadek wcześniej mógł nadużywać substancji psychoaktywnych w ryzykowny sposób, na granicy uzależnienia, w tym mógł również sporadycznie nadużywać marihuany. Jednak zdaniem biegłej, ten sporadyczny kontakt z narkotykami nie spowodował zmian w jego stanie psychicznym, które upośledzałyby jego zdolność do postrzegania i odtwarzania zdarzeń. Biegła nawet nie stwierdza u M. S. (2) symptomów uzależnienia od środków odurzających. Podkreśla

natomiast wysoki poziom uzdolnień spostrzeżeniowych, logicznego myślenia, w tym zdolności do spostrzegania związków między częścią a całością, różnicowania istotnych i drugorzędnych szczegółów, co świadczy o prawidłowym przebiegu procesów koncentracji, percepcji wzrokowej, rozumowania (k. 22363 - 22365).

Końcowe wnioski tej opinii w zasadniczych elementach pokrywają się zatem z wnioskami wydanymi w sprawie niniejszej tj. II K 31/10 Sądu Okręgowego w Ostrołęce (k. 20598 – 20605, 21747). Tę ocenę należy odnieść przeciw do przedmiotu tych opinii, a nie do okoliczności o drugorzędnym znaczeniu czy też okoliczności, które wykraczały poza zakres i kompetencje biegłej. W tym stanie rzeczy jako niezasadny należy ocenić zarzut obrońcy D. K. (1) i M. Z. (1) jakoby pomiędzy wydanymi przez biegłą opiniami zachodziły istotne rozbieżności.

Tym samym nie zachodziły ustawowe przesłanki określone w art. 201 k.p.k. obligujące Sąd I instancji do powołania kolejnych biegłych. Sąd I instancji słusznie odrzucił również sugestię, że zeznania M. S. (2) są elementem zemsty lub też miały na celu polepszenie jego sytuacji procesowej.

Negowanie ustaleń Sądu Okręgowego, który przyjął, że wyjawiając organom ścigania działalność grupy przestępczej, której był członkiem, M. S. (2) miał „szczerze zamiary rozliczenia się z przeszłością” nie znajduje żadnych podstaw zwłaszcza, że taką konsekwentną postawę świadek prezentuje od wielu lat, czego potwierdzeniem są również jego zeznania złożone w niniejszym postępowaniu. Tym samym nie można podzielić zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców, jakoby Sąd Okręgowy bezpodstawnie oparł się na tych zeznaniach.

Nie oznacza to oczywiście, że na ten przymiot zasługują zeznania M. S. (2) w całości. Przedstawiony przez niego opis zdarzeń nie był we wszystkich elementach precyzyjny i konsekwentny, a więc chociażby z tych względów winien być oceniany przy zastosowaniu zasady nieufności i konfrontowany z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Tak daleko idącą ostrożność przy ocenie zeznań M. S. (2) uzasadniały również wnioski zawarte w opinii biegłej psycholog, która wskazała, że opiniowany ujawnia skłonności do przedstawiania swojej osoby w najkorzystniejszym świetle, jest podatny na aprobatę społeczną i może działać pod wpływem impulsu.

Takiej też oceny zeznań M. S. (2) w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu dokonał Sąd Okręgowy, na co wskazują wyniki weryfikacji poczynionych w tym zakresie ustaleń dokonanej w postępowaniu odwoławczym.

Powyższa konstatacja obliguje Sąd ad quem do szczegółowego ustosunkowania się w tym miejscu do poszczególnych zarzutów apelacyjnych.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego Ł. S. (1).

Obrońca oskarżonego podnosząc zarzut obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych nie wskazuje żadnych konkretnych faktów i okoliczności, które uzasadniałyby tezy stawiane w apelacji.

Skarżący przyznaje, że w sprawie został zebrany istotny materiał dowodowy obciążający Ł. S. (1), który tworzą zeznania M. S. (1) wsparte relacjami M. S. (2) oraz K. i A. W.. Stara się jednocześnie zdeprecjonować ich wartość dowodową podnosząc, że M. S. (1) usiłował przerzucić odpowiedzialność na inne osoby, M. S. (2) jest świadkiem niewiarygodnym, zaś zeznania K. i A. W. nic nie wnoszą dla ustaleń w tym przedmiocie.

Stawianie zarzutów o tak ogólnym charakterze, uniemożliwia głębszą polemikę z tezami wniesionego środka odwoławczego. Aby wykazać, że są one pozbawione jakichkolwiek podstaw, należy przede wszystkim odwołać się do treści zeznań powołanych świadków. I tak z zeznań M. S. (1) wynika, że po opuszczeniu Zakładu Karnego w G. otrzymał on od S. W. (1) propozycję handlu nielegalnym spirytusem na terenie Ł., którego dostawcą był Ł. S. (1). Oskarżonego poznał podczas pobytu w Zakładzie Karnym w G.. Spirytus był przechowywany w garażu na terenie Ł., a następnie przekazywany osobom zajmującym się sprzedażą detaliczną. Miesięczna dostawa wynosiła około 500 – 600 litrów i proceder ten odbywał się w okresie od wiosny 2006 r. do końca 2007 r. Ponadto w okresie od września 2006 r. do

wiosny 2007 r. oskarżony nabył za pośrednictwem M. S. (1) spirytus od mężczyzny o imieniu R. z T., który wykonał 15 dostaw po 1,5 tys. litrów spirytusu każda (k. 14953 – 14954).

Oskarżony zaproponował mu również zakup narkotyków oraz różnego rodzaju mienia pochodzącego z przestępstw. Opisując mechanizmy przestępczego procederu dotyczącego obrotu napojami spirytusowymi, M. S. (1) w żadnym fragmencie nie umniejsza w nim swojego udziału kosztem oskarżonego. Takie przerzucenie odpowiedzialności przez świadka na oskarżonego nie jest też możliwe, albowiem każdy z nich pełnił inną i ściśle określoną rolę w tym przedsięwzięciu. Oczywistym jest również fakt, że obaj z tej działalności przestępczej uzyskiwali określone profity. Ze sprzedaży spirytusu M. S. (1) uzyskiwał swoista prowizję w wysokości 2 zł. od każdego litra, zaś oskarżony otrzymywał za dostawę spirytusu każdorazowo pieniądze w gotówce. Natomiast spirytus nabyty od mężczyzny z terenu T. sprzedawał z zyskiem na terenie S. i L. co również wynika z zeznań M. S. (1). Nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. O istnieniu tego rodzaju procederu świadczą też zeznania M. S. (2) (k. 985, 1946, 2050 – 2051) i A. S. (1) (k. 8389 – 892).

Jeśli zatem zeznania M. S. (1) w tej części pokrywają się z zeznaniami M. S. (2) i A. S. (1), to nie sposób czynić Sądowi I instancji zarzutu, że przyjął je za wiarygodne i oparł na nich swoje ustalenia faktyczne.

Całkowicie chybiony jest też zarzut skarżącego, jakoby Sąd I instancji swoje ustalenia w tym zakresie oparł na zeznaniach K. i A. W.. Tej tezie przeczy treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, gdzie Sąd Okręgowy wyraźnie wskazuje, że ustalenia w zakresie handlu spirytusem bezakcyzowym, którym zajmowali się R. C. (1) i Ł. S. (1), zostały oparte na osobowych źródłach dowodowych, które tworzyły zeznania świadków: M. S. (1), M. S. (2) i A. S. (1) (k. 22237 v).

Fragmencie uzasadnienia na który powołuje się obrońca w uzasadnieniu apelacji (k. 22230 v), zawiera natomiast ocenę dowodów co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i udziału w niej oskarżonych R. C., D. K., P. W. oraz P. S., co wynika również z załączonego do uzasadnienia spisu treści (k. 22228).

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego R. C. (1).

Obrońca zarzut rażącej niewspółmierności kary uzasadnia postawą oskarżonego R. C. (1), który podjął istotną i efektywną współpracę z organami wymiaru sprawiedliwości, co jego zdaniem winno przełożyć się na przyjęcie pozytywnej prognozy wobec oskarżonego i w konsekwencji złagodzenie orzeczonych wobec jego osoby kar jednostkowych i kary łącznej.

Ustosunkowując się do tak postawionego zarzutu należy zauważyć, że podniesione przez apelującego okoliczności nie umknęły uwadze Sądu Okręgowego, czemu dał wyraz w części motywacyjnej wydanego wyroku. Przyznaje to również obrońca w złożonej apelacji. Jednak jego zdaniem wskazana postawa oskarżonego, który samorzutnie ujawnił okoliczności popełnionych przestępstw i złożył szczerze i wyczerpujące wyjaśnienia pozwalające na weryfikację zeznań innych świadków, a tym samym poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych w wielowątkowym procesie, nie zostały w dostatecznym stopniu uwzględnione w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Z argumentacją obrońcy nie sposób się zgodzić. Stawianym zarzutom przeczy część dyspozytywna wyroku z której wynika, że wszystkie orzeczone wobec R. C. (1) kary jednostkowe oscylują w granicach dolnego progu ustawowego zagrożenia, zaś przy wymiarze kary łącznej, Sąd zastosował nie zasadę kumulacji lecz zasadę asperacji w wyniku której suma orzeczonych kar została efektywnie złagodzona pomimo uprzedniej karalności oskarżonego i negatywnej opinii środowiskowej (k. 21716 – 21718, 21884 – 21886).

Skarżącemu umknęła również okoliczność, że oskarżonemu przypisano działanie w grupie przestępczej, co w przypadku czynów przypisanych mu w pkt XXIV i XXV, obligowało Sąd do zastosowanie przy wymiarze kary obustrzeń wynikających z art. 65 § 1 k.k.

Brak też było postaw do zastosowania wobec oskarżonego zasady pełnej absorpcji, której domaga się obrońca. W tym zakresie mają bowiem zastosowanie ogólne dyrektywy wymiaru kary przewidziane w art. 53 k.k. z modyfikacjami wynikającymi z dyrektyw szczególnych zawartych w przepisach art. 86 – 89 k.k. Na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popelnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby w praktyce do jego bezkarności w zakresie niektórych czynów zabronionych.

Zasadę całkowitej absorpcji stosuje się wyjątkowo, albo wtedy gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo gdy orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20.05.2008 r. II Ka 129/08 Biul.SAKa 2008/3/8).

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że czyny za które R. C. (1) został skazany nie spełniają powyższych kryteriów. Z kolei ich wielość jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji.

Uwzględniając powyższe oraz brak bliskiego związku czasowego i rodzajowego między przestępstwami, zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu I instancji, że w przypadku R. C. (1) nie zaistniały ustawowe podstawy do zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji. Sąd Okręgowy słusznie zatem zastosował wobec skazanego zasadę asperacji.

Wymierzonych w tych okolicznościach kar jednostkowych i kary łącznej nie sposób postrzegać jako rażąco surowych. Dla oceny w tym przedmiocie nie ma natomiast istotnego znaczenia podnoszona w apelacji sytuacja rodzinna i osobista oskarżonego, która jak słusznie zauważa obrońca, nie może usprawiedliwiać podejmowanej przez niego działalności przestępczej.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego Z. W..

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że Z. W. w okresie od 2004 r. do stycznia 2005 r. brał udział w obrocie narkotykami w postaci kokainy, amfetaminy i marihuany, które sprzedawał M. S. (2) i A. Ś..

O ile zgodzić się należy ze stanowiskiem apelującego, że kluczowym dowodem dla ustaleń w tym przedmiocie były zeznania M. S. (2) (k. 1966 – 1967, 20373, 20425v), to przytoczona w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego argumentacja zmierzająca do zdeprecjonowania wartości dowodowej tego świadka nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący nie przedstawił bowiem jakichkolwiek faktów lub okoliczności, które podważyłyby jego relację. Nie zarzuca w szczególności braku logiki, spójności i konsekwencji z jaką świadek opisuje działalność przestępczą Z. W., ich wzajemne kontakty i okoliczności w jakich się poznali. Tezę o braku zaufania do zeznań M. S. (2) obrońca wyprowadzona z wysokiej precyzji z jaką świadek, mimo upływu czasu, relacjonuje będące przedmiotem jego działalności przestępczej transakcje narkotykowe, a w szczególności co do ilości zbywanych przez oskarżonego narkotyków i uzyskiwanych przez niego z tej sprzedaży kwot. Należy zatem zauważyć, że zdolności do zapamiętywania zdarzeń i ich odtwarzania są kwestią indywidualną. M. S. (2) czego nie kwestionuje obrońca, jest obdarzony wysokim ilorazem inteligencji i jego zdolności w tym zakresie są również ponadprzeciętne (k. 22364). Obrót narkotykami stanowił trzon jego działalności przestępczej. To M. S. (2) w głównej mierze zaopatrywał grupę przestępczą, której był członkiem, w narkotyki i dostarczane przez niego ilości pokrywały w około 60 % jej potrzeby. Znał zatem doskonale tę sferę działalności przestępczej, a w konsekwencji również ceny narkotyków jakie w tym okresie były oferowane przez poszczególnych dostawców. W tych okolicznościach odtworzenie tych wielkości, nawet po upływie znacznego okresu czasu było możliwe. Nie można więc zgodzić ze stanowiskiem obrońcy, że przyjęcie zeznań M. S. (2) w tym zakresie było sprzeczne z doświadczeniem życiowym. W konsekwencji Sąd Okręgowy uprawniony był przyjąć je za podstawę swych ustaleń zwłaszcza, że świadek podtrzymał je w bezpośredniej konfrontacji z oskarżonym, zaś podane przez niego

fakty znajdują wsparcie w przeprowadzonym z jego udziałem eksperymencie procesowym (k. 15105 – 15113). M. S. (2) rozpoznał również oskarżonego w toku rozprawy sądowej jako mężczyznę u którego zaopatrywał się w narkotyki.

W części motywacyjnej Sąd I instancji odniósł się również do treści wyjaśnień złożonych przez Z. W. słusznie odrzucając je jako niewiarygodne. Zgodzić się też należy w pełni z zaprezentowaną tam argumentacją. Wykazała ona ponad wszelką wątpliwość, że wskazywane przez niego okoliczności w jakich miał poznać M. S. (2) są sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym.

W tym stanie rzeczy nie można było podzielić też zarzutu skarżącego, że dokonana w tym zakresie przez Sąd ocena dowodów, była całkowicie dowolna i sprzeczna z zasadami o jakich mowa w art. 7 k.p.k.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego P. W. (1).

Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych obrońca buduje na tezie, że ustalenia Sądu I instancji zostały oparte wyłącznie na niewiarygodnych zeznaniach M. S. (2), który obciążył oskarżonego kierując się poprawą własnej sytuacji procesowej. Z tego też powodu, zdaniem skarżącego, tenże świadek dotychczas nie został pociągnięty do odpowiedzialności karnej za czyny do popełnienia których przyznał się, co zauważył również Sąd Okręgowy i dał temu wyraz w części motywacyjnej swego orzeczenia.

Istotnie z uzasadnienia wyroku Sąd I instancji wynika, że podstawą ustaleń w tym zakresie były przede wszystkim zeznania M. S. (2) (k. 987, 1891 – 1896, 7682 – 7683, 20369). Sąd Okręgowy nie kryje też swojej dezaprobaty co do postępu śledztwa prowadzonego przeciwko M. S. (2) w zakresie licznych popełnionych przez niego przestępstw, które opisuje w swoich obszernych wyjaśnieniach. Konstataje nawet, że powyższa okoliczność oraz fakt, że w początkowej fazie M. S. (2) był przygotowywany do roli świadka koronnego rzutuje na ocenę jego zeznań. Ta niejasna sytuacja procesowa świadka rodzi bowiem uzasadnione domniemanie, że dopóki M. S. (2) podtrzymuje pomówienia ze śledztwa, pozostaje bezkarny, a nawet nie formułuje się wobec niego aktu oskarżenia za czyny sprzed wielu lat (k. 22206).

O ile zgodzić się można z tezą, że postępy organów prowadzących postępowanie przygotowawcze w tym zakresie istotnie są niesatysfakcjonujące, to nie można podzielić poglądu jakoby wyniki śledztw prowadzonych przeciwko M. S. (2) rzutowały w istotny sposób na ocenę jego wiarygodności i wartość dowodową jego zeznań w niniejszym postępowaniu, które posiada swoją procesową autonomię wynikającą z dyspozycji art. 8 § 1 k.p.k. Powołany przepis stanowi, że Sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Statuowana zasada oznacza autonomię orzekania w przedmiocie procesu, a zatem Sąd rozpoznający sprawę karną nie jest związany rozstrzygnięciami danej kwestii przez inny organ i w konsekwencji nie musi oczekiwać na odpowiednią decyzję tego organu.

Ponadto już z poczynionych w toku procesu ustaleń wynikało, że w dacie orzekania przez Sąd I instancji, M. S. (2) przedstawiono zarzuty popełnienia szeregu przestępstw, choć istotnie nie był to katalog wyczerpujący. Z informacji przedstawionej przez Prokuraturę Apelacyjną w Gdańsku wynika ponadto, że postępowanie karne w zakresie dotyczącym M. S. (2) toczy się w fazie in personam i zmierza do skierowania aktu oskarżenia do sądu (k. 22407). Na rozprawie apelacyjnej prokurator potwierdził tę informację dodając, że w chwili obecnej akt oskarżenia w tej sprawie wpłynął już do Sądu Okręgowego w Łomży. M. S. (2) ma zatem świadomość, że on również tak jak oskarżeni w niniejszej sprawie, zostanie pociągnięty do odpowiedzialności karnej za czyny, których dopuścił się.

Ustaleń Sądu nie podważa również okoliczność, że zeznania M. S. (2) w zakresie niektórych czynów będących przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie, zostały ocenione jako niewiarygodne czy nawet „kłamlliwe”. Reguła oceny dowodów określona w art. 7 k.p.k. zezwala na to, by przyjąć, że poddawany ocenie dowód jest wiarygodny jedynie w części. W sytuacji, gdy określone osobowe źródła dowodowe opisują różne zarzucane czyny, rzeczą zrozumiałą i zgodną z zasadą swobodnej oceny dowodów, może być przyznanie im waloru wiarygodności w części dotyczącej jednego z zarzutów, a uznanie ich za niewystarczające w innych częściach. (Postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 16 lutego 2006 r., V KK 458/05,LEX nr 183883, Prok.i Pr.-wkł. 2006/7-8/6). Warunkiem

akceptacji takiej oceny jest przekonujące uzasadnienie swojego stanowiska z czego Sąd Okręgowy należycie się wywiązał.

Zarzut apelacji, że dążąc do pomniejszenia własnej odpowiedzialności M. S. (2) nieprawdziwie obciążał oskarżonego, został przez Sąd Okręgowy szczegółowo rozważony i odrzucony. W tej sytuacji proste przeciwstawienie stanowisku Sądu odmiennego stanowiska skarżącego, w żadnej mierze nie może prowadzić do wniosku o naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów. M. S. (2) zeznawał w tym zakresie logicznie, spójnie i konsekwentnie, nie ukrywając swego udziału w popełnionych przez oskarżonego przestępstwach i nie ograniczając też swojej roli w przestępczym procederze. Te przynajmniej omawianego dowodu zauważył i docenił też Sąd Okręgowy. Dlatego też słusznie uznał je za wiarygodne. Oceniał je ze szczególną starannością i wnikliwością w konfrontacji z innymi dowodami i tak dokonana ocena zasługuje na pełną aprobatę.

Na uwzględnienie nie zasługuje też zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego i będący jego konsekwencją wniosek o złagodzenie kar jednostkowych za poszczególne przypisane mu czyny, a następnie kary łącznej do wymiaru pozwalającego na warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Apelujący przyznaje bowiem, że Sąd uwzględnił nie tylko okoliczności obciążające oskarżonego, ale również przemawiające na jego korzyść, takie jak dotychczasowa niekaralność i pozytywną opinię środowiskową, a więc wszystkie ustawowe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Nie można natomiast zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy, aby za złagodzeniem kary oskarżonemu miała przemawiać jego ustabilizowana sytuacja życiowa oraz stan jego zdrowia. Okoliczność, że oskarżony założył rodzinę nie jest sytuacją nadzwyczajną, która miałaby go w sposób szczególny premiować. Z kolei cukrzyca na jaką cierpi nie jest chorobą, która uniemożliwiałaby mu odbywanie orzeczonej kary. Jest to natomiast okoliczność, która może być brana pod uwagę w fazie wykonania kary w przypadku ubiegania się przez oskarżonego o odroczenie wykonania kary lub o przerwę w karze. Dodać należy, że złożone przez obrońcę na rozprawie apelacyjnej dokumenty w postaci orzeczenia o zdolności do służby wojskowej, zaświadczenia lekarskiego i karty informacyjnej leczenia szpitalnego (k. 22578 – 22582) nie wykazują aktualnego stanu zdrowia oskarżonego, albowiem dotyczą okresu od 26.10.1998 r. do 5.08.2008 r.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1).

Podstawą ustaleń w zakresie winy tego oskarżonego były zeznania M. S. (2) (k. 986, 20374, 20420) co Sąd I instancji wskazał *expressis verbis* w części motywacyjnej wyroku (k. 2235). Powołał również powody, które legły u podstaw przyjęcia jego relacji za wiarygodną. Podkreślił w szczególności precyzję i konsekwencję z jaką świadek opisywał udział oskarżonego w grupie przestępczej i procederze obrotu narkotykami.

Uzasadnił też dlaczego z uwagi na znaczny upływ czasu od opisywanych zdarzeń, świadek nie był w stanie rozpoznać oskarżonego na rozprawie sądowej w dniu 31 marca 2011 r. (k. 20374). Z zapisu w protokole wynika, że kiedy oskarżony zabrał głos i przedstawił się, M. S. (2) potwierdził, że okazywany mu mężczyzna to członek grupy (...) o pseudonimie (...), który uczestniczył w sprzedaży narkotyków.

Faktem jest, że Sąd Okręgowy dość pobieżnie odniósł się do roli oskarżonego w tym procederze, jednak w ocenie Sądu Apelacyjnego uchybienie to nie miało wpływu na treść zaskarżonego wyroku i w konsekwencji nie może skutkować jego zmiany lub uchylenia. Sporządzone uzasadnienie pozwala bowiem na kontrolę odwoławczą zaskarżonego orzeczenia w tej części. Obraza przepisu art. 424 k.p.k. nigdy nie jest naruszeniem prawa procesowego mającym wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12.04.2013 r., II AKa 95/13, LEX nr 1312112).

Sąd odwoławczy kontroluje zasadność orzeczenia Sądu pierwszej instancji, a nie jego uzasadnienie. W uzasadnieniu przedstawiany jest tylko tok rozumowania Sądu, który doprowadził do wydania konkretnego orzeczenia. Jeżeli więc uzasadnienie orzeczenia pozwala na kontrolę instancyjną, nawet utrudnioną, a nie uniemożliwia jej, to spełnia wymogi art. 424 k.p.k. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7.01.2009 r., IV KK 368/08, OSNwSK 2009/1/17).

Odnosząc się z kolei do zarzutu jakoby zeznania M. S. (2) są niewiarygodne, albowiem obciążył on oskarżonego celem poprawy swojej sytuacji procesowej, należy odwołać się do wywodów zawartych w części wstępnej, gdzie została zawarta całościowa ocena wartości dowodowej świadka M. S. (2) oraz w części odnoszącej się do apelacji obrońcy oskarżonego P. W. (1). Niecelowe jest zatem powielanie zawartej tam argumentacji. W jej uzupełnieniu należy jedynie dodać, że M. S. (2) opisując rolę P. S. (1) w procederze obrotu narkotykami w żadnym fragmencie nie ukrywa swojej roli, jak też nie umniejsza jej, przerzucając całą odpowiedzialność na oskarżonego. Opisuje natomiast swoją współpracę z oskarżonym przy sprzedaży narkotyków, która miała mu ułatwić spłacenie długu jaki posiadał u S. W. (1).

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego M. Z. (1).

Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że M. Z. (1) dopuścił się przypisanych mu czynów. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucanej mu przez obrońcę, zwłaszcza, że przeprowadzona kontrola odwoławcza nie wykazała w dokonanej ocenie dowodów przekroczenia granic zakreślonych art. 7 k.p.k.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k., nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy orzekający sąd rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy były po temu powody, które sąd pominął. Gdy zaś konkretne ustalenie faktyczne zależy od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo (wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13.09.2012 r., II AKa 226/12, LEX 1236108).

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje też przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26.11.2012 r., II AKa 149/12, LEX 126421). Przeprowadzona kontrola odwoławcza tego rodzaju mankamentów w dokonanej ocenie dowodów nie wykazała.

Materiał dowodowy w tej części tworzyły w głównej mierze zeznania M. S. (2) (k. 1974 – 1975, 1481 – 1482, 20372) wsparte wynikami konfrontacji dokonanej z oskarżonym (k. 16452 – 16456), eksperymentu procesowego (k. 15105 – 15113) i ekspertyzy dokonanej przez Narodowy Bank Polski.

Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej i starannej oceny powołanych dowodów i wyciągnął z nich trafne wnioski. Ocena ta w równym stopniu dotyczy również wyjaśnień składanych w toku procesu przez M. Z. (1), które Sąd słusznie odrzucił jako niewiarygodne, wskazując w sposób wyczerpujący przyczyny takiego stanowiska. Podnoszona przez obrońcę okoliczność, że oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów tej oceny zmienić nie może.

M. S. (2) zeznał, że przed jego spotkaniem z oskarżonym do którego doszło w styczniu 2006 r. w(...) w B. przy dworcu (...), gdzie nastąpiło przekazanie narkotyku, istotnie rozmawiał z oskarżonym przez telefon, jednak nie twierdził, że rozmowa ta miała miejsce w styczniu 2006 r. (k. 1974). Rozmowa ta mogła więc mieć miejsce dużo wcześniej i dlatego nie została zarejestrowana podczas kontroli operacyjnej, której podlegał telefon o numerze (...) należący do M. Z. (1). Mogła być też prowadzona z innego telefonu.

W kwestii obrazy przepisów postępowania tj. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. polegającej, zdaniem obrońcy, na zaniechaniu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy w zakresie kompleksowego

wyjaśnienia przyczyn rozbieżności, jakie rzekomo zaistniały między opiniami biegłej psychologA. M. N. wydanymi na potrzeby spraw II K 31/10 i II K 48/09 Sądu Okręgowego w Ostrołęce w oparciu o tożsamy materiał dowodowy, należy odwołać się do wywodów zawartych w części wstępnej uzasadnienia, gdzie wykazano, że tego rodzaju istotne rozbieżności w obu powołanych opiniach nie zachodzą.

Odnosząc się z kolei do zarzutu obrazu przepisów postępowania spowodowanej jakoby niezasadnym oddaleniem wniosków dowodowych obrońcy M. Z. (1) zawartych w piśmie procesowym z dnia 3 września 2012 r. (k. 22064), należy stwierdzić, że przeprowadzenie wskazanych tam dowodów miało znaczenie dla wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności mając na uwadze potrzebę sprawdzenia linii obrony prezentowanej przez oskarżonego. Dlatego też Sąd Apelacyjny korzystając z dyspozycji art. 452 § 2 k.p.k. uznał za zasadne uzupełnienie przewodu sądowego w tym zakresie i zażądał informacji wskazanych w złożonym uprzednio przez obrońcę wniosku dowodowym.

Wyniki tych czynności nie są jednak w stanie podważyć prawidłowych ustaleń Sądu I instancjo dokonanych w tym zakresie. I tak nie udało się uzyskać z (...)Spółka z.o.o., 02 – 792 (...), ul. (...), operatora sieci (...), bilingu rozmów telefonicznych za okres od 1.01.2006 r. do 28.02.2006 r. dotyczących numerów(...) użytkowanych przez oskarżonego M. Z. (1) wraz z informacją dotyczącą logowania się w/w numerów w stacjach przekaźnikowych (...) oraz bilingów połączeń w tym samym okresie telefonów powiązanych z kartami SIM przekazanymi organom ścigania przez M. S. (2) w dniu 27.09.2006 r. wraz z informacją dotyczącą logowania się przy użyciu tychże kart w stacjach przekaźnikowych (...). Z uzyskanej informacji wynika bowiem, że tego rodzaju dane są możliwe do uzyskania jedynie za okres 12 miesięcy licząc od dnia dokonania ustaleń. Natomiast nie ma technicznej i prawnej możliwości uzyskania danych za wcześniejszy okres (k. 22541).

Natomiast informacja uzyskana z Centralnego Zarządu Służby Więziennej w Warszawie wskazuje, że T. G. był pozbawiony wolności m.in. w okresie od 17.12.2004 r. do 7.04.2006 r. i od 15.09.2006 r. do 1. 12.2008 r. (k. 22557). Potwierdza ona zatem w pełni zeznania M. S. (2) dotyczące czasu i okoliczności uzyskania numeru telefonu oskarżonego od T. G., co według świadka miało miejsce pod koniec 2005 r. lub na początku 2006 r. (k. 16453).

Nie można też uznać, że podany przez świadka wygląd oskarżonego M. Z. (1) opisany podczas konfrontacji (k. 16455), odbiega w zasadniczy sposób od jego wyglądu z 2006 r. utrwalonego na zdjęciu nadesłanym z (...) Zarząd w B. (k. 22558 – 22560). Przede wszystkim świadek wskazał na charakterystyczny znak szczególny, który oskarżony posiadał podczas dokonywania transakcji w postaci blizny na twarzy. Blizna ta jest widoczna również na nadesłanych zdjęciach z 2006 r. i została też wymieniona w karcie osobowej oskarżonego nadesłanej z Aresztu Śledczego w B. (k. 22543 – 22544). Nie jest też prawdą, aby oskarżony posiadał wówczas pociągłą twarz. Przeczy temu wizerunek jego twarzy na załączonych zdjęciach, który potwierdza również opis podany przez świadka. Z kolei wskazywana przez oskarżonego długość włosów nie ma znaczenia dla weryfikacji zeznań M. S. (2) w sytuacji, gdy świadek nie wskazał długości włosów jakie posiadał wówczas oskarżony oświadczając, że tego nie pamięta.

Reasumując należy stwierdzić, że uzyskane informacje dodatkowo weryfikują i wspierają wersję M. S. (2) dotyczącą nie tylko okoliczności nawiązania przez niego kontaktu z oskarżonym, ale również czasu, miejsca i sposobu zbycia M. S. (2) amfetaminy. Jako całkowicie bezpodstawny należy w tym kontekście ocenić zarzut skarżącego o całkowitym braku tego rodzaju dowodów i poszlak. W tym stanie rzeczy Sąd I instancji, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k., uprawniony był ocenić zeznania świadka za wiarygodne i budować na nich swoje ustalenia faktyczne. Brak jest bowiem jakichkolwiek dowodów przeciwnych, które podważałyby jego relację.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego D. K. (1).

Zarzuty podniesione przez obrońcę D. K. (1) w znacznej mierze stanowią powielenie zarzutów pozostałych obrońców, co dotyczy w szczególności oceny zeznań M. S. (2) będących kluczowym dowodem również w zakresie czynów przypisanych temu oskarżonemu, szczególnej roli powołanego świadka w procesie, czy też rzekomych rozbieżności w opiniach biegłej psycholog A. M. N. wydanymi na potrzeby spraw II K 31/10 i II K 48/09 Sądu Okręgowego w Ostrołęce w oparciu o tożsamy materiał dowodowy. W tym zakresie należy odwołać się więc do wywodów zawartych w części wstępnej uzasadnienia, gdzie wykazano, że tego rodzaju istotne rozbieżności w obu powołanych opiniach nie zachodzą,

zaś rola M. S. (2) w procesie, w szczególności fakt, że dotychczas nie został on pociągnięty do odpowiedzialności karnej za swoje czyny, nie może dezawuować wartości dowodowej jego zeznań.

Całkowicie niezrozumiałe jest też zarzucanie Sądowi I instancji naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 368 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. (a contrario) polegającej jakoby na zaniechaniu rozpoznania wniosku dowodowego obrońcy D. K. (1) zawartego w piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2009 r., którego przedmiotem było zażądanie z Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. dokumentacji związanej z pracami sezonowymi wykonywanymi przez oskarżonego na terenie Niemiec w okresie od 1999 do 2004 r.

Na wstępie należy zauważyć, że wniosek taki nie został złożony do Sądu meriti. Został natomiast skierowany wcześniej, jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego do Prokuratury Krajowej Wydział II Zamiejscowy w G. (k. 13759), która uwzględniła ten wniosek dowodowy i zażądała stosownej informacji pismem z dnia 16.02.2009 r. (k. 13769). Żądanie przekazano następnie do Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Ł. (k. 14028), który w dniu 12.03.2009 r. udzielił odpowiedzi (k. 14129). Mianowicie ustalono, że oskarżony istotnie w dniu 7 czerwca 2000 r. odebrał w Urzędzie Pracy jedną umowę na prace sezonowe w Niemczech. Brak jest jednak potwierdzenia czy istotnie podjął takie zatrudnienie u niemieckiego pracodawcy i przepracował okres wynikający z umowy. W tych okolicznościach zarzucanie Sądowi naruszenia przepisów postępowania z powodu zaniechania rozpoznania wniosku dowodowego, którego nie był adresatem i w sytuacji, gdy wnioskowany dowód został już wcześniej przeprowadzony, jest całkowicie bezpodstawne.

Jako zasadny należy natomiast ocenić zarzut obrazę art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. polegający na zaniechaniu dokładnego określenia czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 17 części dyspozytywnej wyroku. Skarżący trafnie podnosi, iż Sąd I instancji przypisując oskarżonemu udział w obrocie znacznymi ilościami narkotyków w postaci amfetaminy, marihuany oraz tabletek extazy w okresie od 1999 r. do grudnia 2004 r. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, poza 5 gramami kokainy wartości 750 zł., nie wskazuje ilości i wartości pozostałych narkotyków, które były przedmiotem przestępstwa i przyjmuje jednocześnie kwalifikowaną postać przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Należy przypomnieć, że prokurator powołując się na zeznania M. S. (2), zarzucił D. K. (1), że w okresie od 1999 r. do grudnia 2004 r. brał udział w obrocie narkotykami, w tym środkami psychotropowymi w postaci amfetaminy w ilości 72 kg wartości rynkowej 2.160.000 zł., środkami odurzającymi w postaci marihuany w ilości 72 kg. wartości rynkowej 1.800.000 zł., tabletek extazy w ilości 11.700 sztuk wartości rynkowej 1.800.000 zł i środkiem psychotropowym w postaci kokainy w ilości 5 gram wartości 750 zł.

W uzasadnieniu powołanych wielkości, powołał się na zeznania M. S. (2) w oparciu o które przyjął minimalne ilości sprzedawanych w ciągu miesiąca przez grupę przestępczą narkotyków tj. 1 kg amfetaminy i marihuany, 163 sztuk tabletek extazy ze sprzedaży których uzyskiwane w obrocie ceny rynkowe wynosiły odpowiednio: 30 zł. za 1 gram amfetaminy, 25 zł. za 1 gram marihuany i 10 zł. za 1 tabletkę extazy (k. 19759).

Sąd Okręgowy uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala jednoznacznie przypisać D. K. (1) udziału w obrocie narkotykami w takich ilościach, jak to uczyniono w akcie oskarżenia, zaś pozwala jedynie na precyzyjne ustalenie ilości kokainy będącej przedmiotem przestępstwa, której było w sumie 5 gramów (k. 22233 v). Wątpliwości jakie podjął Sąd I instancji co do ilości narkotyków nie zwalniały go jednak od wskazania w części dyspozytywnej jakie ilości ostatecznie przyjmuje. Jeśli po wyczerpaniu wszystkich dowodów nie sposób jest dokładnie ustalić, jaką ilość środków narkotyków oskarżony ogarniał swoim zamiarem, należy przyjąć ilość niebudzącą wątpliwości i taką przypisać sprawcy. Wolno jest w takiej sytuacji oznaczyć ilość środków odurzających zwrotem "co najmniej" lub "nie mniejszej", o ile pozostaje pewne, iż faktyczna ilość była wyższa, ale niemożliwa do określenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006 r., III KK 206/05, OSNwSK 2006/1/461).

Ustalenie czynu przypisanego powinno zatem obejmować wszystkie elementy czynu mające znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej, zatem powinno zawierać wskazanie czasu i miejsca jego popełnienia oraz wszystkie elementy

zachowania sprawcy wypełniająca ustawowe znamiona czynu zabronionego z uwzględnieniem także okoliczności kształtujących surowszy zakres odpowiedzialności karnej (typ kwalifikowany przestępstwa).

Skarżący trafnie wskazuje, że nie spełnia tych warunków ogólnikowe sformułowanie "brał udział w obrocie znacznymi ilościami narkotyków" zawarte w sentencji wyroku. Braku tego nie konwaliduje fakt, że uzasadnienie wyroku Sądu pierwszej instancji odnosi się do tej kwestii. Rzecz jednak w tym, że warunkiem uwzględnienia zarzutu apelacji jest - obok wskazania na rażące naruszenie prawa - wykazanie wpływu uchybienia na treść prawomocnego rozstrzygnięcia. Apelujący upatruje tego wpływu w istotnym naruszeniu prawa do obrony. Z argumentacją skarżącego w tym zakresie nie można się zgodzić.

W akcie oskarżenia i jego uzasadnieniu wskazano ilość i wartość narkotyków będących przedmiotem przestępstwa. Tezy aktu oskarżenia znalazły pełne potwierdzenie w wynikach przewodu sądowego, mają oparcie w zeznaniach M. S. (2), czemu Sąd dał wyraz w uzasadnieniu wyroku. W toku postępowania odwoławczego nie zakwestionowano skutecznie wiarygodności tych zeznań. Brak więc podstaw do akceptacji poglądu autora apelacji, że w sprawie naruszono prawo oskarżonego do obrony

W istocie nie został on bowiem pozbawiony możliwości zakwestionowania swego udziału w zarzucanym mu czynie i w konsekwencji do podważenia przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej, a więc przyjętej w nim kwalifikowanej postaci przestępstwa polegającego na udziale w obrocie narkotykami.

Ilość i wartość narkotyków, które były przedmiotem obrotu została wskazana w opisie zarzucanego mu czynu w pkt. XXIX aktu oskarżenia, które to ilości w istocie Sąd Okręgowy przyjął w swoich ustaleniach. W szczególności nie podważył ilości będących w obrocie tabletek extazy. Natomiast poddał pod wątpliwość ilość będących w sprzedaży pozostałych narkotyków tj. amfetaminy i marihuany. M. S. (2) na zeznaniach którego prokurator oparł swoje ustalenia podał, że grupa przestępcza do której należał również D. K. (1) i współkierował nią w okresie od 3 lutego 2003 r. do 14 grudnia 2004 r., przy gorszej koniunkturze na rynku sprzedawała miesięcznie co najmniej 1 kg tych narkotyków, zaś przy dobrej nawet po 2 kg. (k. 1891).

Sąd Okręgowy ustala natomiast, że w tym czasie występowały zarówno okresy, że sprzedaż tychże narkotyków „była większa niż kilogram, jak i mniejsza”, a więc przyjmuje, że kształtowała się na poziomie około 1 kg w skali miesiąca. (k. 22233 v). W całym zarzucanym oskarżonemu okresie daje to wielkości wskazane w akcie oskarżenia, gdzie prokurator za okres 72 miesięcy przyjmuje, że przedmiotem obrotu było 72 kg amfetaminy i 72 kg marihuany.

Nie ulega też wątpliwości, że wskazane wielkości stanowią znaczną ilość w rozumieniu art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 200 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Z zeznań M. S. (2) wynika przecież, że z 1 kg amfetaminy i 1 kg marihuany uzyskiwano po 1200 działek, zaś w świetle przyjętej judykatury, znaczna ilość narkotyku to ilość, która wystarcza do jednorazowego odurzenia kilku tysięcy osób (wyrok Sadu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26.06.2012 r., II AKA 92/12, KZS 2012/7-8/68). Z tych też względów pomimo częściowej zasadności stawianego przez obrońcę zarzutu, jego wniosek zawarty w petitum apelacji nie został uwzględniony. Opis czynu przypisanego oskarżonemu, choć nieprecyzyjny, zawierał bowiem wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa w jego kwalifikowanej postaci, zgodne z jego kwalifikacją prawną przyjętą w wyroku.

W pozostałym zakresie apelacja obrońcy nie zasługuje również na uwzględnienie. Sąd Okręgowy wskazuje dlaczego zeznania M. S. (2), na których oparł swoje ustalenia w przedmiocie winy D. K. (1), uznał za wiarygodne i w tak dokonanej ocenie nie można dopatrzeć się żadnych błędów lub sprzeczności. Okoliczność, że w toku postępowania nie ujawniono innych dowodów potwierdzających osobiste oraz telefoniczne kontakty świadka z oskarżonym nie może tej oceny podważyć. M. S. (2) wskazuje przecież, że takich intensywnych kontaktów nie było. W sprawie narkotyków świadek w ogóle nie kontaktował się z oskarżonym, którego poznał osobiście dopiero w 2004 r. w domu M. M. w G. w trakcie dzielenia narkotyków (k. 1891 – 1896, 20424). W swojej relacji wskazuje też źródła swojej wiedzy o działalności przestępczej oskarżonego. Nie opisuje natomiast zdarzeń z udziałem oskarżonego w których osobiście nie uczestniczył, co świadczy o jego obiektywizmie.

Podczas rozprawy sądowej w dniu 5 kwietnia 2011 r. M. S. (2) potwierdził w tej części swoje zeznania złożone w śledztwie dotyczące działalności przestępczej oskarżonego. Stwierdził w sposób kateryczny, że D. K. (1) należał do grupy przestępczej i uczestniczył w spotkaniach jej członków tzw. rozkminkach (k.20424). W tych okolicznościach jako całkowicie chybiony należy ocenić zarzut obrońcy, jakoby w zebranym w sprawie materiale dowodowym nie istniały dowody bezpośrednie lub chociażby poszlaki wskazujące na to, że D. K. (1) był uczestnikiem takich spotkań

Nie jest też prawdą, że M. S. (2) nie posiadał wiedzy o przybliżonych wielkościach narkotyków jakimi obracała grupa przestępcza (...) w sytuacji, gdy był jednym z głównych dostawców i doskonale znał ich ceny hurtowe i rynkowe, które w tym czasie funkcjonowały w obrocie. Przykładem jego rozległej wiedzy z tej sfery działalności grupy przestępczej, w której był przecież znaczącą postacią, są chociażby jego zeznania złożone w dniu 18 stycznia 2007 r. w(...) Zarząd w B. (k. 1886 – 1896).

W odniesieniu do apelacji Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów obrazy prawa procesowego, które w istotny sposób rzutują na zasadność podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Prokurator trafnie zauważa, że Sąd Okręgowy z obrażą przepisów postępowania, a w szczególności art. 391 § 1 i 3 k.p.k. nie ujawnił na rozprawie wszystkich protokołów zeznań M. S. (2) ze śledztwa. Mianowicie pominięte zostały protokoły wymienione enumeratywnie w zarzucie 2 wniesionej apelacji. Lektura wymienionych protokołów wskazuje, że znajdowały się w nich treści istotne z punktu widzenia zarzutów stawianych oskarżonym w niniejszej sprawie.

Z drugiej strony należało dostrzec i to, że przekazane w nich przez świadka informacje i opisy zdarzeń pokrywają się w znacznej części z jego relacjami przedstawionymi w pozostałych protokołach ze śledztwa oraz zeznaniami złożonymi przez tego świadka na rozprawie sądowej.

Powstaje zatem pytanie, czy tak stwierdzona obraza przepisów postępowania miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Konfrontacja zawartych w nich treści z pozostałym materiałem dowodowym wskazuje, że nieujawnienie tego materiału dowodowego na rozprawie sądowej nie miało takiego wpływu. Takiej zależności nie wykazał również prokurator we wniesionej apelacji. W jej uzasadnieniu podnosi bowiem, że do odczytania pominiętych protokołów obligowała Sąd treść zeznań złożonych przez świadka na rozprawie sądowej, który niektórych szczegółów nie pamiętał (str. 35 uzasadnienia apelacji). Nie wskazuje natomiast jakich fragmentów zeznań świadka miałyby dotyczyć podnoszona kwestia, jak również nie wykazuje zależności pomiędzy pominiętymi fragmentami zeznań świadka, a błędnymi w jego ocenie ustaleniami faktycznymi dokonanyymi przez sąd. Można jedynie domniemywać, że stawiany zarzut dotyczy jedynie części uniewinniającej zaskarżonego wyroku, na co też wskazuje petitum wniesionego środka odwoławczego.

Takie ogólnikowe uzasadnienie stawianego zarzutu, uniemożliwia głębszą polemikę z zawartymi w nim tezami i rodzi przypuszczenie, że miał on jedynie na celu wzmocnienie siły pozostałych zarzutów stawianych w apelacji, a zmierzających do uchylenia wyroku w części uniewinniającej i przekazania sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Z uwagi jednak na wskazywany brak zależności pomiędzy stwierdzonym uchybieniem, a wynikami przeprowadzonego przewodu sądowego, skutku takie odnieść nie może. Do takiego wniosku prowadzi wnikliwa analiza przedmiotowych protokołów. Należy w szczególności zauważyć, że niektóre z nich w znacznych fragmentach nie dotyczą czynów zarzucanych oskarżonym lecz przestępczej działalności samego M. S. (2), która nie jest z nimi powiązana. Przykładem braku takiego związku są chociażby obszernie fragmenty zeznań świadka na karcie 1885 – 1886, gdzie świadek opisuje swój udział we włamaniach do mieszkań i obiektów handlowych, które nie są przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Znajdują się w nich również obszernie fragmenty dotyczące działalności przestępczej S. W. (1), zlecenia jego zabójstwa przez R. S. (1), jak również zlecenia zabójstwa S. W. (1), które były przedmiotem odrębnych postępowań karnych z których część została już prawomocnie zakończona.

Tym niemniej doceniając znaczenie pominiętego fragmentu materiału dowodowego dla ujawnienia wszystkich okoliczności będących przedmiotem postępowania zdarzeń, a więc również tych o drugorzędnym znaczeniu, które dopełniają niejako obraz przestępczej działalności oskarżonych, Sąd Apelacyjny stosownie do treści art. 452 § 2 k.p.k. uzupełnił przewód sądowy i odczytał pominięte fragmenty zeznań M. S. (2) na rozprawie apelacyjnej uznając, iż nie mają one istotnego znaczenia dla obrony oskarżonych, którzy mieli możliwość wcześniejszego zapoznania się z ich treścią i ustosunkować się do nich.

Jako niezasadny należy natomiast ocenić zarzut nieuprawnionego przyjęcia za postawę oceny dowodu z zeznań M. S. (2), oceny wyrażonej przez biegłą psycholog A. N. która uczestniczyła w przesłuchaniu świadka na rozprawie sądowej (k. 21624). Jej zadaniem było ustalenie zdolności do rejestrowania, zapamiętywania i odtwarzania zdarzeń przez M. S. (2) i z tego obowiązku wywiązała się należycie (k. 21745).

O dopuszczeniu dowodu z przesłuchania M. S. (2) z udziałem biegłego psychologa A. N. strony zostały powiadomione na rozprawie sądowej w dniu 6 lutego 2012 r., kiedy to zostało wydane postanowienie w tym przedmiocie (k. 21573). O tym fakcie wiedział zatem również prokurator, który na kolejnej rozprawie w dniu 4 kwietnia 2012 r. uczestniczył w tym przesłuchaniu (k. 21622). Oczywistym był również fakt, że następstwem przesłuchania świadka z udziałem psychologa będzie kolejna opinia psychologiczna, która została sporządzona na piśmie i złożona do akt sprawy (k. 21745). Obie strony miały zatem możliwość zapoznania się z jej treścią. W tej sytuacji nie można podzielić stanowiska prokuratora, że jego uprawnienia jako strony procesu podczas przeprowadzenia tego dowodu zostały naruszone.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Okręgowy w ramach swobodnej oceny dowodów dokonał oceny tejsze opinii i przedstawił swoje wnioski z tej oceny, które są zgodne ze wskazaniami wiedzy w tej dziedzinie i doświadczeniem życiowym. Z natury rzeczy stanowiła ona jedną z wielu podstaw do oceny dowodu z zeznań M. S. (2), a nie jedyną i przesądzającą jako to sugeruje prokurator. Podstawę do przeprowadzenia takiego dowodu stanowił przepis art. 192 § 2 k.p.k. Jeśli zatem Sąd powziął wątpliwości o jakich mowa w powołanym przepisie, to nie tylko mógł, ale był zobligowany do przeprowadzenia takiego dowodu. Ocena prokuratora, który po wydanej wcześniej przez biegłą opinii, nie miał wątpliwości co do stanu psychicznego świadka nie była przecież dla Sądu wiążąca, tak jak opinie wydane w tym przedmiocie w innych sprawach na które powołuje się skarżący.

Dla podkreślenia zasadności wniosków i tez zawartych w tejsze opinii, dopuszczalne było również przytoczenie w uzasadnieniu zawartych w niej sformułowań, czego przecież nie zabraniają przepisy postępowania karnego. W konsekwencji jako nieuprawniony należy ocenić też zarzut, jakoby Sąd Okręgowy uchylił się od własnej, suwerennej analizy zeznań świadka M. S. (2) i jego wiarygodność oparł wyłącznie na opinii biegłej psycholog.

Tak stawianej tezie przeczą chociażby obszernie wywody Sądu zawarte na kartach 22205 – 22212 uzasadnienia orzeczenia, gdzie zawarta została wyczerpująca ocena wiarygodności zeznań świadka M. S. (2) dokonana na podstawie jego właściwości i warunków osobistych, w tym jego osobowości, inteligencji, dotychczasowej drogi życia, środowiska w jakim się wychował i funkcjonował oraz jego roli w procesie. Wydana w sprawie opinia psychologiczna stanowiła jedynie jeden z wielu elementów tej oceny.

Oczywistą jest również okoliczność, że przedmiotem analizy w tym kontekście były również wyniki odrębnych postępowań karnych powiązanych z czynami będącymi przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie tj. śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Apelacyjną w Gdańsku w sprawie AP V Ds. 25/10, postępowania przed Sądem dyscyplinarnym dla Prokuratorów czy też umorzonego śledztwa w sprawie AP V Ds. 2/09 (później AP V Ds. 52/10), gdzie również jednym z kluczowych dowodów były zeznania M. S. (2).

Wydaje się jednak, że skarżący zbyt dużą rangę nadaje tej części wywodów Sądu zawartych w części motywacyjnej wyroku, który wydany został przecież w autonomicznym postępowaniu karnym. Przecenia też wagę materiałów pochodzących z odrębnych postępowań dla oceny materiału dowodowego dokonanej w niniejszej sprawie, zważywszy chociażby na fakt, że Sąd I instancji nie zakwestionował wiarygodności zeznań M. S. (2) w całości, a jedynie w ograniczonej części. Choć zgodzić się można z prokuratorem, że dokonane w tym zakresie oceny w wielu przypadkach

wykraczają w znacznym stopniu poza ramy przedmiotowego postępowania i formułują wnioski nieuprawnione i przekraczające kognicję Sądu I instancji.

Jaskrawym przykładem takiego nadużycia są chociażby wnioski co do oceny materiału dowodowego, w szczególności zeznań M. S. (2) dotyczących zdarzeń, które były przedmiotem odrębnych postępowań karnych prowadzonych przeciwko S. W. (1) i R. S. (1), a zakończonych już prawomocnymi wyrokami skazującymi (k. 22209). Jednak w ocenie Sądu Apelacyjnego to uchybienie nie miało wpływu na treść orzeczenia wydanego w niniejszej sprawie i takiego związku nie wykazał również prokurator.

W zakresie naruszenia prawa materialnego jako zasadny należy ocenić zarzut obrazy przepisu art. 45 § 1 k.k. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie do czynów przypisanych oskarżonym: D. K. (1), P. W. (1) i M. Z. (1) w pkt. 17, 21, i 41 części dyspozytywnej wyroku.

Podlegająca przypadkowi równowartość korzyści majątkowej, którą sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa (stypizowanego w przepisach ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) w rozumieniu przepisu art. 45 § 1 k.k., to nie osiągnięty przez niego zysk łączący się z pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania, a ekwiwalent wyrażony pieniężnie, odpowiadający kwocie, rzeczy lub prawu uzyskanych ze zbycia, precyzyjnie określonego w przypisanym mu czynie, środka odurzającego lub psychotropowego (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12.12.2007 r., II AKz 815/07, LEX nr 5782010).

W przypadku środków odurzających lub substancji psychotropowych przez pojęcie korzyści majątkowej należy więc rozumieć całą kwotę uzyskaną z ich sprzedaży, a nie osiągnięty przez sprawcę zysk wynikający z pomniejszenia przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że ustalając rozmiar korzyści majątkowych uzyskanych przez poszczególnych sprawców, Sąd I instancji kierował się tymi kryteriami. Skonstatował mianowicie, że orzeczone na mocy art. 45 § 1 k.k. kwoty z tytułu przypadku korzyści majątkowej „odpowiadają równowartości substancji niedozwolonych w obrocie, którymi uczestniczyli” (k. 22254). Zauważyć jednak należy, że orzeczone kwoty nie odpowiadają kwotom wskazanym w opisie czynów przypisanych w/w oskarżonym.

Konsekwencją takich ustaleń była korekta zaskarżonego wyroku w tej części poprzez dostosowanie kwot przypadku korzyści majątkowych orzeczonych wobec tych oskarżonych do poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych zawartych w opisie czynów przypisanych oskarżonym.

Nieprawidłowo została w wyroku określona kwota przypadku korzyści majątkowej również wobec Z. W.. Jednak kierunek wniesionego wobec jego osoby środka odwoławczego nie pozwolił na zmianę zaskarżonego orzeczenia w tej części.

Kolejną kwestią wymagającą rozstrzygnięcia jest zarzut prokuratora dotyczący błędnego niezastosowania art. 65 § 1 k.k. do czynów zarzucanych oskarżonemu S. T. (1) w pkt. XVI i A. T. (1) w pkt. XXII aktu oskarżenia.

Mianowicie skarżący zakwestionował dokonaną przez Sąd Okręgowy wykładnię znamienia „działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa” określonego w powołanym przepisie. Sąd przyjął bowiem, że „ przestępstwo może być uznane za popełnione w ramach zorganizowanej grupy, tylko wówczas, gdy zostało ono w ramach tej struktury zaplanowane i wykonane na polecenie, wydane w ramach istniejącej w danej organizacji hierarchii”, czego nie można przyjąć w przypadku czynu przypisanego obu oskarżonym (k. 22239).

Z kolei w ocenie skarżącego, z poczynionych w sprawie ustaleń i przyjętych przez Sąd za udowodnione wynika, że ojciec obu oskarżonych – M. T. (1), dysponując własnymi środkami, finansował przedsięwzięcia związane z przestępczymi celami grupy przestępczej kierowanej przez S. W. (1) ps. (...). Jeśli zatem udzielił pożyczki synowi pokrzywdzonego R. U., to odzyskanie tego długu znajdowało się w obszarze żywotnych interesów grupy. Z tych też względów o pomoc w ściąganiu długu zostali poproszeni członkowie tejże grupy w osobach M. S. (2) i S. W. (1) (uzasadnienie apelacji – str. 25).

Tak podniesiony zarzut implikuje konieczność dokonania właściwej wykładni znamienia

„działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa” o jakim mowa w art. 65 § 1 k.k. Przepis wymaga powiązania tego rodzaju, że przestępstwo musi być popełnione w ramach działania w grupie. Popełnienie przestępstwa, co prawda przez sprawcę działającego w zorganizowanej grupie, ale bez związku z nią, nie stanowi podstawy nadzwyczajnego obostrzenia kary. Nie każde działanie przestępne podjęte przez członka zorganizowanej grupy przestępczej musi być oceniane jako działanie w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 65 k.k. Działaniami sprzecznymi z prawem, a podjętymi w zorganizowanej grupie przestępczej, są tylko takie działania, które służą interesom tej grupy, czy też pozostają w związku funkcjonalnym z nimi i mają prowadzić do realizacji zadań grupy, a także jej planowanej działalności. Nie są natomiast nimi zachowania indywidualne nie związane z grupą jako całością. Obostrzenia wymiaru kary za wyodrębnione zachowania sprawców, ale nie pozostające w związku z działalnością grupy nie mają wówczas zastosowania. Zasady wymiaru kary przewidziane w art. 65 k.k. nie wiążą się bowiem z samym faktem przynależności do grupy, a łączą się kumulatywnie z przynależnością i działaniami związanymi funkcjonalnie z działaniami grupy przestępczej” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 listopada 2007 r., II AKa 103/07, KZS 2008, z. 4, poz. 71).

W konsekwencji przepis art. 65 § 1 k.k. nie znajduje zastosowania w sytuacji, gdy sprawca nie jest członkiem grupy przestępczej lub wprawdzie bierze udział grupie, ale w tym czasie popełnia przestępstwo niezwiązane z braniem udziału w tej grupie. Warunkiem koniecznym dla przypisania S. T. (1) i A. T. (1) popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w pkt. XVI i XII aktu oskarżenia było zatem ustalenie, że obaj należeli do takiej grupy.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że na terenie Ł. i pobliskich okolic tego miasta istniała tego rodzaju grupa spełniająca kryteria określone w art. 258 § 1 k.k. Przypomnieć należy, że zgodnie z przyjętym i ugruntowanym już stanowiskiem judykatury, zorganizowaną grupę przestępczą tworzą co najmniej trzy osoby, których celem jest popełnienie określonych przestępstw lub też generalnie popełnianie przestępstw o luźnym związku, między innymi bez stałych ról, w każdym razie o większym określeniu ról niż przy współsprawstwie (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 25 marca 1999 r., II AKa 45/99, OSA 2000, z. 2, poz. 15).

Pomocne w ustaleniu treści pojęcia "zorganizowana grupa przestępcza" mogą być także oceny dokonywane z punktu widzenia psychologicznego (powiązania między członkami grupy, wzajemna pomoc, ochrona, jednoczący cel zdobywania środków na utrzymanie, alkohol i rozrywki, jak też na działalność przestępczą), jak i socjologicznego (zbiorowość wyznająca wspólne wartości, zachowująca odrębność od społeczeństwa i jego struktur (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 lipca 2002 r., II AKa 148/01, Prok. i Pr.-wkł. 2003, nr 4, poz. 20).

Zebrany w tym zakresie materiał dowodowy nie pozwolił na przyjęcie, że S. T. (2) i A. T. (1) byli członkami takiej grupy przestępczej co zostanie wykazane w dalszej części uzasadnienia. W konsekwencji niezasadne było też zastosowanie przepisu art. 65 § 1 k.k. do czynów przypisanych obu oskarżonym w pkt. XVI i XXIII aktu oskarżenia, które nie zostały popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Prokurator mocno akcentuje sprzeczność jaka jego zdaniem zachodzi pomiędzy ustaleniami Sądu I instancji i treścią uzasadnienia, gdzie na kartach 2224v – 22225 przyjmuje, że (...) nakazał R. U. zmianę zeznań obciążających braci T. w zamian za umorzenie długu i zagwarantowanie bezpieczeństwa jego syna. Fakt odbycia takiej rozmowy nie świadczy jeszcze, że S. T. (2) i A. T. (1) byli członkami grupy S. W. (1) i działali w ramach tej grupy. Z akt sprawy wynika, że ich ojciec M. T. (1) znał S. W. (1), który z kolei znał osobiście R. U.. Pokrzywdzony określał go imieniem „S.” (k. 6857). W tych okolicznościach nie można wykluczyć, że wizyta (...) w mieszkaniu pokrzywdzonego była jedynie przysługą z jego strony wyświadczoną M. T. (1) na jego prośbę i miała na celu wyłącznie załagodzenie konfliktu pomiędzy zwaśnionymi stronami. Kategorie ton z jakim się zwrócił (...) do R. U. takiej wersji również nie wyklucza, zwłaszcza, że pokrzywdzony zaprzeczył, aby S. W. (1) kierował wówczas do niego lub jego syna jakiegokolwiek groźby (k. 6857).

Odrębnego ustosunkowania się wymagają zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, które zdaniem skarżącego są wynikiem odmiennej ocenie tego samego materiału dowodowego w odniesieniu do poszczególnych czynów zarzucanych oskarżonemu, w szczególności świadka M. S. (2), które stanowią kluczowy dowód sprawie. Mianowicie prokurator zarzuca, że wywód zawarty w uzasadnieniu skarżonego wyroku jest niekonsekwentny, skoro zeznania tych samych świadków uznaje się za wiarygodne, o ile znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, a w pozostałym zakresie odmawia się im wiarygodności. Tymczasem brak jest w polskiej procedurze karnej przepisów nakazujących automatycznie odmawiać wiary dowodom nie popartym innymi środkami dowodowymi.

Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Należy w tym miejscu jeszcze raz podkreślić, że odmienna ocena poszczególnych fragmentów zeznań tego samego świadka jest dopuszczalna i zgodna z wymogami polskiej procedury karnej. Reguła oceny dowodów określona w art. 7 k.p.k. zezwala na to, by przyjąć, że poddawany ocenie dowód jest wiarygodny jedynie w części. Warunkiem akceptacji takiej oceny jest przekonujące uzasadnienie swojego stanowiska.

Sprzeciwić się też należy lansowanej przez prokuratora tezie, że zeznania M. S. (2) w niniejszym postępowaniu winny być ocenione całościowo bez rozbicia na odrębne wątki i bez ich weryfikacji w odniesieniu do poszczególnych opisywanych przez świadka zdarzeń. Taki pogląd jest odosobniony i pozostaje w sprzeczności z ugruntowanym już stanowiskiem judykatury.

Wystarczy w tym miejscu powołać orzeczenie powiększonego składu Sądu Najwyższego, który podkreślił, że ocena wiarygodności pomówienia wymaga ze strony sądu szczególnej ostrożności, gdyż pomówienie nie stanowi dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jasne i konsekwentne, a ponadto znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich, przy czym nie bez znaczenia jest też osobowość pomawiającego. Prawdziwość pomówienia może być kwestionowana także ze względu na osobiste zainteresowanie pomawiającego, zmierzające np. do przerzucenia winy na inną osobę lub nawet zmniejszenia winy własnej (wyr. 7 s. SN z 11 X 1977 r., VI KRN 235/77, nie publ.). Dodatkowym argumentem wspierającym takie stanowisko jest okoliczność, że w niektórych fragmentach zeznań M. S. (2) występują nieścisłości, co dodatkowo uzasadnia wzmożoną ostrożność w podejściu do tego dowodu.

Podkreślić należy, że podobne stanowisko dominuje również w prokuraturze czego dowodem jest chociażby uzasadnienie Uchwały Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym R P, który odmawiając zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łomży –J. C., swoją decyzję uzasadnił wątpliwościami co do wiarygodności jedyne go świadka M. S. (2), których nie można było zweryfikować w oparciu o inne bezpośrednie dowody (k. 2178).

Dla oceny trafności wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z zebranego w sprawie materiału dowodowego, niezbędna jest więc jego ponowna analiza i weryfikacja w odniesieniu do poszczególnych czynów od których oskarżeni zostali uniewinnieni.

Na plan pierwszy, z uwagi na ich ciężar gatunkowy, wysuwają się czyny zarzucane oskarżonemu M. T. (1) z pkt. I, II i III aktu oskarżenia.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że zebrany w tym zakresie materiał dowodowy jest dość ograniczony. Składa się mianowicie z zeznań R. D. (1), M. i A. S. (1), F. P., L. K., materiałów dotyczących postępowania cywilno – sądowego pomiędzy H. T. (1) - byłą żoną oskarżonego, a (...) oraz wyjaśnień M. T. (1).

Sąd dokonał starannej i wnikliwej analizy wszystkich powołanych dowodów, zaś wyniki tej oceny przedstawił w wyczerpującym uzasadnieniu. Zawarte tam zostały trafne spostrzeżenie, że najistotniejsze znaczenie w aspekcie odpowiedzialności karnej oskarżonego miały zeznania R. D. (1) oraz M. i A. S. (1). Jedynie bowiem ich relacje w sposób bezpośredni odnoszą się do czynów zarzucanych oskarżonemu.

Po wszechstronnej analizie dowodów zaprezentowanych przez oskarżyciela, Sąd I instancji doszedł do słusznej konkluzji, że nie stanowią one dostatecznej podstawy do ustalenia winy oskarżonego.

Brak jest bowiem istotnego motywu, dla którego M. T. (1) miałby podżegać M. T. (3) i R. D. (1) do udzielenia mu pomocy w zorganizowaniu zabójstwa F. P., jak też do podżegania dwóch kolejnych nieustalonych osób do dokonania takiego czynu.

W sprawie bezspornym jest fakt, że wieloletni spór z (...) Spółdzielnią Mieszkaniową w latach 1983 – 1988 związany z zamianą mieszkania, toczył nie sam oskarżony tylko jego była żona – H. T. (1), z którą jego związek małżeński został rozwiązany prawomocnym wyrokiem z dnia 28 czerwca 1983 r. (k.15137). Choć sposób rozwiązania tego sporu dotyczył również oskarżonego, to jednak brak jest jednoznacznych dowodów świadczących o tym, że po wielu latach od tych zdarzeń, w akcie zemsty, M. T. (1) zamierzał pozbawić życia nie tylko F. P., ale również jego syna. Gdyby istotnie z powodu tych wydarzeń, oskarżony przez tak długi okres nadal poszukiwał zemsty na byłym prezesie spółdzielni, to z całą pewnością nie korzystałby z usług kancelarii notarialnej prowadzonej przez jego żonę i syna o czym wspomina w swoich wyjaśnieniach sam oskarżony (k 19896 v), a czego dodatkowym potwierdzeniem są podsłuchy rozmów telefonicznych prowadzonych przez M. T. (1) w okresie od 30.10.2006 r. do 18.04.2007 r. (k. 104 załącznika nr 1 do akt sprawy).

Sam F. P. zaprzeczył, aby w związku z tą sprawą M. T. mu groził, co znajduje wsparcie w zeznaniach jego ówczesnego zastępcy - R. S. (4) (k. 1514 – 1515). Przyznał, że w końcu lat 80 – tych lub na początku lat 90 – tych ktoś otrul mu psa. Jednak nie łączył tego incydentu ze sporną sprawą o mieszkanie z H. T. (1). Stwierdził, iż nie wie kto był sprawca tego czynu i jakie były jego motywy. Nikogo też nie podejrzewa (k. 20036).

Sąd Okręgowy przedstawił również szereg przesłanek i okoliczności, które podważają wiarygodność głównych świadków oskarżenia w zakresie zarzutów stawianych oskarżonemu tj. R. D. (1) oraz M. i A. S. (1). Co istotne, znajdują one wsparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Mianowicie wskazywał na fakt, że rodzina S. od wielu lat pozostawała w konflikcie z oskarżonym, co mogło również przełożyć się na brak obiektywizmu po stronie R. D. (1), który pozostawał z nimi w bliskich relacjach. W negatywnym świetle wszystkich wymienionych świadków stawiają też zeznania K. W., S. K. i J. M., które wskazują, że mogą oni kierować się niskimi pobudkami takimi chociażby jak osiągnięcie doraźnych korzyści majątkowych. Ich relacje w niektórych elementach są niekonsekwentne, niespójne i wewnętrznie sprzeczne, na co również wskazuje Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Niecelowe jest więc ponowne ich przytaczanie. Wątpliwości co do rzetelności ich relacji dodatkowo potęguje okoliczność, że zawarte w nich wątki obciążające oskarżonego, pojawiły się w specyficznym i późnym okresie śledztwa. Należy przypomnieć, że M. S. (1) po raz pierwszy wspomina o szukaniu przez M. T. (1) pomocy do zabójstwa F. P. dopiero 15 grudnia 2008 r., a więc po upływie ponad 13 lat od daty opisywanych zdarzeń i nic nie wspomina o tym fakcie na początkowych etapach śledztwa, kiedy to był wielokrotnie przesłuchiwany (k. 12824). Wskazywane przez niego przyczyny takiego stanu rzeczy nie są przekonujące. Tak znaczny upływ czasu mógł być nie tylko przyczyną braku precyzji w jego zeznaniach, ale również wypaczyć treść jego rzekomej rozmowy z oskarżonym, czego przykładem są chociażby jego zeznania z k. 15012, gdzie świadek podaje, że oskarżony „nie mówił do mnie dosłownie o zabójstwie tylko o załatwieniu sprawy”. Zwrot dotyczący „załatwienia sprawy” pojawia się często w wypowiedziach powołanych świadków. Nie ma zatem pewności czy ich relacje nie stanowią daleko idącej nadinterpretacji słów oskarżonego. Wątpliwości budzi nawet okoliczność do kogo oskarżony miał zwrócić się o udzielenie pomocy w „załatwieniu sprawy” w sytuacji, gdy A. S. (1) twierdzi, że również on otrzymał taką propozycję od oskarżonego (k. 20162). Z kolei R. D. (1) zeznał, że oskarżony miał zwrócić się o udzielenie pomocy nie do M. S. (1) (jak wskazano w akcie oskarżenia) tylko do S. S. (1) (k. 15033). Nie bez znaczenia dla oceny wiarygodności tychże świadków jest również i to, że w przeszłości sami wielokrotnie wchodzili w konflikt z prawem.

Uwzględniając powyższe zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu I instancji, że zebrany w tym zakresie materiał dowodowy budził istotne zastrzeżenia i nie był wystarczający dla przypisania M. T. (1) winy.

W dalszej kolejności należy odnieść się do ustaleń Sądu I instancji w zakresie czynów zarzucanych M. T. (1), S. T. (1) i A. T. (1), a opisanych w pkt. IV, XII i XVIII aktu oskarżenia od których wszyscy w/w oskarżeni zostali uniewinnieni.

Chodzi mianowicie o stawiany tymże oskarżonym zarzut udziału w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez S. W. (1) ps. (...).

Przypomnieć zatem należy, że grupa zorganizowana tym się różni od innej grupy przestępców, że posiada pewną strukturę organizacyjną, choćby z niskim stopniem zorganizowania. Przejawiać się to musi w pewnej trwałości, więzach organizacyjnych w ramach wspólnego porozumienia, planowaniu przestępstw, akceptacji celów, wyszukiwaniu miejsc do przechowywania towarów, rozprowadzaniu ich, podziale ról, skoordynowanym sposobie działania, powiązaniach socjologiczno - psychologicznych między jej członkami (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26.10.2012 r., II AKa 72/12, LEX nr 1294818).

Sąd Okręgowy trafnie zauważa, że brak jest przekonujących dowodów na to, aby w/w oskarżeni pozostawali w strukturze organizacyjnej grupy przestępczej, kierowanej przez S. W. (1), a w szczególności byli mu podlegli, wykonywali jego polecenia i byli z nich rozliczani przez (...) i dyscyplinowani. Brak jest też danych świadczących o tym, że realizowali cele tejże grupy i z nimi utożsamiali się bądź też czerpali korzyści majątkowe z jej działalności przestępczej.

Zebrany materiał dowodowy wskazuje natomiast, że oskarżeni znali S. W. (1), utrzymywali z nim kontakty, mieli również wspólne „interesy”, a więc współpracowali ze sobą. Była to jednak współpraca polegająca na równości stron, albowiem T. posiadali własne, niezależne od grupy „interesy” takie jak chociażby zyski uzyskiwane z udzielanych pożyczek czy gier hazardowych. Natomiast nie czerpali bezpośrednio korzyści z działalności grupy przestępczej, na którą składał się handel narkotykami i nielegalnym spirytusem, prowadzenie agencji towarzyskich, czy też wyłudzenie odszkodowań.

Brak jest nawet dostatecznych danych potwierdzających formalną przynależność oskarżonych do grupy przestępczej i ich pozycję w strukturze. Nie wskazują na to zeznania głównego świadka oskarżenia M. S. (2), który wspomina jedynie o ich wzajemnej współpracy, która miała polegać na tym, że M. T. (1) miał wyklądać gotówkę na przestępczą działalność S. W. (1). Natomiast w marcu lub w kwietniu 2005 r. S. W. (1) miał mu przekazać, że M. T. (1) jest jego współnikiem w interesach i „teraz wszystkie jego interesy są interesami T., łączyła ich lichwa i kluby” (k. 20370, 21627). Jak poznał oskarżonego „to wydawało się mu, że był członkiem grupy W.”. Następnie dodaje, „że wyglądało to tak, że był na równo z W.” (k. 20426v). Z kolei synów M. T. (1) – S. T. (1) i A. T. (1) powiązał z grupą przestępczą na tej podstawie, że mieli wspólne interesy ze swoim ojcem, choć nie odnosili się do nich entuzjastycznie. Świadek nie potrafił też wskazać elementów ich przestępczej działalności w ramach grupy (k. 20426v). Co istotne M. S. (2) podał na rozprawie sądowej, że M. T. (4) nie wiedział na co powołana grupa przeznaczała pożyczone od niego pieniądze (k. 20427).

Nawiązanie współpracy z grupą przestępczą i liczne kontakty z jej członkami, nie przesądzają jednak o działaniu w ramach jej struktur, realizowaniem jej celów i utożsamianiem się z nimi, nawet jeśli nawiązana współpraca jest korzystna dla obu stron, a więc w sytuacji, gdy łączy ich wspólny interes. Potwierdzeniem tej tezy są też wyniki analizy rozmów telefonicznych stanowiących załącznik nr 1 do akt sprawy, jakie M. T. (1) prowadził w okresie od 30 października 2006 r. do 18 kwietnia 2007 r., a więc w okresie kiedy to w świetle aktu oskarżenia miał być czynnym członkiem zorganizowanej grupy przestępczej. Mimo licznych kontaktów telefonicznych oskarżonego ze S. W. (1) trudno w treści prowadzonych rozmów doszukać się potwierdzenia zarzutów stawianych oskarżonym.

Treść uzasadnienia wniesionej apelacji wskazuje, że wsparcia dla tezy u udziale M. T. (1), S. T. (1) i A. T. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, prokurator upatruje w popełnionych w ramach tej grupy pozostałych przestępstwach zarzucanych oskarżonym. Pozostałe zarzuty miały stanowić niejako wsparcie dla tezy aktu oskarżenia o udziale tychże oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej co nie do końca okazało się zabiegiem skutecznym.

W dalszej kolejności należy odnieść się do apelacji oskarżyciela w zakresie czynów zarzucanych M. T. (1) i S. T. (1) w pkt. X i XIII aktu oskarżenia. Podzielić należy ustalenia sądu I instancji co do tego, że brak jest przekonujących dowodów co do tego, że to w/w oskarżeni poprzez wprowadzenie w błąd usiłowali doprowadzić T. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Z jej zeznań wynika przecież, że była ona jedynie niejako „narzędziem” w rękach swego syna M. S. (2) i wykonywała bez głębszej refleksji wszystkie jego polecenia. To syn był faktycznym dysponentem będącego

przedmiotem postępowania samochodu F. (...) nr rej. (...) i decydował o jego losie, w tym ustalał wszystkie warunki transakcji. On również ostatecznie sprzedał auto G. R., zaś T. S. podobnie jak w przypadku umowy kupna – sprzedaży z dnia 18 maja 2005 r. na jego polecenie podpisała umowę sprzedaży. Taki stan rzeczy wynika zarówno z zeznań M. S. (2) i jego matki T. S.. Mianowicie M. S. (2) zeznał, że to on kupił przedmiotowy samochód w komisie w E. i był on jedynie fikcyjnie zarejestrowany na jego matkę, która nie posiada nawet prawa jazdy (k. 2070, 2175). T. S. w swoich zeznaniach potwierdza ten stan rzeczy stwierdzając, że to syn oświadczył jej, że chce sprzedać auto. Powiedział jej żeby jedynie podpisała umowę, która nie była wypełniona. Ona na prośbę syna podpisała umowę, choć jak sama stwierdziła, nie miała świadomości o co chodzi w tej sprawie. Kiedy opowiedziała o swoich wątpliwościach co legalności tej transakcji synowi, ten zapewniał ją, że (...) wszystko załatwi” (k. 1829 – 1830). Jeśli zatem ktokolwiek miał wprowadzić ją w błąd co do celu sporządzenia przedmiotowej umowy, to był to jej syn – M. S. (2), albowiem z jej relacji nie wynika, aby miała ona świadomość co do udziału oskarżonych w tym przedsięwzięciu. Świadek wspomina jedynie, że przy podpisywaniu umowy był obecny S. T. (1), który później pojawił się ponownie u niej z nowym drukiem umowy, którą ponownie podpisała na prośbę syna. Jej zeznania nie dostarczają zatem danych obciążających oskarżonych. O ich związkach z tą transakcją mogą świadczyć jedynie zeznania M. S. (2), który opisuje okoliczności zawarcia umowy kupna – sprzedaży samochodu w kontekście swoich rozliczeń finansowych z M. T. (4) (k. 2070 – 2071). W jego relacji zachodzą jednak również istotne sprzeczności dotyczące okoliczności udzielenia mu pożyczki przez M. T. (1), które Sąd I instancji wykazał w części motywacyjnej orzeczenia. Nie pozwalają one na nadanie im waloru wiarygodności w całości. Niewątpliwie jednak w świetle zebranych dowodów wątpliwość nie budzi okoliczność, że umowa kupna – sprzedaży samochodu F. (...) została zawarta tylko po to, by pojazd ten stał się zabezpieczeniem pożyczki udzielonej mu przez M. T. (1). Potwierdzeniem takiego stanu rzeczy jest też list skierowany do T. S. przez firmę (...) s. c. w Ł. z którego treści wynika, że miała ona dopuścić się oszustwa na szkodę w/w firmy wspólnie ze swoim synem, który wielokrotnie deklarował zwrot kwoty zapłaconej za samochód, jednak z tego zobowiązania nie wywiązał się (k. 2081).

Podkreślić należy również i tę okoliczność, że M. S. (2) w swoich zeznaniach wskazuje, że to M. T. (1) miał mu zaproponować taką formę zabezpieczenia udzielonej pożyczki. Jednak z tych zeznań nie wynika, aby oskarżony miał świadomość, że zabezpieczeniem będzie samochód należący do jego matki. Oskarżony miał jedynie domagać się od świadka podpisania umowy in blanco (k.2070). Brak jest też danych wskazujących na to, że w szczególności tego przedsięwzięcia był wtajemniczony jego syn – S. T. (1). W tych okolicznościach jedynym słusznym rozstrzygnięciem było uniewinnienie obu oskarżonych od zarzucanych im czynów.

Odrębnego ustosunkowania się wymagają czyny zarzucane K. W. (1) w pkt. XLIII, XLIV i XLVI od popełnienia których oskarżony został uniewinniony. Ich wspólnym mianownikiem miało być działanie w/w oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez S. W. (1) ps. (...). Podstawą stawianych oskarżonemu zarzutów były zeznania M. S. (2) wspierane zeznaniami A. M. (2). Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że wskazany materiał dowodowy nie dostarczył dostatecznych podstaw do przyjęcia, że K. W. (1) pseudonim (...) był członkiem grupy (...). Wskazuje natomiast, że oskarżony funkcjonował w „ (...) grupie przestępczej”, która podobnie jak grupa „ (...)” zajmowała się m.in. obrotem narkotykami, nielegalnym handlem spirytusem oraz czerpaniem korzyści z cudzego nierządu. Wskazują na to w szczególności zeznania A. M. (2) – jednego z członków „ (...) grupie przestępczej”, który podał, że oskarżony przystąpił do ich grupy w kwietniu lub maju 2004 r. i swoją działalność w ramach tej grupy rozpoczął od handlu narkotykami, uczestniczył też w procederze czerpania korzyści z cudzego nierządu. W listopadzie 2004 r. „wzięli go na wspólnika”. Świadek podał, że obie grupy współpracowały ze sobą i ich grupa nie podlegała (...), który nie wydawał im jakichkolwiek poleceń, a jedynie często prosił ich o pomoc (k. 20740 - 20742).

Zauważyć też należy, że sam M. S. (2) nie wymienia również K. W. (1) jako członka grupy „ (...)” lecz jako wspólnika (...), a więc M. K. (1) – jednego z przywódców „ (...) grupie przestępczej”, która współpracowała z grupą „ (...)” (k. 20373). Sam skarżący we wniesionej apelacji przyznaje również, że istniała „grupa (...)”, a jako ustalonego członka tej grupy wskazuje – A. M. (2) (uzasadnienie apelacji str. 27).

Wbrew zarzutom prokuratora, wskazywane przez niego fragmenty uzasadnienia wyroku (k. 2216 i 22218 – 22218v) nie zawierają w tym zakresie sprzeczności. Sąd Okręgowy wskazuje w nich na udział K. W. (1) w obrocie narkotykami,

jednak nie w ramach grupy kierowanej przez S. W. (1) ps. (...) lecz „grupy (...)”. (...) miał jedynie polecić M. S. (2) „robienie interesów” z grupą (...)”, a więc zaopatrywać się u członków tej grupy w narkotyki.

Wprawdzie świadek A. M. (2) potwierdził, że wspólnie z K. W. (1) i M. K. (1) handlowali nielegalnym spirytusem, jednak spirytus brali głównie z S.. Brak jest natomiast wiarygodnych dowodów wskazujących na to, że oskarżony zbywał spirytus S. W. (1) i S. S. (1) i to w okresie i ilościach wskazanych w akcie oskarżenia. Dowodu takiego nie stanowią również zeznania M. S. (2), który twierdził, że oskarżony nie zbywał lecz miał nabywać spirytus za pośrednictwem S. W. (1) bez wskazania jego ilości oraz okresu, kiedy miało dochodzić do tychże transakcji (k. 985). W świetle zeznań A. S. (1), to (...) miał również sprzedawać spirytus jego synowi S. S. (1) (k. 8390). Tak zebrany materiał dowodowy nie dawał zatem podstaw do przypisania oskarżonemu czynu z pkt. XLVI aktu oskarżenia.

Podobnie należy ocenić zebrany materiał dowodowy dotyczący czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. XLIV. Podstawą stawianego oskarżonemu zarzutu jakoby w marcu 2005 r. brał udział w obrocie narkotykami poprzez ich sprzedaż, miały być zeznania M. S. (2), któremu miał on zbywać narkotyki. Tenże świadek przesłuchany na rozprawie głównej nie łączył jednak oskarżonego z procederem narkotykowym (k. 20373). Składając w śledztwie swoje zeznania M. S. (2) nie wspomina o transakcjach narkotykowych dokonywanych z oskarżonym. Twierdził, że narkotyki kupował od M. K. ps. (...) (k. 986). O takich transakcjach nie wspomina też inny członek „(...)” grupy – A. M.. Zgodzić zatem należy z oceną Sądu I instancji, że w sprawie brak jest bezpośredniego dowodu na stawiany oskarżonemu zarzut, który oparty jest wyłącznie na domniemaniu, że skoro oskarżony był współnikiem M. K., który zaopatrywał M. S. (2) w narkotyki, to on również czerpał z tego profity. Na domniemaniu oparta też jest ilość i wartość narkotyków będących przedmiotem przestępstwa. Oskarżyciel zarzuca bowiem oskarżonemu udział w obrocie narkotykami o znacznej ilości przy jednoczesnym przyjęciu, że ustalenie chociażby przybliżonej ich faktycznej ilości i wartości nie jest możliwe.

Zastrzeżeń nie budzi też uniewinnienie C. W. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XXXVII aktu oskarżenia. Brak jest dowodów jakoby C. W. (1) był kiedykolwiek członkiem grupy przestępczej kierowanej przez G. M. bądź A. M. (1). Podkreślić należy, że nawet główny świadek oskarżenia M. S. (2) w toku rozprawy sądowej zaprzeczył, aby oskarżony był członkiem takiej grupy (k. 20373).

Właściwej oceny dokonał też Sąd Okręgowy w zakresie materiału dowodowego dotyczącego T. K., który stanowią wyłącznie zeznania M. S. (2). Nie sposób jest jednak doszukać się w nich treści, które wskazywałyby na udział tego oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez S. W. (1) ps. (...). Z kolei w zakresie drugiego ze stawianych oskarżonemu zarzutów, dotyczącego udziału w obrocie spirytusem nieustalonego pochodzenia, są one zbyt ogólne, niespójne i niekonsekwentne. Z tych też względów nie mogą stanowić podstawy do prawidłowych ustaleń faktycznych pozwalających na przypisanie oskarżonemu tego czynu w wyroku. Wystarczy w tym miejscu przytoczyć zeznania M. S. (2) z dnia 27 lipca 2006 r., kiedy to świadek jedynie ogólnie wskazuje, że „od S. brał jeszcze T. z H. ksywa (...)”, „przy mnie rozmawiał ze S., że weźmie 1000 litów” (k. 985). Świadek w tych zeznaniach wskazuje zatem jedynie na zamiar zakupu spirytusu, a więc nie są one dowodem jego faktycznego nabycia, podobnie jak zeznania złożone w dniu 31 marca 2011 r. na rozprawie sądowej. Mianowicie M. S. (2) stwierdził wówczas, że oskarżony w jego obecności nie brał spirytusu od (...). „tylko przyjechał ustalić warunki w jaki sposób będzie brał spirytus”. Stwierdził też, że „nie wie ile tego spirytusu brał i za ile” (k. 20372 v). Zgodzić się zatem należy ze stanowiskiem Sądu I instancji, iż wiedza świadka dotycząca udziału oskarżonego w obrocie spirytusem i to w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w istocie oparta jest na domniemaniu i jako taka nie może stanowić podstawy do stawiania mu zarzutów.

Brak precyzji w zeznaniach M. S. (2), jak też wsparcia jego relacji w innych dowodach był też powodem uniewinnienia R. C. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt. XXVI aktu oskarżenia tj. sprzedaży w maju 2005 r. świadkowi za kwotę 1500 zł. nieustalonej kobiety. Podkreślić należy, że zdarzenia o jakim zeznaje świadek nie potwierdzają nie tylko P. W. (1) i S. W. (1), którzy mieli brać udział w tej transakcji i posiadać wiedzę na ten temat, ale również osoby zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) w Z., gdzie miała trafić wspomniana kobieta i pracować w charakterze prostytutki. Wątpliwości z tym związane dodatkowo potęguje okoliczność, że M. S. (2) nie był w stanie wskazać danych personalnych tej kobiety, co jest o tyle dziwne, że od marca 2005 r. przejął prowadzenie agencji towarzyskiej (...) w Z., w której w tym czasie było zatrudnionych zaledwie kilka kobiet. Świadek przyznaje jednocześnie, że jego ukrywanie się

od jesieni 2005 r. było spowodowane złożeniem przez R. C. (1) obciążających go wyjaśnień, co może rodzić podejrzenie, że obciążające oskarżonego zeznania stanowią element zemsty z jego strony. Dlatego też zastosowanie dyrektywy określonej w art. 5 § 2 k.p.k. w tym przypadku było ze wszech miar uzasadnione.

Nie sposób natomiast zaaprobować ustaleń Sądu I instancji w zakresie czynów zarzucanych oskarżonym : M. T. (1), S. T. (1)A. T. (1), P. W. (1), C. W. (1), K. W. (1) i J. M. (1) w pkt. V, VI, VII, VII, IX, XI, XIV, XV, XIX, XX, XXI, XXXIII, XXXVII, XXXIX, XLV, LI aktu oskarżenia co skutkowało uchycieniem zaskarżonego wyroku w tej części i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Podstawowym mankamentem powielanym przez Sąd I instancji przy ocenie materiału dowodowego w tym zakresie było nadanie nadmiernej rangi ujawnionym w relacji M. S. (2) drobnym nieścisłościom, dotyczącym przy tym kwestii o drugorzędnym znaczeniu, które dla odtworzenia rzeczywistego przebiegu opisywanych przez niego zdarzeń nie miały istotnego znaczenia.

Jakkolwiek istotnie zdarzały się w zeznaniach świadka pewne nieścisłości bądź luki to niepamięć niektórych okoliczności opisywanych zdarzeń będących przedmiotem postępowania, dotyczących chociażby osadzenia ich na osi czasu, należy usprawiedliwić i wytłumaczyć nie tylko upływem czasu i naturalnym procesem zacierania się pewnych szczegółów w pamięci świadka. Wpływ na to miała również znaczna ilość i powtarzalność zdarzeń na okoliczność których zeznawał, wielość osób w nich uczestniczących i występująca pomiędzy nimi znaczna rozpiętość czasowa. Oczekiwanie w tych okolicznościach wysokiej precyzji w każdym elemencie jego relacji było nieuzasadnione.

Zarzucany M. T. (1) czyn w pkt. XI aktu oskarżenia, dotyczył posiadania bez wymaganego zezwolenia w dniu 21 lutego 2008 r. w G. amunicji w postaci naboju myśliwskiego. Poczynione w tym zakresie ustalenia zostały oparte na błędnych przesłankach, jakoby jedynym dowodem jaki w sprawie zgromadzono na okoliczność zarzutu stawianego oskarżonemu były wyjaśnienia M. T. (1) (uzasadnienie orzeczenia – k. 22298).

Powołana teza z części motywacyjnej wyroku mogłaby wskazywać, że Sąd Okręgowy przy ocenie materiału dowodowego całkowicie pomija w tym zakresie inne dowody o kolosalnym znaczeniu, w postaci wyników przeszukania pomieszczeń należących do oskarżonego w miejscowości G. oraz opinii biegłego z zakresu broni i balistyki, które wskazują jednoznacznie, że oskarżony posiadał w swoim mieszkaniu nabój myśliwski stanowiący amunicję w rozumieniu art. 263 § 2 k.k. (k. 13473). Bardziej dogłębna analiza pisemnych motywów orzeczenia dowodzi jednak, że Sąd I instancji dostrzegł te dowody, jednak nie nadał im odpowiedniej rangi, a wręcz zbagatelizował. Natomiast skupił się na wyjaśnieniach samego oskarżonego, które niejako wyizolował, oceniając je osobno i w całkowitym oderwaniu od reszty materiału dowodowego, pomimo, że w sposób negatywny weryfikowały wiarygodność oskarżonego.

Błędnie też ocenił wyjaśnienia M. T.(1), które były niekonsekwentne i wewnętrznie sprzeczne, a mimo tego były podstawą uniewinnienia oskarżonego. Jako nielogiczne i sprzeczne z materiałem dowodowym, należy też ocenić wywody tego Sądu, jakoby wyjaśnienia oskarżonego złożone w dniu 27 kwietnia 2009 r. (k. 14972 – 14973) nie dotyczyły tego samego naboju, który jest przedmiotem stawianego mu w akcie oskarżenia zarzutu. Przypomnieć zatem należy, że M. T. (1) był obecny podczas przeszukania dokonanego w jego miejscu zamieszkania w dniu 21.02.2008 r., kiedy to w kuchni został odnaleziony przedmiotowy nabój. Oskarżony oświadczył wówczas, że znalazł go w lesie (k. 8062). Przesłuchany w tym samym dniu w charakterze podejrzanego twierdził już, że nie widział go wcześniej (k. 8074). Podczas kolejnego przesłuchania, kiedy to przedstawiono mu ten sam zarzut (Postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 22.04.2009 r. – zarzut VII), twierdził już, że znalazł go w lesie, przyniósł do domu i pozostawił w kuchni, a więc w miejscu, gdzie został odnaleziony podczas przeszukania w dniu 21.02.2008 r. (k. 14972 – 14973). Brak jest więc jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że oskarżony mówił wówczas o innym naboju, jako to sugeruje Sąd I instancji.

W tych okolicznościach należy stwierdzić, że przedstawiona w tym zakresie przez Sąd Okręgowy ocena materiału dowodowego, w sposób rażąco uchybia zasadom przewidzianym w art. 7 i 410 k.p.k., skoro zawiera analizę jedynie części materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej, dotknięta jest wadą dowolności oraz w sposób

wyczerpujący nie odnosi się do wszystkich faktów i okoliczności mających znaczenie w sprawie. Te uchybienia mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Dlatego też w tym zakresie podlegał on uchyleniu.

Tego rodzaju istotne uchybienia w zakresie dokonanej oceny materiału dowodowego Sąd Apelacyjny dostrzegł również w pozostałych przypadkach.

I tak w zakresie czynu z pkt. LI aktu oskarżenia dotyczącego sprzedaży w kwietniu 2006 r. w B. M. L. (2) i M. S. (2) środka odurzającego w postaci marihuany, Sąd I instancji bezpodstawnie przyjął, że podstawą zarzutu stawianego J. M. (1) były wyłącznie zeznania świadka ze słyszenia tj. M. S. (2). Tymczasem z akt sprawy wynika, że świadek ten był w miejscu, gdzie doszło do transakcji narkotykowej i obserwował to zdarzenie, a więc nie był tylko świadkiem ze słyszenia, jak to błędnie przyjmuje Sąd Okręgowy. Zgodzić się należy, że w sytuacji, gdy w toku procesu nie udało się przesłuchać M. Ł. ps. (...), który ukrywa się za granicą, głównym dowodem obciążającym oskarżonego były zeznania M. S. (2), ale przecież nie jedynym. Nie można też podzielić stanowiska, że wskazywane przez Sąd Okręgowy mankamenty w relacji świadka są tak istotne, że nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu winy. Dostrzeżone nieścisłości o drugorzędnym znaczeniu, takie jak różnice dotyczące ilości zakupywanej marihuany, czy przekazanej kwoty pieniędzy za narkotyk, z uwagi na upływ czasu i zacieranie się pewnych szczegółów w pamięci świadka, z natury rzeczy były nie uniknione i w konsekwencji nie mogą dezawuuować wartości dowodowej jego zeznań. Mimo, że widział tylko sylwetkę sprzedającego nie miał wątpliwości, że sprzedającym środek odurzający był J. M., zaś dodatkowo utwierdziła go w tym wiedza jaką uzyskał z relacji przekazanej mu przez M. Ł. ps. (...), który bezpośrednio dokonywał tej transakcji. Zauważyć też należy, że oskarżony nie był osobą przypadkową. W świetle zeznań świadka, M. L. (2) i M. S. (2) znali go wcześniej i został on wytypowany celowo do tej transakcji jako osoba, która przyjmie fałszywe banknoty „Z. to łoch weźmie wszystko” (k. 1975). Dlatego też do niego M. L. (2) zadzwonił w sprawie zakupu narkotyków, zaś podczas dokonywania transakcji M. S. (2) ukrył się na klatce schodowej, aby nie być zauważonym przez oskarżonego. Gdyby zatem sprzedającym była inna osoba, z całą pewnością M. L. (2) poinformowałby o tym M. S. (2), zwłaszcza, że to on był faktycznym nabywcą narkotyków i on też przekazał fałszywe banknoty przeznaczone na ich zakup. Świadek część tego rodzaju fałszywych banknotów przekazał również organom ścigania, zaś podczas przeprowadzonego z jego udziałem eksperymentu procesowego wskazał miejsce, gdzie doszło do przedmiotowej transakcji, a więc jego zeznania w tym zakresie zostały pozytywnie zweryfikowane w oparciu o inne dowody. Konkludując należy stwierdzić, że przedstawiona w zaskarżonym wyroku ocena zebranego materiału dowodowego w tej części jest błędna i sprzeczna z doświadczeniem życiowym, a więc nie mieści się w granicach określonych w art. 7 k.p.k.

Istotne zastrzeżenia budzi też ocena materiału dowodowego w zakresie czynów zarzucanych M. T. (1), S. T. (1) i A. T. (1) w pkt. VIII, IX, XV, XX i XXI aktu oskarżenia. W tym przypadku również głównym osobowym źródłem dowodowym są zeznania M. S. (2), choć wzmianka na ten temat znajduje się również w zeznaniach M. S. (1) (k. 8389).

Faktem jest, że M. S. (2) nie był naocznym świadkiem podpalenia samochodu (...) i w tym zakresie przekazuje jedynie informacje przekazane mu przez G. M. i T. A. (1), którzy mieli dokonać spalenia przedmiotowego pojazdu, co sam przyznaje (k. 7681). Wiedzę dotyczącą zdarzenia czerpie więc z dwóch niezależnych od siebie źródeł „opowiadał mi jeden i drugi” (k. 7681). Sam również wiedział o zamiarze spalenia przez M. T.(1) samochodu, albowiem w pierwszy wariantcie miał osobiście uczestniczyć w podpaleniu auta. Na zaistnienie takiego faktu wskazują też zeznania A. S. (1) (k. 8389). Okoliczność, że wskazani przez niego sprawcy zaprzeczyli, aby brali udział w opisywanym przez M. S. (2) zdarzeniu i przekazali mu taką wiedzę, dla ustaleń w tym zakresie nie ma istotnego znaczenia, zważywszy przy tym na fakt, że za ten czyn zostali już wcześniej prawomocnie skazani (k. 20282 – 20283).

Wbrew wywodom Sądu I instancji przekazane przez świadka okoliczności spalania (...), w zasadniczych elementach pokrywają się z ustaleniami poczynionym w postępowaniu dotyczącym likwidacji tej szkody przez towarzystwo (...) S. oraz śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Łomży w sprawie 1 Ds. 1853/05. Materiały zebrane w tych postępowaniach potwierdzają bowiem wersję świadka, że bezpośrednią przyczyną pożaru było celowe podpalenie, zaś źródłem ognia była rozlana ciecz palna, a więc benzyna lub rozcieńczalnik. Biegły wypowiedział się również na okoliczność prawdopodobnego mechanizmu powstania pożaru, który nie musi przecież pokrywać się z rzeczywistym stanem rzeczy. W opinii biegłego mowa jest przecież jedynie o prawdopodobieństwie. (k. 8250 – 8325, 8108). Sąd

Okręgowy zbyt nadmierną wagę jak się wydaje nadal okolicznościom o drugorzędnym znaczeniu, takim chociażby jak wskazywany przez świadka sposób podłożenia ognia przy użyciu zapalnika sporządzonego przez C. W. (1). Uwadze tego Sądu umyka okoliczność, że świadek osobiście w tym zdarzeniu nie uczestniczył i relacjonuje jedynie wiedzę uzyskaną bezpośrednio od sprawców podpalenia, która mogła być przecież nieprecyzyjna. Należy jednak zauważyć, że wyniki oględzin pojazdu nie wykluczają mechanizmu podpalenia wskazanego przez M. S. (2). Wynika z niego przecież, że samochód był wewnątrz całkowicie wypalony, w więc w miejscu, gdzie według świadka miała być wlana benzyna (k. 8083). Miał również wybite wszystkie szyby, a przez wybitą szybę w pojeździe miał być wrzucony do wewnątrz zapalnik skonstruowany przez C. W. (1). Samochód mógł być też dodatkowo polany benzyną z zewnątrz w obrębie maski na co wskazuje opinia biegłego co nie wyklucza, że część benzyny została również wlana do wnętrza pojazdu. Zauważyć należy, że ślady po rozlanej benzynie znajdują się nie tylko na masce samochodu, ale również przy drzwiach od strony fotela kierowcy, gdzie wg. świadka miała być wybita szyba i wrzucony zapalnik (k. 7681). Obrazują to załączone w aktach sprawy zdjęcia wraku na karcie 8276 akt sprawy. W toku oględzin znaleziono również fragmenty bocznej szyby. Z opinii biegłego nie wynika czy zostały znalezione wewnątrz pojazdu czy na zewnątrz, co ma istotne znaczenie dla ustalenia w jakich okolicznościach uległy stopieniu (k. 8108). Kwestia ta winna być wnikliwie wyjaśniona przy ponownym rozpoznaniu sprawy. W tym celu należy przesłuchać biegłego M. L. oraz funkcjonariuszy policji, którzy dokonywali oględzin pojazdu (k. 8083). Pomiędzy wynikami oględzin, a opinią biegłego zachodzi bowiem w tym zakresie wyraźna sprzeczność. Mianowicie w toku dokonanych oględzin ustalono, że szyby w pojeździe zostały wybite, czemu przeczą wnioski zawarte w opinii biegłego.

Głównym argumentem, który w ocenie Sądu I instancji podważa wersję prezentowaną przez świadka w tym zakresie, jak również w zakresie czynów zarzucanych C. W. (1), a opisanych w pkt. XXXVIII i XXXIX aktu oskarżenia, jest wskazywana przez niego konstrukcja zapalników, które miały posłużyć do podpalenia samochodów marki M. nr rej. (...), T. (...) nr rej. (...) i O. (...) nr rej. (...) i sposób ich użycia.

Mianowicie Sąd Okręgowy stwierdza, że w świetle zeznań M. S. (2) miały być użyte szklane zapalniki, których nie odnaleziono podczas oględzin (uzasadnienie – str. 22307 v). Istotnie z materiałów z postępowania przygotowawczego prowadzonego przez KMP w Ł. w sprawie 1 Ds. 1339/06, akt śledztwa 1 Ds. 1853/05, akt szkodowych towarzystwa (...) S. wynika, że takie zapalniki nie zostały odnalezione k. 2265 – 2342, 8250 – 8325, 8077 - 8116). Gdyby zatem istotnie zapalniki przekazane przez oskarżonego były w szklanych fiolkach i zostały wrzucone do wnętrza pojazdów, to prawdopodobnie zostałyby odnalezione przynajmniej ich szczątki. Przypomnieć należy, że we wraku (...) i w samochodzie (...) odnaleziono elementy plastikowe, a więc mniej odporne na działanie wysokiej temperatury, w postaci plastikowych butelek oraz plastikowego kanisterka (k. 2287, 2274 - 2275).

Takie ustalenia nie pokrywają się jednak z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, albowiem we wskazywanych w uzasadnieniu fragmentach zeznań M. S. (2) nie ma mowy o szklanych fiolkach. Świadek opisując budowę zapalników skonstruowanych przez C. W. (1) zeznał, że zapalniki zostały zrobione z plastikowej rurek, które zawierały nitroglicerynę (k. 20372v, 7681). W takiej postaci wskutek zadziałania wysokiej temperatury stopiłyby się, co tłumaczyłoby fakt, dlaczego nie zostały odnalezione podczas oględzin pojazdów. Zwrócić należy w tym miejscu uwagę, że nawet w stojącym obok spalonego (...) samochodzie należącym do B. M. wskutek zadziałania wysokiej temperatury stopił się boczny kierunkowskaz (k. 8086), zaś w (...) stopieniu uległo szkło z bocznej szyby na co wskazuje opinia biegłego (k. 8108). W świetle relacji świadka jeden z zapalników został wcześniej zagubiony i nie został w ogóle użyty co wskazuje, że nie odnalezienie tych przedmiotów na miejscu przestępstwa nie podważa wiarygodności M. S. (2) (k. 14574).

W zakresie pozostałych pojazdów opinia biegłego wskazuje również na celowe podpalenia pojazdów co nie kłóci się z wersją M. S. (2), który co istotne, osobiście uczestniczył w podpaleniu T. (...) nr rej. (...) i O. (...) nr rej. (...), więc był nie tylko naocznym świadkiem tego zdarzenia, ale również jego uczestnikiem (k. 20373 v). Dodać należy, że w tej części świadek nie wskazuje nawet, aby zapalnik miał być wrzucony do wnętrza pojazdów, a mimo tego jego relacja została uznana za niewiarygodną (k. 14574, 20373).

Sprzeczne z doświadczeniem życiowym są również wywody zawarte w części motywacyjnej orzeczenia dotyczące braku przekonującego motywu działań zarzucanych oskarżonemu, w tym w szczególności M. T.(1) jakim miała być uzyskana w ten sposób bezprawna korzyść majątkowa. Wskazywana przez M. S. (2) wartość (...) tj. 80.000 zł. i dokonana na tej podstawie kalkulacja korzyści jaką M. T.(1) mógł odnieść wskutek spalenia swego pojazdu, są jedynie jego spekulacjami, a nie posiadaną w tym zakresie przez świadka wiedzą. Ocenę w tym przedmiocie należy odnieść do rzeczywistej wartości pojazdu wynoszącej 67.900 zł., którą M. T. (1) otrzymał tytułem odszkodowania. Jeśli bowiem koszty remontu wynosiły około 14 – 15.000 zł. i pomniejszy się o tę kwotę wartość pojazdu, to czyni całe to przedsięwzięcie opłacalnym. W takim przypadku bowiem wydatki poniesione przez oskarżonego (M. T. (1) miał zapłacić podpalaczom 1000 dolarów i odkupić wrak pojazdu za kwotę 4.000 zł.) byłyby dwukrotnie niższe niż koszty remontu pojazdu. Zgodzić się zatem należy ze stanowiskiem prokuratora, że określając wartość pojazdu, świadek wyraził jedynie swoją ocenę korzyści jakie mógł oskarżony uzyskać z tego procederu. Podniesiona okoliczność nie podważa zatem wiarygodności zeznań świadka w tym zakresie.

Sąd I instancji podnosi, że należący do M. T. (1) samochód mogli podpalić nieznanymi sprawcy w akcie zemsty, jednak brak jakichkolwiek dowodów lub poszlak, które przemawiałyby za taką wersją. Pokreślić należy, że M. i A. T. (1) przesłuchani w charakterze świadka, zgodnie wykluczali samozapłon pojazdu i kategorycznie twierdzili, że było to na pewno celowe podpalenie. Jednocześnie nikogo nie podejrzewali o dokonanie tego czynu (k. 8080, 8084). W tych okolicznościach powstaje pytanie, skąd posiadali tak pewną wiedzę, że auto zostało celowo podpalone. Należy też wyjaśnić dlaczego postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie podpalenia samochodu M. należącego do M. T. (1) wobec niewykrycia sprawców w sprawie 1 Ds. 1853/05 wydał jego bliski kolega J. C.(k. 8113), który sam przyznał, że zna oskarżonego od przedszkola i pozostawał z nim w bliskich relacjach aż do jego aresztowania (k. 21568v). W tym przypadku zachodziły więc okoliczności tego rodzaju, które mogły wywołać uzasadnione wątpliwości co do bezstronności prokuratora J. C. w rozumieniu art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 47 § 1 k.p.k, a więc stanowiące podstawę do jego wyłączenia od udziału w sprawie, które poddają w wątpliwość wyniki prowadzonego śledztwa i jego wiarygodność. Taki stan rzeczy rodzi bowiem podejrzenie, że śledztwo było prowadzone w takim kierunku, aby sprawcy podpalenia M. i jego ewentualny zleceniodawca, rzeczywiście nie zostali ustalen. Z tego powodu również materiały zawarte w aktach śledztwa, nie mogą stanowić wystarczającej i miarodajnej podstawy do ustaleń w tym przedmiocie, jak też nie mogą podważyć w sposób skuteczny wersji zdarzenia prezentowanej przez M. S. (2). Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy powinien odnieść się do tych kwestii i dokonać samodzielnych ustaleń w oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, jak też dokonać ponownej oceny materiału dowodowego również w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt. IX, XV, XX i XXI, które są ściśle powiązane z czynem z pkt. VIII zarzucanym M. T. (1).

Takiej analizy wymagają też zarzuty stawiane C. W. (1) w pkt. XXXVIII i XXXIX aktu skarżenia, albowiem opisane tam czyny pozostają również bezpośrednim związku z czynami zarzucanymi M. T. (1). W świetle zeznań M. S. (2) miał on wyrabiać zapalniki, które zostały następnie użyte nie tylko do podpalenia samochodu M. T., ale również T. (...) i O. (...). W takim związku pozostają też wyniki oględzin pomieszczeń zajmowanych przez oskarżonego C. W., które wskazują na czym koncentrowały się jego zainteresowania, czy był zdolny do skonstruowania zapalników, które opisuje świadek M. S. (2), a więc czy mógł on posiadać odpowiednią wiedzę i materiały do ich budowy.

Z tych samych przyczyn nie można zaakceptować oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji w zakresie czynów zarzucanych M. T. (1), S. T. (1), A. T. (1) i P. W. (1) z pkt. VI, VII, XIV, XIX, XXXIII aktu oskarżenia. Dotyczą one dwóch zdarzeń ściśle ze sobą powiązanych, co uzasadnia łączne ustosunkowanie się do zarzutów apelacji w tej części. Mianowicie dotyczą one zlecenia M. S. (2) przez M. T. (1) podpalenia lokalu mieszkalnego usytuowanego w W. przy ul. (...) nr 1 i rozboju do jakiego według aktu oskarżenia, miało dojść we wrześniu 2005 r. w W. w klubie „A.” na osobie A. K. (1)”.

Relacje M. S. (2) co do przyczyn obu zdarzeń i ich przebiegu, jak też tożsamości osób w nich uczestniczących, w zasadniczych elementach były spójne i konsekwentne. Co więcej świadek ten był bezpośrednim uczestnikiem obu zdarzeń, pełnił w nich doniosłą rolę i nie umniejszał swojego udziału. Przyznał mianowicie, że osobiście podłożył

ogień w lokalu mieszkalnym w W. i podczas dokonanego rozboju uczestniczył w pobiciu A. K. (1). Brak też było jakichkolwiek racjonalnych przesłanek, które wskazywałyby, że przedstawiony przez niego opis zdarzeń stanowi wyłącznie konfabulację lub też stanowi element zemsty w stosunku do osób pomawianych. Mimo tego Sąd I instancji odmówił jego relacji przymiotu wiarygodności wskazując na występujące w nich sprzeczności jak też brak potwierdzenia w dowodach obiektywnych.

Już jednak pobieżna analiza wskazanych w części motywacyjnej mankamentów zeznań świadka wskazuje, że mają one dla dokonanej oceny marginalne znaczenie, bądź też w istocie nie występują. I tak w przypadku podłożenia ognia w lokalu mieszkalnego w W., M. S. (2) konsekwentnie utrzymywał z kim dokonał tego czynu i w jaki sposób. Wskazanie błędnej daty pożaru który miał miejsce z 22 na 23 czerwca 2005 r. nie jest okolicznością, która podważałaby jego relację. Świadek z uwagi na upływ czasu mógł pomylić się w dacie zdarzenia, co przyznaje również Sąd Okręgowy w części motywacyjnej wyroku.

Jednak jest to tylko jedna istotna niezgodność z danymi zawartymi w materiałach postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Giżycku w sprawie Ds. 941/05.

Sąd Okręgowy jako główny argument deprecjonujący relację świadka wskazuje, że w tych materiałach brak jest potwierdzenia, że w budynku sprawcy pozostawili przedmioty opisane przez M. S. (2) przy użyciu których miał podłożyć ogień w kuchni, zaś treść opinii biegłego z zakresu pożarnictwa znajdująca się w tychże materiałach, przeczy wskazywanej przez świadka przyczynie pożaru. Wywodzi mianowicie, że gdyby przyjąć za wiarygodną wersję zdarzenia wskazaną przez M. S. (2), że na podłodze w kuchni pozostawił pojemnik po benzynie, której użył do podpalenia, to z całą pewnością zostałby on odnaleziony podczas dokonywanych oględzin tego pomieszczenia.

Analiza zeznań świadka w tym aspekcie dowodzi jednak, że wnioski Sądu I instancji wysuwane w tej kwestii są zbyt daleko idące i nieuprawnione. Opisując po raz pierwszy sposób podpalenia przedmiotowego lokalu, a więc w czasie najbliższym od zdarzenia, świadek w ogóle nie wspomina o pozostawieniu w nim pojemnika po benzynie (k. 2002). W zeznaniach złożonych w późniejszym okresie twierdził natomiast, że „chyba” zostawił pojemnik obok sterty papierów, a więc nie pamiętał czy tak w istocie zrobił (k. 7680). Jeśli zatem świadek nie pamiętał czy pojemnik po benzynie pozostawił w lokalu czy też zabrał go ze sobą to nie oznacza jeszcze, że jego relacja jest sprzeczna z obiektywnymi dowodami. Niewątpliwie jednak jakiś pojemnik musiał posiadać, jeśli do podpalenia użył benzyny. Ostatecznie za taką wersję przyczyn powstania pożaru opowiedział się również J. S.- biegły z zakresu pożarnictwa. Wskazał również dlaczego zmienił swoją opinię w tym zakresie, przyznając jednocześnie, że podstawą tak radykalnej zmiany jego stanowiska stanowią zeznania M. S. (2) złożone w dniu 29 stycznia 2008 r. (k. 7698v). Nie oznacza to jednak, że stanowią jedyną podstawę dla formułowanych przez niego wniosków co do przyczyn zaistniałego pożaru, jak to sugeruje Sąd I instancji. Biegły ten zapoznał się przecież z materiałami zgromadzonymi w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Giżycku w sprawie Ds. 941/05, w tym dowodem o podstawowym znaczeniu jakim jest protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z dołączoną do niego dokumentacją fotograficzną (k. 7416). Na ich podstawie wydał też pierwszą swoją opinię. Uprawnień biegłego nie posiada z całą pewnością przesłuchany w sprawie świadek M. S. (4), który dowodził wówczas akcją gaśniczą i wyrażał jedynie swoje prywatne opinie co do prawdopodobnych przyczyn zaistniałego pożaru.

Jeśli zatem wydana przez biegłego opinia budziła zastrzeżenia co do jej kompletności lub zgodności ze wskazaniami wiedzy w tej dziedzinie, to jedynym sposobem rozwiania tych wątpliwości było dopuszczenie w tym przedmiocie dowodu z opinii innego biegłego w trybie przewidzianym w art. 201 k.p.k. Niedopuszczalne i sprzeczne z przepisami procedury, było natomiast czynienie ustaleń faktycznych wbrew wnioskowi zawartemu w opinii i to w dziedzinie, która niewątpliwie wymaga wiadomości specjalnych. Uchybienie to mogło mieć z całą pewnością wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Jeśli zatem Sąd Okręgowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy, poweźmie uzasadnione wątpliwości czy do podłożenia ognia mogło dojść w okolicznościach wskazanych przez świadka M. S. (2), to powinien skorzystać z dyspozycji powołanego przepisu.

Zarzucając świadkowi drobne nieścisłości, Sąd Okręgowy nie docenił jednocześnie z jaką precyzją świadek opisuje sposób w jaki dostał się do wnętrza budynku, rozkład pomieszczeń, a nawet ich wyposażenie, który to opis pokrywa się ze stanem faktycznym, a w szczególności z wynikami oględzin miejsca zdarzenia, co świadczy o tym, że był na miejscu zdarzenia i w nim osobiście uczestniczył. Wskazał chociażby miejsce usytuowania lodówki w kuchni w pobliżu której miał podłożyć ogień. Potwierdzeniem jego wiedzy, której nie posiadłby, gdyby nie był na miejscu zdarzenia, są również wyniki wizji przeprowadzonej z jego udziałem oraz okazania osoby, która miała zlecić mu podpalenie lokalu jak też osoby

która z nim współdziałała w tym przedsięwzięciu. Wskazane powyżej uchybienia wskazują na potrzebę ponownej wnikliwej analizy dowodów zaprezentowanych w tym zakresie przez oskarżyciela, której Sąd I instancji zaniechał.

Analizy takiej wymaga również materiał dowodowy dotyczący powiązanego z tym wydarzeniem rozboju do jakiego w późniejszym okresie miało dojść w W. w klubie „A.” na osobie A. K. (1), zwłaszcza, że wg. świadka M. S. (2), tożsame były również motywy działania sprawców tj. egzekucja długu, który pokrzywdzony posiadał u M. T. (1). Mimo, że świadek był bezpośrednim uczestnikiem zdarzenia i precyzyjnie i konsekwentnie wskazywał jego uczestników i ich rolę w zajściu (k. 20370), w tym przypadku również Sąd Okręgowy w swojej ocenie skupił na kwestiach drugorzędnych i tak dokonanej oceny nie można pogodzić z zasadami o jakich mowa w art. 7 k.p.k. W szczególności nadmierną rangę nadał zeznaniom A. K. (1), który jak słusznie zauważa prokurator, z uwagi na swoje powiązania z pozostałymi uczestnikami wydarzeń oraz wspólne interesy, w niektórych przypadkach sprzeczne z prawem, jak chociażby czerpanie korzyści majątkowej z prostytucji w ramach prowadzonej agencji towarzyskiej, nie był zainteresowany rolą pokrzywdzonego w procesie. Przesądzające w tej kwestii nie są również zeznania A. M.. Okoliczność, że świadka tego nie było w W. i nie posiadał wiedzy na temat zdarzeń opisanych przez M. S., nie oznacza przecież automatycznie, że takich zdarzeń nie było. Doceniając jak rozległa jest jego wiedza o działalności grup przestępczych działających w tym okresie na terenie Ł. i O. należy zauważyć, że ma ona również swoje granice.

W świetle zebranych dowodów nie ulega wątpliwości, że 24 kwietnia 2005 r. doszło do napadu rabunkowego w klubie (...) w S.. W tym zakresie Sąd Okręgowy nie dysponował bezpośrednimi źródłami dowodowymi, świadczącymi o udziale K. W. (1) w tym zdarzeniu, co przecież nie zwalniało od oceny zgodnej za zasadami logiki i doświadczenia życiowego będących w jego dyspozycji dowodów pośrednich, zwłaszcza, że pochodziły one z dwóch niezależnych od siebie źródeł tj. M. S. (2) i A. M.. Podkreślić należy, że obaj świadkowie przekazali informacje uzyskane bezpośrednio od uczestników tego zdarzenia, przy czym M. S. (2) słyszał nawet osobiście rozmowy jakie były prowadzone pomiędzy nimi, a dotyczące tego napadu, w tym polecenie wydane przez (...) K. W. (1) i M. K., aby takiego napadu dokonali. Co więcej o okolicznościach tego napadu opowiadał mu osobiście S. W. (1) ps. (...) Wiedzę na ten temat posiadał również M. S., który czerpał ją od M. M.. Mimo tego Sąd I instancji uznał, że wskazany materiał dowodowy nie był wystarczający do przypisania oskarżonemu K. W. (1) udziału w rozboju. Jako zasadniczy argument podnosi okoliczność, że główny świadek oskarżenia M. S. (2) nie jest konsekwentny i przedstawia trzy wykluczające się wersje w jakich okolicznościach dowiedział się o udziale oskarżonego w tym napadzie. Wnikliwa analiza wskazywanych wersji prowadzi jednak do wniosku, że takowe sprzeczności nie zachodzą w relacji świadka, a wręcz przeciwnie układają się one w logiczną całość. Z relacji świadka wynika przecież, że był świadkiem rozmowy prowadzonej na temat tego zdarzenia pomiędzy S. W. (1), K. W. (1) i M. K. w trakcie której S. W. (1) wydał swoim rozmówcom polecenie „jechać z tą k...”. Natomiast po zdarzeniu (...) opowiadał świadkowi, że do takiego napadu istotnie doszło i przekazał mu kto w im wzięł udział. W konsekwencji tak dokonanej oceny dowodów prowadzącej do błędnych wniosków nie sposób zaaprobować.

Sąd Okręgowy dokonał też sprzecznej z zasadami swobodnej oceny dowodów analizy materiału dowodowego w zakresie czynu zarzucanego M. T. (1) w pkt. V aktu oskarżenia, jakim miało być zlecenie M. S. (2) skierowania postępowania karnego przeciwko P. G. (2), poprzez podrzucenie mu narkotyków w trakcie dyskoteki.

Jak słusznie zauważa Sąd Okręgowy, czyn objęty zarzutem jest ściśle powiązany z czynem dotyczącym nakłaniania przez J. C. sędziego penitencjarnego Sądu Okręgowego w Łomży – S. G. do przyjęcia korzyści majątkowej za zachowania stanowiące naruszenie prawa, co do którego śledztwo prowadzone przez Prokuraturę Apelacyjną w Gdańsku w sprawie AP V Ds. 52/10 zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. z powodu braku danych

dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu (k. 21085). Podniesiona okoliczność nie przesądza jednak o trafności oceny materiału dowodowego dokonanej w niniejszej sprawie i co najwyżej może świadczyć o niekonsekwencji organów ścigania. Treść motywacyjna zaskarżonego wyroku wskazuje, że jednak zaważyła w sposób istotny na błędnych ustaleniach poczynionych w niniejszej sprawie. U podstaw tych ustaleń legła przede wszystkim nieprawidłowa ocena wyjaśnień samego M. T. (1) i zeznań świadków: S. G., J. C. i S. W. (1), którym Sąd Okręgowy poświęcił w swoich rozważaniach dużo uwagi dochodząc do wniosku, że w swej treści nie wspierają wersji prezentowanej przez M. S. (2). Sąd wskazuje też na niekonsekwencję w relacji świadka co do ilości i rodzaju zakupionego narkotyku, który miał być użyty do odurzenia P. G. (2). Nie docieka natomiast jakimi motywami mogli się kierować powołani świadkowie i czy ich relacje rzeczywiście są w całej rozciągłości szczerze i prawdziwe. Gdyby tak uczynił to zauważyłby, że S. G. i J. C. uwikłani byli w działania nie licujące z zasadami etyki obowiązujące w zawodzie, który wykonywali, co mogło mieć wpływ na treść ich wypowiedzi. Z tych też względów nie byli zainteresowani ujawnieniem wszystkich okoliczności, a zwłaszcza tych, które stawiałyby ich w negatywnym świetle. Nie dostrzega też, że ich zeznania w części weryfikują pozytywnie wersję świadka M. S. (2) Wynika z nich przecież, że pomiędzy prokuratorem a sędzią były prowadzone poza procesowe rozmowy dotyczące możliwości zwolnienia jednego ze skazanych i to z inicjatywy prokuratora J. C.. Z zeznań S. G. wynika, że J. C. zwrócił się do niego z prośbą o zwolnienie R. S. (5), a gdy zapytał „dlaczego prosi, czy to jakiś krewny” nie uzyskał odpowiedzi (k. 21117, 20939). Z kolei J. C. zeznał, że jedynie pytał sędziego jakie szanse ma ta osoba na warunkowe zwolnienie (k. 21570v). Z powyższego wynika, że nie było to rutynowe postępowanie służbowe jak to ustalił Sąd Okręgowy. Gdyby tak było, to przecież J. C. nie musiałby ukrywać powodów swojej prośby. Obaj nie widzieli w tym naruszenia reguł postępowania służbowego i zasad etyki zawodowej. W związku z powyższym sędzia nawet poprosił telefonicznie kierowniczkę sekretariatu o akta sądowe dotyczące tegoż skazanego. Z kolei J. C. nie ukrywał swoich bliskich relacji i częstych kontaktów z M. T. (1), czego dowodem są też dane zawarte w podsłuchach telefonicznych, których treść, co przyznaje Sąd Okręgowy, może źle świadczyć o przestrzeganiu zasad etyki zawodowej przez prokuratora J. C.. Świadek opisując okoliczności w jakich miał otrzymać zlecenie od M. T. (1) wskazuje jednocześnie, że od niego dowiedział się również o bliskich relacjach jakie łączą go z prokuratorem J. C.. Oskarżony przekazał mu też informacje dotyczące sędziego S. G., w szczególności o tym, że jako jedyny sędzia penitencjarny rozpatrywał w tym czasie wnioski o warunkowe przedterminowe zwolnienie w Zakładzie Karnym w G.. Jeśli zatem odrzucić jego wersję jako niewiarygodną, to powstaje pytanie, skąd świadek czerpał swoją tak rozległą wiedzę na ten temat. Kwestii tej w toku przewodu sądowego nie wyjaśniono, co wskazuje, że zaprezentowany w części motywacyjnej wywód dotknięty jest błędem i jako taki ostać się nie może.

Uwagi te winien mieć na uwadze Sąd I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy, który przeprowadzając ponownie postępowanie w zakresie dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, zgodnie z dyspozycją art. 442 § 2 k.p.k., może porzucić na ich ujawnieniu.

Odnosząc się z kolei do zarzutu błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że wobec uprzednio karanych Ł. S. (1) i P. S. (1) zachodzą przesłanki zawieszenia wykonania orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności wskazane w art. 69 k.k. należy przypomnieć, że istotnie obaj w/w oskarżeni byli już uprzednio karani. I tak P. S. (1) wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 24.01.2006 r. za czyny z art. 263 § 2 k.k. i z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (k. 22474), natomiast Ł. S. (1) był karany trzykrotnie, w tym dwukrotnie na bezwzględne kary pozbawienia wolności za przestępstwa umyślne przeciwko mieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ostatnio wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 14.11.2011 r. za czyny z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (k. 22471). Należy jednak zauważyć, że dane o karalności są tylko jedną z wielu przesłanek stanowiących podstawę do oceny czy warunkowe zawieszenie wykonania kary będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary i zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Przy tej ocenie należy też uwzględnić jego właściwości, warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia. Sąd I instancji w odniesieniu do obu w/w oskarżonych w sposób należyty przeanalizował wszystkie powołane przesłanki i wyciągnął z nich właściwe wnioski, które sprowadzają się do tezy, że kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania zrealizują również pokładane w nich cele wychowawcze, zapobiegawcze i wdrożą obu

oskarżonych do przestrzegania porządku prawnego. Sąd Apelacyjny stanowisko to w pełni podzielił. Za taką oceną przemawia w szczególności nienaganny sposób życia jaki prowadzili w ostatnim okresie na co wskazują pozytywne opinie środowiskowe (k. 21895, 21909). Dlatego też w tej części apelacja prokuratora nie została uwzględniona.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny uchylił się od ustosunkowania się do uwag prokuratora dotyczących sposobu gromadzenia dowodów w niniejszym procesie, co uzasadnia brak zarzutów apelacyjnych zgłaszanych w tym zakresie przez strony i nie dostrzegając też z urzędu tego rodzaju mankamentów postępowania dowodowego, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też skutkowałyby jego uchyleniem niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Przechodząc z kolei do oceny wymiaru kar orzeczonych wobec pozostałych oskarżonych należy na wstępie zaznaczyć, że ocena ta winna obejmować skazanych: D. K. (1), Z. W. i M. Z. (1), z uwagi na zakres wywiedzionych na ich rzecz apelacji. Do tak daleko idącej kontroli sądu odwoławczego obliguje dyspozycja art. 447 § 1 k.p.k.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd I instancji orzekając w tym przedmiocie, uwzględnił dyrektywy sądowego wymiaru kary, bacząc przy tym, aby orzeczone kary nie przekroczyły stopnia winy każdego z oskarżonych.

Wyeksponował również okoliczności łagodzące i obciążające, które również uwzględnił w swym orzeczeniu (k. 22252). W tym zakresie są one wyczerpujące i nie były też kwestionowane przez apelujących. Niecelowe jest więc ponowne ich przytaczanie, zwłaszcza, że Sąd Apelacyjny przyjęte tam ustalenia w pełni aprobuje. W podsumowaniu należy stwierdzić, że orzeczone kary spełniają wszystkie ustawowe wymogi określone w art. 53 k.k. i nie noszą znamion rażącej niewspółmierności.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok nie budzi również zastrzeżeń, poza opłatą od wymierzonej kary zasądzoną od oskarżonego M. Z. (1), która została błędnie wyliczona i dlatego została obniżona do właściwego poziomu.

Z tych też względów, Sąd Apelacyjny nie dostrzegając innych uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jak również rażącej niesprawiedliwości orzeczenia, orzekł jak w sentencji.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 624 § 1 k.p.k., zaś o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w tym postępowaniu, zgodnie z treścią § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).